

MAGALI

Dilema

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Nathalie deschise ușa garajului. Părțile cromate ale Mercedes-ului scânteiară în valul de lumină matinală izbucnit dinspre grădină, strălucind în oglinzi și făcând să sclipască luciul caroseriei. Nathalie zâmbi de plăcere. Nu-și epuizase bucuria de a avea această jucărie frumoasă, nouă și prețioasă.

Gândul îi zbură cu o recunoștință înduioșată spre Franck. Dragul de Franck! Era suficient să-și manifeste o dorință, pentru ca el să se grăbească să i-o satisfacă imediat.

Asta începuse deja cu această micș vilă din Saint-Cloud, ale cărei grădini se întindeau spre valea Senei.

— O casă mică, dragă Franck! O casă mică a mea, cu o bucată de teren unde să plantez zambile și de cicioare sălbatică...

Își dorise acest lucru încă de când locuiau în fastuoasele hoteluri de lux din care se mutau în fiecare săptămână, repede plictisiți să întâlnească zilnic figurile prea familiare ale portarului sau băiatului de la ascensor.

O locuință foarte simplă și rustică, acesta fusese mai întâi visul său nevinovat și, câteva săptămâni mai târziu, Franck o adusese în pragul acestui paradis feeric, pe care vechiul proprietar îl botezase „Visul de aur“.

„Visul de aur“ și terasele sale, grădinile în spaliere, peluzele, trandafirii, bazinul înconjurat cu granit roz, destul de mare pentru ca Nathalie să-l transforme în piscină individuală când era cald și avea chef să se facă pe naiada, spațiul pentru câini, în care dogul Domino își plimba blana tigrată, lătrând răgușit și răsunător, confortul rafinat al sufrageriei în stil italian, al salonului capitonat, al serei unde înfloreau azalee roz și mov, simbol delicat al minunatului destin care devenise privilegiul Nathaliei Loredans, mică infirmieră umilă și prost plătită, promovată la gradul impresionant de soție a lui Franck Salvador.

Și aici, încununând fericirea cuplului, se născuse Anicet.

Orologiul din garaj sună ora opt și acest zgomot neobișnuit și precis o smulse pe Nathalie din încântătoarea sa meditație.

Trebuia să se grăbească. Franck sosea chiar în acea zi cu trenul de ora zece și cincizeci de minute. Nat se va duce să-l ia de la gara mică din Vaucresson, unde voia să ajungă cu o mașină impecabilă, așa cum le fusese livrată, exact înainte de plecarea sa, pentru a înlocui Fordul, vechi de un an.

Nathalie nu-și pierduse obișnuințele casnice de altădată, ocupându-se ea însăși de vehicul, cum îi plăcea să se ocupe și de casă, de grădină și de toate treburile feminine, ceea ce Franck părea că apreciază mult.

Îmbracă o salopetă din pânză care completa trusa sa de șoferiță ordonată, când o voce răsună pe deasupra portarului de la intrare, exact în fața grajdului.

– V-ați sculat devreme în această dimineață, doamnă Franck. Oare sosește domnul?

Pe deasupra grilajului, figura ipocrită și curioasă a mamei Abeille, a cărei casă în stil ostentativ normand urma pe alee imediat după zidul împrejmuitor al Visului de Aur, îi zâmbea Nathaliei în mod ademenitor.

Doamna Abeille își plimba câinele și era evident că avea tot timpul în fața ei și dorința de a-l folosi „stând la taifas“.

– Bună ziua, doamnă, spuse Nathalie circumspectă, silindu-se să zâmbească. Da, mă grăbesc. Trebuie să mă duc să-l iau pe soțul meu de la trenul de ora zece și cincizeci de minute, îi preciză ea, în speranța de-a o descuraja pe vizitatoare.

– Și este nerăbdător să-l luați în această frumoasă mașină nouă, nu? Ce success nebun! Ce mașină! Tot cartierul vorbește de ea.

– Oh! Cartierul a văzut și altele, doamnă Abeille. Mașinile frumoase nu lipsesc pe aici, obiectă Nathalie, care tuna și fulgera în sinea ei împotriva mahalagioaicei și a maniei sale de-a o ține în loc, în timp ce era nerăbdătoare să-și vadă de treburi.

Canișul lătră la întâlnirea cu Domino care, prin grilaj, îl privea cu un ochi disprețuitor.

– Deci, așa, se întoarce domnul Franck? continuă mama Abeille. Trebuie să fiți mulțumită. S-au făcut... iată... două săptămâni de când n-a mai venit?

– Știți să apreciați foarte bine, ripostă Nathalie, enervată și ironică.

Ironia nu fu înțeleasă de interlocutoarea sa.

– Ba bine că nu! asta pentru că nu-l vedem prea des. Lipsește într-adevăr mult.

„Vă deranjează?” era răspunsul usturător care-i veni pe buze Nathalie, exasperată. Totuși, se stăpâni. Mahalagioaica nu era rea, doar puțin bârfitoare și curioasă, ca cele mai multe dintre persoanele de la periferie. Trebuia să recunoască faptul că în locul acesta retras lipsea puțină distracție pentru persoane ca ea.

– Ce vrieți, se mulțumi să spună sentențios Nathalie, bărbații au ocupațiile lor...

– Cum să nu! Și...

Ochii vicleni ai doamnei Abeille avură o licărire șireată și lacomă sub pleoapele ridate.

– ... Domnul Franck este foarte ocupat!... Ce vinde oare?

Aruncase întrebarea pe un ton nevinovat, dar trăsăturile încordate exprimau toată dorința sa arzătoare de a afla în sfârșit.

Nathalie observa la timp că dogul mârâia la poarta curții sale și i se adresa pentru a-l certa, ceea ce o scuti să răspundă întrebării indiscrete.

Dar însemna să n-o cunoști bine pe mama Abeille dacă te gândeai că se va opri din drum. De prea multă vreme bârfea cu cele mai ascuțite

limbi din cartier despre perechea a cărei rezervă, ba chiar având un caracter nesociabil, le dezamăgise curiozitatea, pentru a nu duce până la capăt ancheta sa, când i se prezentase ocazia.

La „Animalele nu se înțeleg mai bine decât oamenii, acestea două nu se pot suferi“ pe care tocmai îl lansase Nathalie, pentru a face să devieze discuția, ea opuse îndârjirea de flecară amabilă și încăpățântă.

Foarte adevărat, ceea ce spuneți, doamnă Franck!... În ceea ce-l privește pe soțul dumneavoastră, vecina mea, doamna Anglet, mi-a jurat că reprezintă o marcă de mașini de scris. Dar eu știu bine că se ocupă de țesături, n-am dreptate? se exprimă ea, uitându-se cu invidie la capotul încântător din mătase foarte fină de culoare albastru – mov, asortat cu ochii săi, pe care-l schimbase cu combinezonul de mecanic.

– Vă înșelați amândouă, ripostă Nathalie cu răceală, hotărâtă să pună capăt acestei conversații plictisitoare. Afacerile soțului meu nu se referă nici la mașini de scris, nici la țesături. Vă este de-ajuns? nu se putu împiedica să adauge, cu o impertinență calculată pe care o sublinie cu un zâmbet rece.

Chipul vecinei se schimbă. Amabilitatea ei se transformă într-o expresie demnă, posomorâtă și ostilă.

– Oh! știți, vorbeam de dragul conversației. La urma urmei, fiecare se crede cel mai important, cum se spune. Toată lumea este liberă să-și păstreze secretele. Și din moment ce nu vă deranjează să rămaneți atât de des singură, pe ceilalți nu-i privește. Și apoi, cum remarca doamna Anglet, aveți cu siguranță încredere în domnul Franck, totuși un bărbat frumos... Probabil nu-i lipsesc ocaziile...

După ce azvârli această săgeată, care o răzbuna pentru decepția sa, mama Abeille își strigă canişul și se îndepărta de animalul care trăgea cu disperare de lesa sa.

„Idioata! lăsa Nathalie să-i scape, urmărind-o cu o privire înfuriată. De ce se amestecă? Ar trebui să fie arsă împreună cu cele ce-i seamănă, ca vrăjitoarele!“

Eliberându-se astfel de furie printr-o dorință ce depășea cu siguranță judecata sa, Nathalie ridică din umeri și luă mănioasă pielea de căprioară. Intervenția supărătoare a cicălitoare sale vecine îi stricase bucuria senină a acelei dimineți.

Cu dinții strânși , începu să frece oglinzile cu mișcări sacadate care-i arătau enervarea. Trebuia oare ca această imbecilă să vină să răsucescă un cuțit în rană și să-i amintească, adevăruri neplăcute, pe care încerca să le uite?

Deoarece era de necontestat că purtarea lui Franck avea un caracter bizar. Prezenta o aparență misterioasă și secretă care o neliniștea adeseori pe tână femeie; în orice caz o intriga puternic.

Acea întrebare pe care i-o pusese atât de indiscret mama Abeille, apărea deseori în imaginația înfierbântată a Nathalie, ca un tulburător semn de întrebare: **care era de fapt activitatea soțului său?**

Oricât de ciudat ar fi părut, Nathalie nu aflase niciodată nimic. Totuși, anumite amănunte ar fi putut face lumină, referitor la viața lui Franck – cel puțin ceea ce lăsa să-i scape după plecarea sa, în timpul dispariției acestuia spre colțurile cele mai îndepărtate ale Franței, sau spre marile capitale.

Lyon, Biarritz, Londra, Berlin, Bruxelles sau Florența, Nathalie primea ilustrate din locurile cele mai neașteptate.

Apoi Franck se întorcea, păstrând tăcerea asupra obiectivelor călătoriei sale.

Cu timpul, Nathalie își puna întrebări fără răspuns în legătură cu soțul său.

De unde veneau oare toți acei bani pe care-i cheltuia cu atâta generozitate pentru a satisface capriciile tinerei și încântătoarei sale soții?

De ce, înainte de-a fi cumpărat și mobilat vila lor din Saint-Cloud, nu avea nimic al lui, nici mobilă, nici lenjerie, nici obiecte personale, în afară de valizele sale și de trusoul indispensabil al unui bărbat elegant?

De ce nu avea nici o relație, în afară de un prieten care era permanent pe lângă cuplu – și care, asupra anumitor subiecte, rămânea la fel de secret ca însuși Franck? De ce nu accepta pe altcineva?

De ce oare trăiau retrași la „Visul de Aur“, cum trăiseră și de-a lungul celor trei ani de când dura căsătoria lui Franck și a Nathalie, retrași și anonimi prin mulțimea de hoteluri de lux care erau locuința schimbătoare a tinerilor căsătoriți?

Nu o dată, Nathalie se interesase timid, deoarece simțea inconștient că subiectul nu-i plăcea lui Franck și chiar îi transmitea o stinghereală tainică:

– Ce meserie ai, dragul meu? Căru gen de muncă i te dedici, când mă părăsești câteva zile?

– Afaceri, răspundea evaziv Franck.

Chipul slab și inaccesibil arăta imediat plictiseala pe care i-o provocau aceste abordări ale unui domeniu pe care-l considera rezervat numai lui.

La începutul căsătoriei lor, Nathalie crezuse că acest fel de a fi demonstrează grija foarte masculină de a proteja o independență prețioasă împotriva tandreței puțin cam acaparatoare a unei nou-venite.

Cu atât mai mult cu cât Franck adăugase încă din prima seară:

– Meseria bărbaților nu le interesează pe soțiile lor. Lasă-mă să-ți asigur existența, iubito; fii fără griji, fermecătoare și cheltuitoare... fă-ți toate capriciile. Acesta este modul tău de a contribui la existența noastră pe care o vreau frumoasă și luxoasă, în jurul micuței tale personae scumpe. Restul: munca, grijile, obligațiile, este rostul meu.

– Dar aş vrea să te pot ajuta, Franck... să vorbesc cu tine despre necazuri, dacă ai, să te sprijin la nevoie...

– N-am nici un necaz. Am afaceri care au mai mult sau mai puțin succes, după perioade și în care nu trebuie să fii amestecată, pentru că n-ai ce face. Succesul lor și împrejurările contribuie la bunăstarea noastră; asta este tot. Când mă întorc, vreau ca acasă să fiu liniștit și să uit tot ce se referă la ele. Fiecare lucru la timpul său, draga mea.

Și cum Nathalie schița o mutră decepționată, Franck adăugase cu fermitate:

– Mulți soți practică aceeași metodă. Un anume chirurg are oroare să vorbească despre operații acasă, cutare bancher nu vrea să știe de cursul de schimb după ce trece pragul căminului său și un funcționar se îndârjește să și-i scoată din minte pe șefii săi de birou și ambițiile sale protocolare. Nu sunt unic în felul meu. Nu insista, dacă vrei să-mi faci o plăcere.

Nathalie nu mai insistase. Nu voia pentru nimic în lume să-l contrarieze pe cel care o scosese din mediocritatea și din cursul anost al

vieții sale, pentru a face din ea această femeie adulată, răsfățată, pe deplin mulțumită, care avea tot ce ar fi putut cere unui destin îngăduitor.

Cu atât mai mult cu cât recunoștința pe care i-o consacrase fără rezerve lui Franck era amestecată cu o tainică părere de rău.

Nathalie era conștientă că nu-i oferise geniului său bun, care-i transformase brusc viața de fată săracă și părăsită într-un vis cu ochii deschiși, oferindu-i tot ceea ce-i datora. Dar, nu putea face nimic.

Desigur, era devotată, punctuală, grăbită să-și mulțumească și să-și servească mărinimosul și prea puțin pretențiosul soț. Totuși, i se părea că nu era la înălțimea sarcinilor sale. Acestei căsătorii uimitoare și neașteptate care o încoronase regină pe scena vieții, parcă prin intervenția baghetei magice a unui vrăjitor binevoitor, îi lipsea ceva...

Acel ceva provenind din modul propriu de a privi chestiunile sentimentale care se încăpățâna să persiste. Crezuse că-l găsisese când venise pe lume Anicet. Văzuse izbucnind o asemenea bucurie, o asemenea mândrie în ochii și pe chipul lui Franck, încât i se păruse că viața lor în comun va lua o nouă formă, atingând acel grad de perfecțiune, de înțelegere intimă, de „contopire“, care te face să nu mai ceri nimic de la viață.

Dar observase că pe măsură ce lunile treceau și fiul lor devenea un bebeluș durduliu care deja gungurea – avea acum aproape un an și jumătate – Franck rămăsese față de ea la fel de puțin expansiv și la fel de secretos. Ea însăși se simțea uneori paralizată în elanurile față de el. O impresiona. Desigur, îl admira, îi purta o recunoștință vie pentru tot ce făcuse pentru ea, dar nu întotdeauna se simțea în largul ei cu el. Și acum se întreba dacă sentimental care o lega de Franck era cel la care visase în tinerețea sa romantică.

Îl dorea oare pe Franck cu dragoste?

Cuvântul i se formă în minte literă cu literă, în timp ce continua să treacă ușor cu pâsla peste aripa dreaptă a Mercedes-ului și mâna i se opri brusc, pentru a lăsa să se dezvolte gândul uluitor.

Dragoste? Nu, nu asta era acea afecțiune calmă și tandră pe care i-o purta lui Franck; nici acea solitudine înduioșată, acele alintări

nenumărate, acea grijă constantă de a-i face plăcere, de a-i procura noi satisfacții pe care Franck le arăta fără încetare în ceea ce-o privea. Dragostea era altceva. Douăzeci de ani, Nathalie simțise asta în mod confuz și se mira, puțin decepționată, că n-o găsisese în raporturile conjugale.

Dar atunci, de ce a luat-o Franck de soție?

În acest moment al introspecției sale, mâna Nathalie se așeză automat pe butonul care deschidea sertarul pentru mănuși al mașinii și în el găsi un carnet.

Era un carnet de cecuri la banca Davies, o bancă americană, unde Franck își plasase profiturile.

Când locuiau la Paris, Nathalie fusese la sediu cu Franck și își amintea de politețea prevenitoare a directorului, domnul Davis în persoană, pe care i-l prezentase soțul său. Bătrânul domn îi primise într-un birou impozant cu o abundență de crom și nichel, foarte american și ale cărui ferestre dădeau spre o mare arteră pariziană.

Domnul Davis se arătase foarte amabil, cum trebuia față de un client de vază. Pe scurt, fusese măgulitor.

Râsese când Nathalie, mărturisise cu sinceritate că nu știuse cum arată un carnet de cecuri, înainte de a-l fi întâlnit pe Franck și că nu avusese așa ceva niciodată în viața sa.

– Ei bine, doamnă, trase bancherul concluzia, vesel, cred că pe viitor veți avea deseori ocazia să mânuiți așa ceva. O doresc pentru noi, de altfel.

– Oh, remarcă Franck, care râdea și el, țin ca soția mea să rămână în afară de orice preocupări financiare. Mânuierea banilor nu este pentru aceste mâini mici și nici aranjamentele de Bursă pentru un fermecător cap feminin.

Dragul de Franck! Cum se străduia să o cruțe de orice ar fi putut să tulbure această grijă încântătoare pe care o țesuse în jurul ei din fire strălucitoare și tandre!

Ah! viața o răsfățase, când îi scosese în cale acest partener puternic și generos!

Puse mâna pe carnetul de cecuri și-l privi curioasă. Dumnezeu!... părea atât de banal cu foile roz legate... și totuși, asemenea unui

prestidigitator care făcea să iasă din pălărie porumbei sau mici steaguri la nesfârșit, Franck, datorită acestor inofensive mici formulare, putea face să apară cele mai fastuoase lucruri: o bijuterie, o vilă, o mașină. . .

Printr-o asociere de idei, se gândi că uitase probabil carnetul acolo înainte de a pleca, atunci când se dusese să procure mașina și când efectuase ultima lichidare.

Plecaseră în aceeași seară cu expresul de Nord, pentru că se ducea la Amsterdam, cu oprire prevăzută la Bruxelles și în două sau trei orașe în care afacerile îl chemau. Erau zece zile de atunci. Nathalie primise de la el ilustrata zilnică ce purta timbrul acestor diverse etape și, două zile mai înainte, mesajul care-i anunța întoarcerea.

Ca prim vis, mâinile tinerei femei răsfoiau carnetul: toate cecurile fuseseră folosite. Rămăseseră doar taloanele. Pe cecul folio , Franck notase indicațiile referitoare la sumele plătite.

„8000 – plata pentru mașină, domnului Cousteau, din Versailles, agentul regional al firmei.“

„5500 – Van Cleef, Strada păcii, la Paris.“

Acesta era colierul din aur și perle albastre pe care i-l oferise Nathaliei la aniversarea căsătoriei lor. Dumnezeu! ce sumă enormă reprezenta!... Colierul era încântător și tânăra femeie fusese sensibilă la acest cadou. Totuși, ce nebunie!...

„4500 – domnului Ribert, tapițer, din Vaucresson.“

Domnului Ribert? Ah! erau fotoliile din salonul galben, în imitația de damasc vechi. O foarte frumoasă imitație. . .

„700“ horticultorului din La Celle, care-i procurase trandafirii Malmaison.

„1500. . .“

Cincisprezece sute de franci: nici o indicație. Franck uitase, fără îndoială. Să vedem la ce se puteau raporta acești o mie cinci sute de franci?

Nathalie continuă să răsfoiască. Jocul o amuza. I se părea că este o tânără vrăjitoare aplecată peste o cutie fermecată în care vedea banalul plumb transformându-se în rubin și smaralde.

„3500 – Hermann, blănarul.“

Oh! Oh!... Ah! da, mantoul ei din castor canadian. Ar fi trebuit să se gândească: mai avea un vizon și un astrahan. Dar Franck insistase atât de mult!... Îi plăcea să fie elegantă doar pentru satisfacția sa și să-și schimbe adesea toaletele.

„1200 – domnului Visconti.“

Acesta era croitorul lui Franck, un om scund, nostim de tot...

Chipurile furnizorilor cunoscuți îi treceau prin minte Nathaliei.

„650 – Robineau, Pont-Neuf.“

Robineau, Pont-Neuf, ce era oare?... Ah! Ah! da, acvariul pentru decorarea camerei copilului.

Și „900 – David, electrician instalator“, era instalatorul acvariului și al jeturilor de apă.

„1500...“

Din nou, fără nume, nici indicații!... Încă o scăpare a lui Franck.

Nathalie răsfoi mai repede, găsi titularii tuturor cecurilor, cu excepția celor cincisprezece sute de franci care figurau de trei ori în carnet.

De trei ori, la fel de anonimi, la fel de enervant de misterioși.

Carnetul de cecuri se termină. Datele se eșalonau peste mai mult de un trimestru. Franck nu plătea atât de des prin cecuri. Îi dădea soției sale cu ce să achite cea mai mare parte din notele de plată.

Nathalie închise micul carnet și își promise să-l anunțe de prezența lui pe Franck, deoarece probabil uitase că-l pusese în compartimentul pentru mânuși.

Cincisprezece sute? Această ghicitoare căreia nu-i găsisese soluția, îi atâta curiozitatea, stârnindu-i interesul, sâcâind-o, ca acele amănunte neînsemnate care ne chinuie uneori până la obsesie. Identitatea sumelor și faptul că fiecare rămânea anonimă o tulbura în mod confuz.

„Îi voi cere lămuriri lui Franck“, încheie ea.

Luase această hotărâre când sună telefonul.

Capitolul 2

Ajunse la aparat și recunosc vocea de la celălalt capăt al firului după acel „Alo, Nat?“, cordial și puțin răgușit.

Cu excepția furnizorilor, nu erau foarte mulți obișnuiți să telefoneze gazdelor de la „Visul de Aur“!

Nathalie exclamă cu înflăcărare:

– Daniel!... Știi că sosește Franck? Vii la prânz? Firește, cu Flore.

– Să-ți spun ceva, Nathalie...

Tânăra femeie i-o tăie:

Atunci, la cină? Oh! Daniel, sunt atât de mulțumită! Înainte de plecare, Franck s-a dus și a luat Mercedesul, știi, mașina pe care ne-o visam amândoi. Dar, sărmanul, el n-a prea profitat de această achiziție, din cauza absenței sale. După cină, am putea organiza o plimbare pentru a încerca mașina... Veți veni, nu-i așa?

– Ascultă, Nathalie, trebuie să-ți vorbesc...

Vocea lui Daniel nu avea siguranța, nici veselie obișnuită. În entuziasmul său, Nathalie nu-și dăduse seama de la început.

– Ei bine! veniți la cină, insistă ea.

– Nu. Trebuie să-ți vorbesc **imediat**.

De data aceasta, nota ciudată din timbrul tineresc și de obicei vesel, o alertă pe interlocutoare.

- Oh! Oh! este grav?
- Foarte grav.
- Mă impresionezi. Nu-mi poți spune la telefon?
- Este ... este greu, șopti Daniel care părea foarte tulburat.
- Ai primit o lovitură grea?
- Ei... da, cu siguranță, foarte grea.
- Flore știe?
- Nu.

Flore era încântătoarea soție a lui Daniel, pe care o cunoscuse ca manechin la Balmain și făcuse din ea o mică burgheză amabilă, ocupată exclusiv să-i placă tot mai mult soțului său important. Ea era nașa lui Anicet, pe care-l răsfăța excesiv.

– Ah!... făcu Nathalie intrigată. Nu poți aștepta să fie și Franck aici? El este un bun sfătuitor.

– Tocmai că nu, nu pot...

– Bun! Ei bine! atunci vino imediat, hotărî Nathalie, înțeleghătoare. Sărmane Daniel! nu vreau să te fac să aștepți. Unde ești acum?

– La domeniul din Guyancourt... pot să fiu la tine... să zicem în douăzeci și cinci de minute.

– Oh! Oh! atunci, vei goni. Nu face o nebunie, Daniel! Asta nu rezolvă nimic.

– Ascultă, Nathalie... Oh! mai bine nu, sosesc.

El închise.

Nathalie își privi ținuta cu un aer deziluzionat, apoi mașina, care doar pe o parte prezenta acel aspect impecabil pe care voise să i-l dea prin intermediul pielii de căprioară. Bun! Nu va avea timp să termine. Trebuia să se îmbrace pentru a-l primi pe Daniel. Franck va înțelege că n-a putut termina treaba începută și dacă o va ironiza puțin, nu va fi oricum contrariată.

Ascunse pielea de căprioară sub scaunul din față, la îndemână. Dacă avea norocul ca trenul să fie în întârziere și-ar putea duce sarcina la capăt.

Anicet dormea în camera copiilor sub supravegherea atentă a doicii sale, o elvețiancă foarte devotată pe care Nat o adusese din Lausanne, unde se dusesese să nască. Tânăra mamă fusese bolnavă după aceea, de o flebită care o ținuse întinsă la pat șase luni.

Domnișoara Freda Albusch se arătase foarte devotată. Făcea aproape parte din casă.

Dărdăind sub duș, Nathalie se gândea la Daniel. Oare ce i se putuse întâmpla? Nu un accident, pentru că putea veni până la ea gonind nebunește, după obiceiul său. Acest pilot de avion cu reacție era un imprudent.

Ceva în legătură cu Flore? Tânăra femeie – singura prietenă pe care Nathalie o frecventa – era fără taine.

Ieșind de sub duș, Nathalie, superstițioasă, se închină. Dumnezeu să-i apere pe amândoi! Daniel era un tânăr excepțional, cel mai bun prieten al lui Franck și Flore atât de fermecătoare! Singura lor tristețe era că nu avuseseră un copil, de cinci ani de când erau căsătoriți.

Daniel Recouly se afla la originea idilei dintre Nathalie și Franck, care se terminase prin căsătoria lor în urmă cu trei ani.

În timp ce se îmbrăca, Nathalie revăzu aventura sa sentimentală din acea primăvară, care îi schimbase atât de radical existența și care devenise pentru ea un basm permanent.

Într-o noapte, era de serviciu la spitalul din Joinville. Spre miezul nopții, fuseseră aduși doi automobiliști răniți. Se ciocniseră de un platan și unul din ei – șoferul – nu prea era în apele lui. Fusese internat, în timp ce prietenul său fusese lăsat să plece după ce i se acordase primul ajutor pentru niște contuzii fără gravitate.

Pasagerul mașinii accidentate i-l recomandase cu căldură pe Daniel persoanei de serviciu, care era Nathalie.

În acel moment, Flore, care lucra încă la Balmain – situația lui Daniel nu era aceea la care ajunsese astăzi – se afla în America împreună cu unul dintre patronii săi, pentru o prezentare de modele.

Daniel rămăsese în spital mai mult de o lună. Nathalie îl îngrijise cu conștiinciozitate și devotament. Prietenul său – aflate că-l chema domnul Salvador, dar era numit mai obișnuit cu prenumele său, domnul Franck – venea să-l vadă în fiecare zi. Se instalase la un hotel din apropiere.

Nathalie trecuse de la serviciul de noapte, la cel de zi. În fiecare după-amiază, Franck o găsea la căpătâiul lui Daniel, care își revenea pe zi ce trecea, tot mai mult, buna dispoziție și excelența său optimistă.

În cursul acestei convalescențe, Nathalie și Franck avuseseră nenumărate ocazii să se întâlnească și să stea de vorbă.

În ziua în care Daniel părăsea spitalul, Franck îi prezentă Nathalie cererea ce părea că-i stătea pe inimă.

– N-am familie în Franța, declară el fără ocol, sunt străin, dar ador țara dumitale și vreau să mă stabilesc aici. Am mijloace de a-ți face o viață foarte convenabilă, să-ți satisfac necesitățile și chiar puțin mai mult. Sunt foarte singur. Vrei să accepți să împarți singurătatea cu mine?

Nathalie fusese năucită. Năucită și impresionată, apoi câștigată... Pentru tânăra orfană care-și ducea cu greu viața de azi pe mâine, făcându-și debutul de infirmieră doar cu „interimatul” care i se oferea, în așteptarea unui post mai stabil și bine remunerat – oferta era o minune prezentată de soartă.

– Sper să nu te decepționez, obiectase ea, conștientă de sărăcia sa în fața unui asemenea noroc. Știi, eu nu am nimic, nici măcar clasicul trusou al fetelor sărmene.

– Asta îmi convine. Ți-voi da totul și tot eu îți voi fi încă dator.

Daniel jubila. El nu avea deloc temperamental necomunicativ și taciturn al lui Franck, dar făcuseră războiul împreună și-i lega o solidă prietenie.

Apreciase farmecul nevinovat și devotamentul micuței infirmiere, blândetea față de el, mișcătoarea sa bunăvoință.

– Ești exact genul de femeie care-i trebuie vagabondului ăsta de Franck. Vă dau binecuvântarea, copiii mei...

Începând din acel moment, pentru Nathalie, miracolul devenise cotidian.

*
*   *

Îndată ce auzi Fordul lui Daniel dând colțul străzii, Nathalie, care pândea din camera sa, în timp ce se îmbrăca, cele mai mici zgomote din stradă, coborî în viteză treptele peronului.

Daniel opri se deja în fața grilajului de la „Visul de aur“ și se pregătea să sune.

– Sosesce! Nu-ți pierde răbdarea! Îi stigă ea, fără să-și poată domoli inflexiunile bucuroase ale vocii, deoarece nimic nu reușea să-i umbrească bucuria întoarcerii lui Franck, nici chiar problemele presante ale lui Daniel.

Apoi, își aminti că vizitatorul venea să-i povestească necazurile sale și impuse trăsăturilor sale tinerești un aer de circumstanță.

Imediat, chipul tulburat al lui Daniel o frapă și o neliniște reală o cuprinse.

– Daniel, ce ți s-a întâmplat? Flore?

Mut, tânărul bărbat pătrunse în grădină. În timp ce ea închidea grilajul, stătu alături, întunecat și concentrat și, pe neașteptate, o îmbrățișă în tăcere. Această efuziune, care nu-i era obișnuită, spori tulburarea Nathaliei.

– Mă sperii, Daniel...

El îi dădu drumul din îmbrățișarea prietenească. Măinile ei se încheștară pe umerii tânărului bărbat și își aținti asupra lui, întrebătoare, ochii albaștri în care se ridică un val de panică.

– Sărmana mea prietenă, spuse el cu simplitate, în timp ce gura i se convulsionă într-o grimasă.

Nathalie simți o masă de gheață coplesind-o. Buzele începură să-i tremure.

– Fr... Franck?

El înclină capul, cu tristețe și apoi îndepărtându-se, urcă spre casă cu pași grei. Ea îl urmă aranjându-și mecanic o buclă ce scăpase din coafura îngrijită.

Când îl ajunse în salon, el era în fața pianului și contempla o fotografie mare a lui Franck – singura pe care o avea din ziua căsătoriei lor.

Cu ochii ațintiți asupra spatelui întors și rigid al vizitatorului, ea se sprijini cu amândouă mâinile de cantul ușii.

– Vorbește, spuse ea cu o voce răgușită. Nu vezi că mă ucizi?

Îl privi cum își aplecă ceafa. Apoi, brusc, se întoarse spre ea.

– Trebuie să fii tare, Nathalie, spuse el, foarte încet.

De data aceasta, genunchii i se muieră, dar se încordă.

– Este... mort?

Tăcerea care urmă fu un răspuns edificator. Ea așteptă câteva secunde încă, cerând ce disperare o dezmințire care s-o elibereze de această menghină de oțel care-i frângea inima și-i strângea gâtul... și apoi, ca un automat, făcu câțiva pași înainte.

El o urmări cu o privire îngrijorată gata să intervină în cazul unui posibil leșin, dar ea își păstră atitudinea demnă. Doar mâna i se ridică până la tâmplă. Se apăsă acolo cu greu pentru a găsi un magnetism care s-o ușureze.

Daniel înaintă și împinse spre ea un fotoliu. Ea se așază, cu o figură absentă.

– Eram prea fericită, dimineața asta, spuse ea cu o voce abia auzită și care tremura ca a unei bătrâne. Și mașina sa nouă, de care nici măcar nu s-a folosit!...

Astfel, durerea i se fixa asupra unui infim amănunt, ca pentru a se îndepărta și a se diminua. Pentru moment, era doar înmărmurită, amorțită. Izbucnirea durerii va veni după aceea.

– Cum s-a întâmplat? șopti ea privind-l pe Daniel cu un aer abătut.

Fără să spună o vorbă, el scoase din buzunar un ziar împăturit, pe care îl pregătise probabil înainte de a veni ca mesager al nenorocirii. I-l întinse și îi indică un articol însemnat cu creion albastru.

Mâna ei luă foaia mașinal. Privirea care i se plimba fără încetare, în căutarea unui sprijin imposibil, se opri pe locul însemnat.

Văzu detașându-se un chip: un chip ciudat, acoperit de o mască lată pe partea de sus a figurii, care-i ascundea aproape complet trăsăturile.

Deasupra strălucea un titlu mare:

MOARTEA TRAGICĂ A ACROBATULUI MASCAT.

Toate acestea i se înscriseră pe retină fără vreo legătură cu ceva palpabil pentru ea, fără să apară vreo relație în mintea sa. Înălță capul spre Daniel.

– Ce-i cu asta? întrebă ea obosită.

El o privea cu o compătimire afectuoasă.

– Citește...

Ea se strădui, ascultătoare.

Rândurile mici tipărite îi treceau prin fața ochilor.

„Celebrul acrobat care, sub numele de „Acrobatul mascat“, a făcut deseori mulțimea să rămână cu respirația tăiată, în incinta celor mai mari circuri din Europa, și-a găsit spectaculos moartea, la Palladium din Amsterdam: sfârșitul pe care performanțele sale îndrăznețe îl lăsau să se ghicească.

Toată lumea cunoaște acel număr de un curaj nemaîntâlnit care a făcut cunoscut personajul în lumea întreagă. Încălecând o motocicletă de mare putere, acrobatul pilot, cu fața acoperită de o mască, după ce urca vertiginos traseul periculos înfățișând un drum accidentat cu obstacole, trecea printr-o săritură incredibilă, în mare viteză, peste toată pista, pentru a ateriza pe o trambulină din partea opusă. Acest exercițiu, care smulgea de fiecare dată strigătele spectatorilor, necesita o acuitate vizuală, o stăpânire și o cutezanță care au constituit până la acum o sfidare a morții.

Aseară, moartea a venit la întâlnire.

Salvador, Acrobatul, a executat pentru ultima dată pericolul său număr“.

Adevărul se contura încet în mintea amorțită de șoc a Nathaliei. Această poveste i se păru un banal fapt divers și nu-i provoca decât o senzație de gol, acel gol imens care se făcuse subit în ea, după ce aflase îngrozitoarea veste. Brusc un cuvânt îi concentră atenția derutată.

Salvador!... Scoase un ușor strigăt de neîncredere, luă ziarul și-l apropie de față, își concentră atenția câteva secunde asupra acestor opt litere atât de familiare. Privirea îi alunecă până la fotografie. O examină cu o atenție intensă, recunoscuse gura puternică și cărnoasă, bărbia hotărâtă și încăpățânată, brăzdată de o linie verticală.

Un fulger risipi întunericul.

— Era el!

Acum, ca un flux puternic, adevărul năvălea din toate părțile, eliberând-o de meandrele secrete care o țineau prizonieră. Amănuntele ieșeau la suprafață și Nathalie, tulburată, uluită că nu bănuise sau nu presimțise niciodată nimic, înțelegea în sfârșit semnificația a tot ceea ce i se păruse o enigmă: absențele lui Franck, acei bani care păreau că provin fără încetare dintr-o sursă misterioasă, acea disciplină zilnică pe care soțul

său și-o impunea prin lungile ore petrecute în sala de gimnastică pe care o construise în fundul parcului și pe care soția sa o atribuisese unei inofensive manii.

– Acrobatul Mascat, era Franck?

Își aținti asupra feței întunecate a lui Daniel, ochii nefericiți.

– Dar de ce?... De ce?...

Ceea ce nu spunea, Daniel ghici.

De ce această meserie periculoasă, de ce această nebunie care trebuia, în mod fatal, să ducă la o dramă și de ce nu-i spusese niciodată nimic despre asta, ei, soției sale?

– Franck nu voia să te neliniștești, spuse el încet.

Ea își apăsă în mod convulsiv palmele una de alta.

– Dar știa că risca moartea, de fiecare dată! De fiecare dată când mă săruta, în momentul plecării, putea fi pentru ultima oară. Știa și mă lăsa într-o ignoranță deplină! Oh! cât îmi reproșez că am fost atât de proastă, că n-am înțeles nimic!...

Hohotele de plâns izbucniră în sfârșit, spărgând acel abces care adunase în ea, încă de la început, o intolerabilă suferință.

– Nu s-a gândit la fiul său, nu s-a gândit că se ostenește în zadar să mă protejeze, sughița ea ca un copil printre două suspine și, dacă s-a gândit, asta nu l-a oprit... Oare nu ne iubea?

Din nou, disperarea o copleșea.

– Tu ești tot ceea ce avea mai prețios pe lume, mi-a spus asta de sute de ori... și am văzut cât era de liniștit și relaxat lângă tine, declară Daniel, consolator.

Trist și nefericit, o privea totuși cu admirație, mâhnit de neputința sa.

Ea se întoarse spre el, considerându-l vinovat.

– Și tu, de ce nu m-ai avertizat?

– Nu eu trebuia s-o fac, obiectă el.

– Dar, de ce a ales această meserie? Haide, Daniel, tu care îl cunoșteai? El clătină din cap.

– Îl cunoșteam foarte puțin, mărturisi el, ca și cum vorbea cu el înșuși.

Ea îl cercetă cu atenție cu o privire în care lacrimile rămăseseră suspendate.

– Cum, foarte puțin?

El o liniști cu un gest.

– Vreau să spun... cunosteam prietenul, camaradul și-l iubeam. Dar prietenia noastră a început în război. Era în același dispozitiv cu mine. Știi bine că războiul, mai ales acesta, face deseori anonimi... și armata poate deveni un refugiu pentru cei ce vor să uite. Dovada, acest nume de Salvador sub care era cunoscut la voi și care i-a rămas, în timp ce el se numea... de fapt Ray Parker, cum îți amintești.

Gânditoare, ea aprobă.

– Da, Franck mi-a explicat că detesta acel nume de Ray Parker care figura în mod obligatoriu pe hârtiile noastre... În timp ce-i plăcea celălalt, cel sub care luptase. Mie îmi era indiferent, Salvador sau Ray Parker, eram doar soția lui Franck și numai asta conta.

„Eram?...“ Oh! Dumnezeu! când se gândea că trebuie să vorbească la trecut, în prezent!...

Gemu:

– Franck... Franck dragule!...

Suferința o copleșea.

Daniel lăsa furtuna să treacă. Ce altceva ar fi putut face? Existau în viață momente în care cea mai calală prietenie sau cea mai înflăcărată bunăvoință se dovedeau în mod iremediabil neputincioase.

Prăbușită în fotoliul în care se micșorase, prăbușită în ea însăși de o durere care o depășea, Nathalie plângea ca un copil.

Pe neașteptate, o idee o făcu să se îndrepte, foarte palidă și cu ochii măriți, ca și când observase o perspectivă pe care n-o remarcase încă până atunci.

– Dar... dar... băigui ea, el... în sfârșit... corpul său... unde este? Trebuie să mă duc acolo... imediat... să mă ocup de formalități!... Dumnezeu! sunt încă atâtea lucruri de făcut pentru el!...

Se ridicase în picioare, nerăbdătoare. Buzele i se mișcau. Se gândea la ceea ce-i spusese Franck într-o zi în cursul uneia dintre plimbările lungi pe care le făceau împreună în împrejurimile locuinței lor. Trecuseră prin fața unui mic cimitir, atât de liniștit în spatele zidului vechi, micul cimitir pe care-l înconjurau ca un cordon verde, pădurile din Saint-Cloud.

– Vezi tu, draga mea, acum, când mi-am găsit refugiul lângă tine, visez să rămân aici pentru totdeauna și mai târziu să mă odihnesc în acest pământ liniștit, sub lumina curată a acestui cer fermecător.

Dragul de Franck, cât de bine știa să fie poet în acel timp!... Dragul de Franck misterios și surprinzător, această dorință i se potrivea atât de bine!... Și îl înțelegea de minune, acum, când îi știa secretul. Pentru bărbatul curajos care era și datorită meseriei periculoase și imprudente pe care și-o alesese, locul împrejmuț, pustiu și liniștit în peisajul plăcut, era o promisiune de odihnă, acea odihnă la care aspirase în cursul vieții sale rătăcitoare. Cum oare nu bănuise ea niciodată, nimic? Poate ar fi știut să calmeze acea agitație a acelei inimi care bătea prea năvalnic, într-un ritm pe care ea nu-l putuse urma.

– Îmi dai voie să fumez? întreabă lângă ea vocea lui Daniel.

Degetele lui Daniel tremurau pe țigara Gitane pe care o duse la buze. Un tic îi deformă obrazul. Drama care îl lipsea de prietenul său, justifica fără îndoială o asemenea emoție. Totuși, acest bărbat atât de curajos de obicei și care depășea pragul sonic fără să-și piardă puterile, suporta mult mai greu crizele morale. Toate astea îi făceau cinste și Nathalie îi fu recunoscătoare.

Bricheta recalcitrantă spori nervozitatea tânărului bărbat. Nerăbdătoare, Nathalie exclamă:

– Mă duc să-mi îmbrac taiorul. Aș vrea să plec imediat.

– Așteaptă!

Accentul lui Daniel era implorator. Își strivi țigara de-abia începută în cutia din sticlă de culoarea opalului care servea pentru sâmburii de măsline din cocteiluri, neglijând scrumiera din apropiere. Hotărât lucru, nu mai știa ce făcea.

Ea tropăi pe loc, agitată.

– Dar nu vezi că nu mai avem ce aștepta? Numai de-aș avea un avion care să mă transporte! Oh! Daniel! du-te și găsește-mi un avion particular, dacă nu este nici o plecare oficială spre Amsterdam... Ai putea oare să mă conduci tu însuși?

– Este inutil, spuse Daniel cu o voce abătută.

– Cum?

Ea făcu stânga-mprejur și-l privi cu sprâncenele ridicate a reproș deasupra ochilor întrebători. Și apoi, îi apărură o imagine tulburătoare, care se părea că fixându-i-se pe retină îi dăduse acea expresie răătăcită în timp ce privea drept în fața sa, cu groază.

– Oh!... izbucni, ascunzându-și brusc fața între mâinile tremurătoare, știu ce gândești...

Imaginea se preciza înfiorătoare, necruțătoare: sărmanul trup dezarticulat, strivit printre fiarele ucigașe ale mașinii sale, sau, poate – nu se gândise încă la asta – flăcările devastatoare!...

Își aminti acea seară de primăvară, ultima de la iarmarocul din Versailles. Îl dusesese pe Franck la joc. Dar, vai! atunci nu știa că n-ar fi trebuit să-l ducă niciodată în acel loc. Era o atracție senzațională „Zidul morții”: doi motocicliști lansați în interiorul unui zid cilindric și vertical, în timp ce spectatorii, cu respirația tăiată, urmăreau această exhibiție dantescă de sus de pe platformă, în zgomotul asurzitor al motoarelor.

În acel moment, spectacolul o îngrozise în așa măsură, încât își ascunsese capul la pieptul soțului său, refuzând să vadă mai mult.

– Ah! oftase ea în timp ce Franck o ducea de-a lungul barăcii, n-au oare alt mijloc de a-și câștiga existența? Vor muri în mod inevitabil într-o zi! Și atunci...

– Nici vorbă! îi replicase Franck cu o indiferență care, pe moment, o șocase, fiecare este marcat de destinul său.

Acum, înțelegea...

Imaginația înfierbântată a Nathaliei se învârtea, se învârtea în același timp cu inima sa, într-un ritm nebun și obsedant.

– În sfârșit, spuse ea cu o voce stinsă ridicând spre Daniel fața mică și răvășită, chiar dacă nu a rămas... din el... aproape nimic – avea un ton șoptit și îngrozit – trebuie să-i aduc ultimul omagiu... trebuie să mă ocup de înmormântarea sa...

Își încrucișă mâinile pe piept și asculta, ca și când percepea ecourile unui dans macabru, cumplit de ascultat.

– Este îngrozitor, spuse ea scuturându-și cu disperare micul cap brunet, nu-mi vine să cred! Nu, nu pot... El, atât e plin de viață, atât de puternic!...

– Haide, o rugă fierbinte Daniel, convingător, păstrează această imagine despre el. De ce vrei să te chinui și mai mult? Lasă-mă să mă ocup eu de aceste lucruri. L-am iubit pe Franck la fel ca pe un frate; voi îndeplini eu ultimele demersuri. Rămâi cu doliul tău, Nathalie. Ai încredere în mine.

Ea ascultase fără să înțeleagă, chinuită de imaginile care o obsedau. Și apoi, pe măsură ce cuvintele căpătau sens, un aer de neîncredere i se răspândi peste trăsături.

Oh! Daniel, protestă ea cu tristețe, te-ai gândit prin urmare că îmi va lipsi curajul pentru a îndeplini ceea ce mi-a rămas de făcut? Dar nu voi lăsa pe nimeni, pe nimeni, înțelegi? să-mi ia locul în această situație. Este datoria mea de soție să merg acolo. Măinile mele sunt cele ce vor pecetlui sicriul în care se odihnește corpul lui Franck... în sfârșit... ce-a mai rămas din el! exclamă ea cu un strigăt înăbușit.

Tăcu o clipă, scuturată de scurte suspine și apoi reuși să-și stăpânească lacrimile, emoția, și continuă hotărâtă.

– Îl voi aduce aici, unde se va odihni cu fața la pădurea ruginie, în micul cimitir pe care l-am vizitat împreună. Voi putea merge în fiecare zi să mă rog la mormântul său.

– Ascultă, pledă Daniel, sunt sigur că Franck n-ar fi vrut asta; să încremenești într-o durere eternă. Și tocmai de asta te pregătești. Ești tânără, Nathalie, nu poți hotărî astăzi, pentru viitor...

Ea îl întrerupsese scandalizată, cu o flacără în ochi; vocea îi era plină de reproșuri și de o demnitate tristă.

– Astea sunt cuvinte deplasate, Daniel, îi spuse ea cu severitate. Prefer să uit că le-ai rostit. Și acum, nu mai am timp de pierdut...

El făcu un gest de neputință în timp ce ea mergea cu pași fermi spre scară.

Încă o dată, vocea modificată a lui Daniel o opri și o făcu să se întoarcă având pe figura crispată o mirare enervată.

– Nathalie, nu poți merge acolo!

Era ceva în această rugămintă fierbinte a lui Daniel, care suna ciudat și o alertă pe Nathalie.

Se întoarse spre el repede, cu ostilitate.

– Și de ce, mă rog? În definitiv, Daniel, ce-mi ascunzi?

Privirea sa strălucitoare, plină de bănuieli, prinse privirea dezorientată a lui Daniel. Ea văzu clar broboane de sudoare apărându-i la tâmpile.

– Vorbește o dată! îl bruscă, scoasă din fire. Ce ar putea fi mai rău decât ceea ce ai venit să-mi anunți?

– Nimic, bineînțeles nimic.

Părea că voia să se convingă pe el însuși.

– Atunci?

– Atunci, să fii curajoasă, Nathalie. Nu te ambala și privește lucrurile în față, fără să le exagerezi...

– Ce? strigă ea – și mâinile i se încrucișară și se desfăcură într-un gest exasperat, ai să încetezi să mă ții în tensiune? Nu vezi că sufăr și că am nevoie să fiu puțin singură? Ce suferință morală îmi mai aduci?

Durerea, nerăbdarea și îngrijorarea, o făceau nedreaptă. Înțelese asta și încercă să se stăpânească.

– Vorbește, Daniel, îl rugă ea, calmată.

– Corpul lui Franck nu mai este acolo, cedă el, în timp ce privirea sa o evita.

Sensul cuvintelor fu cu greu înțeles de mintea Nathaliei. Le repetă automat, ca pentru a le învăța, ca un școlar silitor.

– Corpul lui Franck. Dar unde este, atunci?

Surpriza nu era încă stupoare.

– L-a luat familia sa...

– Familia sa...

Creierul său păru că înregistrează cu calm și examinează situația. Apoi izbucni:

– Familia sa? Care familie? **Eu** sunt familia sa, mai bine spus, **noi!**

Se îndreptă acum, amenințătoare. Gingașa Nathalie, atât de blândă, tânăra infirmieră cu voal alb, vesela și ascultătoarea soție a lui Franck, nu mai era decât o femeie jignită.

În sine sa, Daniel își spuse că avea cu adevărat ținută și clasă. La urma urmei, nu era atât de neajutorată...

– De acord, cedă el, găsisе procedeul lor odios. Totuși, **ei** au făcut-o. Și acum, nu cred că se poate lupta împotriva lor.

Acei ei misterioși și ostili la care făcea aluzie trecură brusc prin mintea revoltată a Nathaliei, ca și când era vorba despre o armată de teren cu care trebuia să se lupte. Dintr-o dată, toată energia sa izbucni.

– Este prea mult! susținu ea lividă și violentă. Dar în toate astea, ce se va întâmpla cu mine, soția lui? Și cu ce drept i se ia unui copil trupul tatălui său? Când Anicet va fi la vârsta la care să înțeleagă, ce-i voi spune oare, când mă va întreba unde poate merge să se roage pentru el?

Rămase o clipă nemișcată și tăcută, presându-și mâinile pe tâmpile. El o privea neliniștit. Prevăzuse această scenă și nu știa cum se va desfășura. Să temea de o reacție extremă, cu această fire atât de blandă în aparență, dar pe care deseori i se păruse că o ghicește năvalnică și aprinsă, asemenea apei liniștite, pe care nimic n-o poate, în anumite împrejurări, s-o tulbure în mod periculos.

O privea cu admirație, așteptând inevitabila reacție. Când îndepărtă paravanul palmelor crispate, chipul îi era încordat și dur ca piatra. O hotărâre înverșunată întuneca albastrul ochilor săi.

– Daniel, spuse ea cu calm, dar pe un ton tăios și rece, până acum n-ai făcut decât să umbli cu ascunzișuri. Ar fi timpul să încetezi să mă consideri proasta satului, un copil iresponsabil căruia i se ascunde gravitatea realității. Sunt soția lui Franck... văduva sa, preciză cu hotărâre, în timp ce doar albirea mâinilor strânse dovedea efortul pe care-l făcea pentru a-și păstra calmul.

Reluă după un timp greu de sesizat.

– Acest fapt îmi impune niște obligații de la care nu voi lipsi. Dumnezeu ne-a unit, pe Franck și pe mine. Nimeni nu-mi poate refuza dreptul de-a îndeplini până la capăt voința soțului meu. Știu că dorința sa era să se odihnească în cimitirul din apropierea casei pe care el însuși l-a ales, în această țară care era de asemenea alegerea sa. Nu recunosc nimănui dreptul de a interveni în această privință.

Daniel îi ascultase critica fără să-și părăsească aerul nenorocit și dezorientat.

– Nu vei merge totuși până acolo încât, tu și ei, să vă disputați rămășițele sale pământești, Nathalie! Franck n-ar fi vrut asta.

Ei... acești dușmani fără chip, iată că se conturau din nou pentru a o sfida pe mica soție fără apărare, lipsită acum de singurul său sprijin.

– Știu ce voia Franck, spuse ea categoric. Când m-a luat de soție, mi-a spus: „N-am pe nimeni pe lume. Nu te am decât pe tine“. Avea motivele sale. Voi face ce vroia el. Îl voi sluji mort, cum l-am slujit în viață, din toată inima.

Își ridică mașinal părul și privi drept în fața ei, cu ochi vrăjiți.

– Nu l-am iubit probabil cum merita să fie iubit. N-am putut să-i ofer decât fidelitatea mea și o tandrețe supusă, în schimbul a tot ceea ce mi-a adus. Dar obligațiile pe care le am față de el și de memoria sa și față de copilul pe care mi l-a lăsat, mi le voi îndeplini. Și nimeni pe lume nu mă va împiedica.

Avea o expresie încăpățânată, neiertătoare.

Daniel schiță un gest fatalist.

– Vei face ceea ce crezi că trebuie să faci, Nathalie. În măsura în care pot, eu te voi ajuta.

Capitolul 3

Domnul Davies aruncă o privire nonșalantă peste cartea de vizită pe care i-o înmână secretara, însoțind-o de informațiile deferente.

– Această doamnă cere să fie primită, domnule. Spune că are o întâlnire fixată.

Imediat ce citi cartea de vizită, răceala profesională a bancherului dispăru. Își scoase repede ochelarii din aur și-i șterse sârguincios cu un deget, în timp ce-i ordonă angajatei sale, pe un ton ce arăta o solitudine neobișnuită.

– Pofțiți-o imediat.

– Bine, domnule.

Domnișoara plecă, legănându-și cu putere rotunjimile șoldurilor frumoase, sub acoperirea subțire a fustei ecosez.

Bancherul ținea ochii ațintiți asupra ușii, cu un interes neașteptat pe trăsăturile de obicei atât de indifferente. În vizitatoarea îmbrăcată sobru într-un taior negru, care se deschidea peste o bluză de mătase de aceeași culoare sumbră, domnul Davies recunoscă cu oarecare greutate pe fericita și strălucitoarea tânără femeie pe care i-o prezentase clientul său, mai devreme cu câteva luni.

Atât de plăpândă în negru, trăsăturile slăbite ale Nathaliei păreau și mai impresionante. Când își scoase mânușile, verigheta îi străluci pe mâna albă.

Domnul Davies veni repede înaintea ei, pentru a o întâmpina cu căldură. O conduse spre un fotoliu.

– Dragă doamnă, rosti el pe un ton profund afectat, sunt jenat că v-ați dat osteneala să veniți până aici. În aceste triste împrejurări, eu eram cel care...

Ea îl întrerupse cu un gest mic, rece.

– Nu vă scuzați, domnule. Eu am închis ușa. N-am primit pe nimeni.

Vocea îi era fermă și rece. Își promisese să nu se lase cuprinsă de înduioșare, deoarece avea nevoie de toate capacitățile intelectuale pentru încercarea care motiva vizita sa și pentru că dorea cu ardoare s-o ducă la capăt.

Domnul Davies luă loc în fața vizitatoarei sale, de cealaltă parte a biroului și puse mâna pe un dosar care se găsea pregătit printre mai multe altele.

– Vă așteptam, spuse el. Vă voi da situația conturilor dumneavoastră.

Radicând indexul, ea îl opri.

– Imediat, dacă sunteți amabil, domnule. Nu pentru asta am venit.

– Ah? spuse el intrigat, examinând-o pe deasupra ochelarilor.

– Am nevoie de o informație... dacă mi-o puteți da.

– Dar sunt la dispoziția dumneavoastră, dragă doamnă, afirmă el, grăbit.

Ea înghiți în sec, ezită o secundă, apoi îi dădu drumul, în timp ce obrăzii i se împurpuraseră ușor.

– Aș vrea să știu adevărata identitate a soțului meu.

Bancherul avu un gest de surpriză.

– Identitatea sa? Dar... nu înțeleg...

Ochii Nathaliei exprimau suferință.

– Știu bine că cererea mea vă pare probabil ciudată, domnule Davies. Totuși, este adevărat că Franck și cu mine ne-am căsătorit în niște condiții

puțin... neobișnuite. Eu nu am părinți: mătușa care m-a crescut, murise cu o lună înainte să-l cunosc pe Franck. El și cu mine am unit două singurătăți.

Își ridică privirea pe care o lăsase automat în jos peste degetul inelar care purta verigheta, întâlni chipul atent și binevoitor al interlocutorului său și reluă, cu o voce stinsă:

– Nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul său, despre familia sa, despre acești Ray Parker al cărui nume îi repugna să-l poarte pe față. Era o ființă destul de ascunsă, destul de taciturnă. Pentru mine era atât de bun, încât mă acomodasem caracterului său ferm. N-aș fi putut să-l contrarez, nici să fiu indiscretă, înțelegeți? adăugă neliniștită.

Bancherul dădu din cap. O privea atent, cu simpatie.

– Din nefericire, mă tem să nu vă fiu decât de un slab ajutor, spuse cu regret. Domnul Ray Parker era clientul nostru doar de aproximativ cinci ani. Ne-a încredințat interesele sale, dar relațiile noastre erau pur profesionale. Firește, cunoșteam activitățile sale secrete și periculoase. Uneori, ții să-i spui bancherului ceea ce-i ascunzi soției, adăugă el schițând un zâmbet, imediat stăpânit. N-am considerat surprinzător că mi-a cerut să păstrez tăcere asupra meseriei care-l pasiona. Vă iubea și nu voia să vă neliniștească. Faptul că a ales, pentru a se produce în public, această înfățișare spectaculoasă și romantică a Acrobatului mascat, mi s-a părut mai mult un truc publicitar – scuzați-mi expresia – mai degrabă decât faptul de-a vrea să se apere împotriva unor posibile indiscreții. Dar, în sfârșit, nu este exclus să fi vrut astfel să-și păstreze un incognito absolut. N-am discutat niciodată împreună aceste probleme. Domnul Parker venea, depunea cecurile sau le încasa. La asta se mărgineau relațiile noastre.

Pe măsură ce el vorbea, dezamăgirea apărea treptat pe chipul mic și trist al Nathaliei. Contase atât de mult pe ajutorul acestui bărbat, singura persoană care cunoștea adevăratul nume al lui Franck și căruia el nu-i ascunsese identitatea sa oficială.

Dar, vai! și aici se izbea de acel zid de tăcere, de acel „lapsus“ în care se adâncise nu numai personalitatea misterioasă a soțului său, ci și rămășițele sale pământești, biet înveliș material care rămăsese din el... toate acestea dispărând cât ai clipi din ochi.

Bancherul își dădu seama de vizibila sa confuzie. Remarcă amabil:

– Haideți, doamnă, mi se pare că este totuși posibil să se facă o anchetă asupra locului de origine al soțului dumneavoastră. Știți data și locul nașterii sale?

– M-am gândit și eu la asta, mărturisi Nathalie cu un gest de slăbiciune. Și toate hârtiile soțului meu au în mod oficial orașul Geneva. Acolo s-a născut, într-o clinică celebră unde se afla mama sa. În ceea ce-i privește pe părinții săi, locurile de naștere sunt pentru unul capitala engleză, pentru celălalt un oraș din coloniile engleze din India. Dar reședința recentă a familiei soțului meu, n-o cunosc deloc.

– Înțeleg... înțeleg...

Se lăsă o tăcere plină de meditare.

– Știți, spuse domnul Davies după un timp, ceea ce contează este numele dumneavoastră. Domnul Ray Parker semna cecurile în virtutea unei procuri pe care i-ați dat-o chiar aici, deoarece el n-avea un cont personal.

Această frază îi aminti Nathalie întrebarea exactă pe care venise s-o pună. Era ultimul său atu.

– Da, spuse ea, Franck prevăzuse probabil sfârșitul său neașteptat și n-a vrut ca fiul său și cu mine să rămânem în încurcătură. A cumpărat și vila pe numele meu. În legătură cu acest subiect, domnule Davies...

Îl privi neliniștită, în timp ce-i explică pe un ton din care încerca să excludă nerăbdarea care o stăpânea:

– Am consultat carnetul de cecuri ale soțului meu și am observat că, în afară de toți beneficiarii pe care i-am putut recunoaște cu ușurință și care se referă exclusiv la modul de viață al familiei noastre, există unul care revine, la intervale regulate. Iar numele lui nu este notat și suma este mereu aceeași. M-am gândit că o exista aici o indicație care mi-ar putea fi de folos?

Domnul Davies păru frapat de remarca sa.

– Dar asta este ușor de controlat, făcu el după o clipă de gândire.

Trăsăturile Nathaliei păruă că se relaxează.

– Adevărat?

Își luă repede poșeta și scoase de acolo o hârtie pe care i-o întinse interlocutorului său.

Domnul Davies primi hârtia de la vizitatoarea sa. Puse mâna pe telefon și chemă un angajat căruia îi dădu instrucțiuni.

Trecură câteva minute și Nathalie aștepta sosirea sa ascunzându-și neliiniștea. Domnul Davies murmură, ca pentru el însuși:

– Este într-adevăr curios...

În sfârșit, răsună soneria interfonului. Bancherul luă receptorul.

În timp ce scria în grabă câteva cuvinte pe carnetul său, Nathalie încercă în zadar să citească pe fața lui indiferentă.

Ridică ochii spre ea.

– Nu știu dacă vă va spune ceva, declară el pe un ton uluit. În orice caz, iată unica informație pe care v-o putem da: toate cecurile, fără explicație, pe care le-ați notat aici, au fost plătite unui agent de schimb parizian, iată numele și adresa.

Îi întinse vizitatoarei foaia de blocnotes.

Nathalie aruncă o privire. Oftă:

– Nu... nu cunosc...

– Nici eu, mărturisi bancherul. Ați putea oare încuraja o anchetă despre acest domn?

Nathalie se simți brusc obosită. Anchete! Tot ceea ce întreprinsese până atunci, se dovedise inutil, demersurile sale zadarnice. Inutilă și zadarnică plecarea lui Daniel la Amsterdam, ducând o procură legală de la Nathalie. Acolo, numeni nu voise să-i dea nici cea mai mică informație despre direcția pe care o luase corpul acrobatului accidentat în mod tragic. Se limitaseră să-i spună că totul era în regulă și că, dacă văduva avea de făcut o reclamație, va trebui să se adreseze tribunalului.

Să se adreseze tribunalului!... Să pornească o lungă și dezamăgitoare acțiune, într-o țară străină, cu toate complicațiile pe care le comportă, cheltuielile de-a o porni și timpul pe care-l necesită. În tot acest timp ea rămâne fără să știe locul în care fusese transportat soțul său. Și apoi, i l-ar fi dat oare înapoi? Pentru a înfăptui fără urmări neplăcute ceea ce făcuse, această familie hrăpăreață avea posibil dreptul ca și ea... oricum un drept evident. Însă, de fapt, Nathalie știa bine că soțul său îi aparținea și că aparținea copilului pe care i-l dăduse.

Se gândi la micul cimitir ascuns în decorul copacilor, pe coasta însorită, cu mormintele sale netulburate, cu gardurile mici ce împrejmuiau băncile din piatră cenușie din jurul magazinelor și, deasupra, cerul liber din Ile-de-France... Da, acesta era locul pe care-l alesese Franck și Nathalie îl va duce acolo. Numai atunci va reuși poate, la rândul ei, să aibă puțină liniște.

Capitolul 4

Trenul înainta printr-o câmpie cu iarbă bogată pe care ceața matinală părea că țesuse un voal din fire de mătase. Călătorea nemișcată fu trezită de brusca zdruncinătură provocată de oprirea locomotivei. Respiră adânc și, cuprinsă de o teamă subită, se grăbi spre ușa compartimentului.

Numele pe care-l citi pe pancartă o liniști. Nu, nu era încă stația la care trebuia să coboare.

Se întinse. Era singură în compartiment. Membrele îi erau amorțite și înțepenite. Oare cum putuse dormi cu toate aceste neliniști și preocupări care o asaltaseră și i se înfipseseră în inima îndurerată?

Se simți dintr-o dată îngrozitor de singură și obosită, ruptă de tot ceea ce fusese viața sa până atunci: Franck... Anicet... Nu era oare o nebunie să părăsească Franța și casa sa, în care prezența copilului umplea puțin golul pe care-l lăsase neașteptata dispariție a lui Franck?

Nathalie își afundă fața în mâini și plânse. Plânse în hohote, ca o fetiță pierdută, înăbușindu-și suspinele în batistă.

Și apoi, se gândi la locul în care se afla, la mii de kilometri de casă, într-un colț retras, pe pământ englezesc, unde un tren străin o ducea spre întâmplări neprevăzute, de temut. Acest tren nu prea grăbit și care se opera în fiecare sat al acestui ținut necunoscut, oare spre ce stranie aventură o putra? Dumnezeu știe cum se va termina!

Pentru a suta oară, Nathalie deschise portofelul în care pusese informațiile procurate de fidelul Daniel.

Daniel era cel care acceptase din nou să ia asupra sa delicata anchetă pe lângă agentul de schimb, titular al cecurilor a căror atribuire o intrigase atât de mult pe Nathalie.

Acest domn avusese amabilitatea să-i dea o prețioasă informație: da, era însărcinat de mai mulți ani să primească cecurile defunctului Ray Parker și să plătească suma totală unei terțe persoane. Această terță persoană făcea evident parte din familia dispărutului, deoarece de numea doamna Gwendoline Ray Parker.

El a făcut să-i parvină în mod regulat suma totală a cecurilor, în diferite reședințe. Această doamnă, ca marea parte a insularilor, călătorea mult. Doar de un an părea că se stabilize. Trebuie să fi rămas, desigur, la proprietatea familiei, situată în Anglia, la capătul comitatului Hampshire, în conacul de la Parker Lake.

Acolo îi trimitea lunar împrutnicitul său parizian, cu forme în regulă, transformate în lire, sumele plătite de Franck, prin intermediul unui confrate englez. Omul de afaceri nu mai primise alte instrucțiuni de aproximativ paisprezece luni, ceea ce îl făcea să presupună că doamna nu mai călătorea.

– Voi merge acolo, declarase furioasă tânăra văduvă, brusc ușurată să vadă în sfârșit apărând o luminiță la capătul tunelului în care se zbătea. Voi afla de ce ei au o asemenea rezervă față de mine, ce au împotriva mea și de ce mi-au răpit corpul lui Franck în mod atât de barbar. Îmi voi pleda cauza, îl voi aduce cu mine. În orice caz, încheie ea după ce se gândi bine, vor afla, dacă nu știu, că există un fiu care are dreptul să cunoască unde se odihnește corpul tatălui său.

Mai întâi, Daniel și Flore încercaseră să se împotrivescă acestei idei. Totuși, în cele din urmă, încheiaseră prin a aproba proiectul îndrăzneț al tinerei femei. Fie și numai pentru Anicet, era necesar ca Nathalie să ia legătura cu familia soțului său.

În orice caz, în confuzia în care se afla, nu va găsi puțină liniște decât când va elucida misterul iritant care înconjură viața și moartea lui Franck Salvador, **zis** Ray Parker.

Nathalie era încântată de cei doi ani pe care-i petrecuse la Londra pentru a-și continua acolo ucenicia de infirmieră și care i se păruseră plicticoși și interminabili. Înainte de moartea mătușii sale, înainte de a intra la spitalul din Joinville unde o cunoscuse Franck, în urma unui anunț apărut într-un ziar francez, care oferea ajutoarelor de infirmiere începătoare anumite avantaje interesante, se angajase într-un spital londonez.

Trăise acolo timp de doi ani o viață retrasă. Meseria era foarte dură și munca grea, dar își perfecționase cunoștințele de engleză. O vorbea acum destul de curent pentru a nu fi jenată, când va trebui să dea explicații în această limbă.

Pentru întrevederea pe care-și propusese s-o aibă cu ruda despre a cărei existență tocmai aflate, nu va fi dezavantajată și această idee contribui la stabilirea ei la acel plan.

Pentru început și-o imaginase pe această doamnă răzbunătoare și ostilă, apoi treptat cedă în fața argumentelor și în cele din urmă manifestă o puternică dorință de a-i face cunoștință cu fiul pe care Franck îl lăsase în urma lui.

Era evident că această rudă - mamă, mătușă, verișoară sau cumnată - fusese ajutată să trăiască de Franck, regularitatea cecurilor plătite stătea mărturie. Era oare într-o situație precară?... Dar Nathalie nu venea să ceară nimic pentru ea însăși, nici pentru Anicet. Deși știa că cele câteva sute de mii de franci care rămăseseră în cont în bancă nu vor fi veșnici, se simțea capabilă să câștige existența ei și a copilului său.

Va ști așadar să dovedească faptul că demersul său nu avea nici un scop interesat și asta poate va face lucrurile mai ușoare.

Să scrie? Nici nu trebuia să se gândească la asta. Niște oameni capabili să facă să dispară cu o asemenea grabă corpul defunctului,

furându-l unei soții pe care n-o acceptaseră asemenea oameni nici măcar nu-și vor da osteneala să ajungă la capătul scrisorii, nici cum să-i răspundă.

Nu, trebuia să-i ia prin surprindere și apoi să se lupte, să discute, până când obținea satisfacție și dreptate.

Așa că Nathalie, după ce se înțelesese cu Recouly în privința întreținerii casei și în special cu Flore, care se declarase încântată să se joace de-a nașa cu finul său, dăduse toate instrucțiunile elvețiencei, care promisese să nu-l părăsească pe copil până la întoarcerea sa, luă avionul de Croydon și, apoi trenul pentru Gold Arrow.

... În colțul compartimentului său, cu ochii închiși, tânăra femeie palidă își continua meditația, nemișcată. Trenul mergea fără grabă, ca cineva care știa încotro mergea și că va ajunge până la urmă la capăt. Numai ea, călătorea nesigură, nu știa ce va găsi la capătul peregrinărilor sale.

O jenă neașteptată o făcu să-și schimbe poziția, mișcându-se ca prin vis. Avu senzația unui lucru ciudat, a unei prezențe. Întredeschise genele, strecură în jurul ei o privire mohorâtă apoi, scoasă din amortire, deschise cu adevărat pleoapele.

Pe culoar, în picioare în cadrul ușii, se afla o siluetă masculină, suplă și mlădioasă. Ochii Nathaliei întâlniră doi ochi întunecați și cercetători. Proprietarul lor nu-și întoarse privirea imediat. Cu acea siguranță calmă și arogantă a celor care sunt obișnuiți să rețină atenția asupra lor de fiecare dată când își dădeau osteneala, el păru că studiază trăsăturile fine ale călătorei, gâtul său lung și subțire și contrastul dintre culoarea neagră a părului și albastrul ochilor săi.

Apoi se întoarse fără ostentație spre peisaj, ca și când o alungase din gândul său.

Trenul încetinea. Câteva case apărură la marginea taluzului acoperit cu flori de primăvară și narcise. În mod vizibil, se apropia un ansamblu de locuințe.

Nathalie se ridică și-și prinse valiza pe care o făcu să alunece pe banchetă. În fața oglinzii mici situată în peretele compartimentului, își aranjă coafura, își puse pălăria neagră din fetru și mănușile.

Privirea străinului reveni spre ea, urmărindu-i gesturile cu un interes mai curând indiferent. Și el avea o valiză în mână. Probabil aștepta oprirea pentru a coborî în stație.

Puțin neliniștită și îngrijorată să nu facă o greșală, Nathalie se hazardă să-l întrebe dacă acolo era stația Gold Arrow.

El înclină afirmativ din cap și trăsăturile luminate de un zâmbet fugar își pierdură pentru o clipă duritatea.

– Desigur, domnișoară.

Ea nu-și dădu osteneala să-l corecteze. „Domnișoară” era mai apropiat de aspectul său de tânără plăpândă, decât „doamnă”, la care avea dreptul.

Necunoscutul îi deschise ușa. În această gară de țară nu era aglomerație și fură singurii din tot vagonul care coborâră pe peron.

Coborând primul, el se întoarse cu o politete obișnuită pentru a-i lua bagajul din mâini. După care plecă, fără să se mai ocupe de ea.

Tânăra femeie merse spre ieșire cu un pas șovăitor. Se opri pe esplanada plantată cu ulmi, destul de dezorientată.

Se așteptase să găsească un târg mai important cu taxiuri, un hotel în apropiere, comisionari și hamali. Gold Arrow era doar o haltă în mijlocul câmpului. În calitate de hamal, nu exista decât un moșneag care împingea în fața lui un cărucior prăpădit. Câteva case se conturau printre arbori, cu siguranță la o distanță bună.

Singurul vehicul pe care tânăra femeie îl văzu fu o mașină lungă gri, oprită în colțul pieții.

Oscilă dacă să-i ceară o informație batrânului hamal sau funcționarului de la gară, care dispăruse deja în clădire. În acel moment, călătorul se ivi

de pe o ușă. Observă ezităările însoțitoarei sale de vagon. Cum ea schiță câțiva pași spre el, se opri, insistând asupra ei cu o privire întrebătoare.

Nathalie se hotărî să-i întindă hârtia pe care scrisese adresa doamnei Gwendoline Ray Parker.

El citi însemnarea, ridică ochii și o privi o clipă cu o atenție care o descumpăni și o făcu să roșească. Nu se putu împiedica să se gândească într-un fel puțin jenată, că avea o privire foarte directă și îndrăzneată. Fără să vrea, își ridică ușor colțurile gurii și-și îndreptă inconștient, cu mândrie, capul mic.

– Sunteți infirmieră? o întrebă el pe neașteptate.

Ea fu uluită. Cum oare îi ghicise profesia, dintr-o privire?

– Da, mărturisi ea, fără să-și ascundă stupoarea.

– Veniți pe aici.

În acea clipă, un bărbat în livrea ieși din micul bufet cu răcoritoare al gării. Cu siguranță nu auzise sosind trenul sau, oricum, întârziase mai mult decât ar fi vrut, deoarece avea un aer speriat.

Din câțiva pași ai picioarelor sale lungi, călătorul îl întâlni. Între cei doi bărbați începu o discuție, primul având aerul că-l mustră serios pe celălalt. În timpul discuției, acesta făcu o mină aferată, apoi, după ce privi în direcția călătorei, se grăbi spre mașină, ducând cele două valize pe care le luase din mâinile interlocutorului său.

Călătorul se întoarse spre tânăra femeie. Ea rămăsese în picioare, la câțiva metri, puțin stingherită de persoana sa și inima bătându-i nebunește de emoția de-a se afla în acest loc pierdut, nesigură de ceea ce va face. El îi făcu semn să-l urmeze.

– Dar, obiectă ea, cuprinsă de scrupule, în timp ce i se alătura, n-aș vrea să vă deranjez. Mi-ar fi suficient să găsesc un taxi.

El o privi cu ironie.

– Un taxi, la Gold Arrow?

Și ea roși, descumpănită:

– Urcați, o grăbi el. Veți fi acolo în douăzeci de minute.

Tonul era rece și fără replică. Nathalie ascultă. Se convinsese că, în această regiune necunoscută în care tocmai se oprișe – poate în mod necugetat – era totuși un noroc neașteptat că dăduse peste acest tânăr distant, dar serviabil.

Șoferul se urcă în spate cu valizele, în timp ce ea se așeză pe scaunul din față și însoțitorul său pe cel al conducătorului.

Motorul hurui și mașina porni cu toată viteza. Văzând că însoțitorul său rămânea tăcut, Nathalie simți nevoia de a-i adresa o mulțumire.

– Este o fericire pentru mine că v-am găsit, spuse ea cu recunoștință.

El trecu peste ea o privire rapidă.

– Nu erați așteptată astăzi, acolo?

– Nu, spuse ea scurt.

El nu făcu nici un comentariu, din discreție sau poate din indiferență. Nathalie înclină spre cea de-a doua interpretare și fu decepționată. Se simțea dintr-o dată atât de singură, atât de descurajată, încât i-ar fi plăcut să găsească puțină simpatie și puțină căldură.

Pe de altă parte, n-ar fi fost supărată să poarte o conversație cu cineva care ar fi putut-o informa vag despre această doamnă Gwendoline Ray Parker, căreia venea să-i conteste hotărârile, în aceste locuri. Dar taciturnul personaj care o însoțea nu încuraja acest gen de confidențe.

Nathalie se limită la studierea peisajului pentru a uita emoția care pusese stăpânire pe ea și care sporea pe măsură ce se apropia de capătul expediției sale.

Drumul era șerpuitor, exact atât de larg pentru a lăsa să treacă mașina pe care șoferul o conducea cu o remarcabilă îndemânare. Era mărginit de grupuri de stejari; ramurile lor se uneau uneori pentru a forma o boltă prin care se zărea albastrul delicat al cerului.

Nathalie admira această câmpie englezească plăcută pe care o vedea pentru prima dată, sejurul său precedent în această țară marginindu-se la capitală și la suburbiile sale cele mai apropiate în care se hazardase în timpul scurtelor sale vacanțe.

Acum, mașina mergea printr-o pădure de stejari și fagi cu frunze colorate. La o anumită distanță, se ridică o barieră lată și albă. Cel ce conducea încetini și opri pentru a-l lăsa pe șofer să coboare și să deschidă bariera.

Nu așteptă ca bărbatul să urce înapoi și își continuă drumul de-a lungul unei alei spațioase. O oglindă de apă apăru, strălucind în soare, acoperită de nuferi, care se împrăștiaseră pe apă ca niște stele albe.

Nathalie n-avu timp să-și exprime uimirea. Apăru o locuință al cărui aspect îi tăie respirația: corpul principal al clădirii cu turnulețe, grilaje din fier forjat și, în față, un pridvor din secolul XVIII, cu ferestre încadrate de caprivoi.

Casa dădea spre lacul în care se reflecta cum poate un vis reflecta o frumoasă realitate.

Vehiculul părea că vrea să sară pe peron și în clipa în care Nathalie lăsa să-i scape un trigât de spaimă, rămase în loc, fără ca ea să fie câtuși de puțin scuturată de șoc.

– Iată-vă ajunsă, domnișoară, spuse vocea indiferentă, puțin sarcastică.

Nathalie coborî și se sili să pară calmă, când de fapt emoția îi tăia picioarele și o făcea să tremure în sinea sa. Rămase în picioare, privind fațada.

Însoțitorul deschise portiera din spate. Șoferul sosea în fugă. Nathalie se întoarse pentru a-și recupera bagajul și a-și lua rămas bun de la amabilul său însoțitor, când îl văzu pe șofer punând mâna pe cele două valize și îndreptându-se spre peron.

Imperturbabil, necunoscutul se pregătea să-l urmeze.

– Ah! dar... și dumneavoastră veneați aici? exclamă ea proteste.

El o privi cu acea licărire zeflemitoare, care făcu brusc să se aprindă privirea rece.

– Eu sunt William Ray Parker, spuse, înclinându-se ușor. Vreți să intrați, domnișoară?

Ea îl ascultă automat. Întorsătura pe care o luau evenimentele îi sporeau tulburarea interioară.

William Ray Parker!... Purta același nume cu Franck. Care era legătura cu el? Poate un frate? Un văr? Dar de ce oare Franck nu-i vorbise niciodată despre el?

Încercă să-și facă o părere despre vârsta sa. Judecând după suplete, după forma feței – incontestabil frumoasă – trebuia să fie tânăr: douăzeci și opt, treizeci de ani? Franck avrea trizeci și opt când îl cunoscuse.

Gândurile i se învâlmășeau în minte în timp ce, în spatele tânărului bărbat, trecu printr-o ușă de intrare din nuc masiv, ornată cu un vechi ciocan pentru bătut.

În prag, ezită din nou.

– Intrați, intrați! făcu vocea nerăbdătoare. Voi anunța sosirea dumneavoastră. Ah! Iat-o pe Jane. Unde este doamna, Jane?

O cameristă cu un șorț gri, având în jurul gâtului o garnitură albă impecabilă, tocmai apăruse pe una dintre uși.

– Doamna este în camera sa, domnule.

– Bun, urc. Ia valiza domnișoarei.

Foarte stilată, camerista puse mâna pe cele două valize înaintea ca Nathalie să poată face un gest pentru a protesta și plecă.

Impresia de ireal pe care tânăra femeie o încerca de la sosirea sa în gară, se accentuă.

Holul în care tocmai fusese introdusă era pardosit cu dale și era acoperit cu lambriuri. Nu văzuse decât la cinema un asemenea decor distins și luxos.

O scară din lemn sculptat ducea spre etaje. Un fotoliu masiv, stil Renăștere, o masă din fier forjat cu un platou de marmură oval, cărți în legături scumpe, ornau biblioteca în colțuri, covoare în culori calde, draperii de culoare roșu-închis, obiecte de artă din bronz, case de bani, toate acestea creau un climat de confort și de bogăție aproape agresivă.

Pe o consolă, un coș cu lalele roz aducea o notă mai caldă.

Fără a ține seama de fotoliul care îi fusese indicat de William Ray Parker, Nathalie îl privi urcând în pas sprinten și dispărând pe una din

ușile culoarului. De acolo, de jos, putea observa tablourile agățate pe pereți: câteva pânze moderne printre portretele de familie.

Deodată, Nathalie realizează că se afla aici în familia lui Franck, acea familie de care el nu voise să știe și care, pe ea, o disprețuise și o ignorase. Își aminti că venise să ceară socoteală pentru acest dispreț și această ignorare... și poate să afle motivele puternice care-l smulseseră pe unul dintre acești Ray Parker din această splendidă ambianță de lux și stabilitate, pentru a-l arunca în aventuroasa carieră pe care și-o alesese.

Se gândi la remarca pe care o făcuse William: „Sunteți infirmieră?” Erau oare mai informați decât crezuse asupra identității sale? Se gândiseră să-i surprindă dar oare îi cunoșteau cele mai mici fapte și gesturi? Era oare supravegheată fără știrea ei de mult timp, chiar de când trăia Franck?

Și faptul că acest tânăr îndrăzneț și distant o numea „domnișoară”, dovedea că refuzaseră să recunoască legătura care-i unea.

Toate aceste idei îi trecură prin minte într-un fel de horă tumultuoasă și înnebunitoare. Avea palmele umede și gura uscată și începu să-și regrete escapada.

Simți brusc dorința să fugă, lăsându-și bagajul în mâinile inamicului. Privirea pe furiș în direcția intrării, gata să plece în mod laș.

Prea târziu!... O ușă de pe culoar se deschise. Camerista de adineauri coborî grăbită treptele: trebuia să existe acolo o scară de serviciu care să deservească etajul și dusese valizele pe acolo.

– Domnișoara binevoiește să intre?

Cu un gest de invitație se dădu la o parte din pragul uneia dintre uși.

– Doamna vine imediat.

Nu mai era timp să dea înapoi: imprudenta călătoare rămase pe loc. Străduindu-se să-și stăpânească îngrijorarea nervoasă care pusese brusc stăpânire pe ea, vizitatoarea pătrunse cu picioarele tremurând în încăperea ce i se indicase.

Camerista închise ușa în tăcere.

Nathalie se afla singură, într-un decor albastru și galben, în tonuri încântătoare. Era un salon de muzică, dacă judecai după harpa și pianul cu coadă ce ocupau două colțuri și după semnele distinctive de pe tapițerie. Fotoliile tip Directorat, un birou de scris, o vitrină împodobită cu porțelanuri vechi și valoroase, completau mobilierul ales cu mult gust.

Draperiile galbene, din stofă țesută cu fir, încadrau ferestrele înalte, cu pătrate mici, care se deschideau spre peluza impresionantă și spre lac.

Nathalie începu să examineze automat, în detaliu, dispunerea lucrurilor din încăpere, când privirea i se lipi parcă de un obiect ce ocupa mijlocul pianului. Era o ramă în fața căreia se aflau dispuse niște narcise într-un coș. Rama încadra un portret peste care era trecută o bandă îngustă din crep. Inima Nathaliei tresări: fără îndoială, acest portret era al lui Franck.

Gâtuită de-o emoție pe care nu și-o mai putea stăpâni, făcu câțiva pași tremurători spre pian și-l privi cu intensitate, cu toate că ochii i se încetoșaseră de lacrimi.

Să regăsească aici, în acest loc necunoscut și de asemenea îndoliat, chipul celui care-i fusese soț tandru și protector în timpul acelor trei ani de fericire și lipsă de griji materiale, o făcu să încerce o senzație ciudată, un fel de revoltă...

Încercă să se stapânească. La urma urmei, Franck nu era oare aici, acasă? Deși acești oameni nu fuseseră drepti față de ea, Nathalie nu le tăgăduia dreptul de a-l plânge pe Franck și de-a purta doliu cum se cuvenea.

Făcu un gest disperat pentru a întinde mâinile spre fotografie. Data dinainte de căsătoria sa. Nathalie n-o văzuse niciodată. Totuși, recunosc trăsăturile accentuate ale soțului său, fruntea lată perfectă, gura severă, ochii ce priveau direct, cu îndrăzneală, puțin invidioși.

Brusc, își dădu seama de un lucru pe care nu-l remarcase de la început: acela că Franck și William semănau: nu destul pentru a putea

observa această asemănare imediat, pentru că asta ținea mai mult de aspectul trăsăturilor, a formei feței, decât a expresiei, fermecătoare și binevoitoare la Franck, mai dură la celălalt.

„Cu siguranță, este fratele său, se gândi Nathalie. Dragul meu Franck... sărmanul meu iubit!”

Era gata să atingă portretul cu o mână pioasă și tremurătoare, când ușa se deschise brusc.

Un ghem de blană năvăli în încăpere și veni să se rostogolească la picioarele Nathaliei. Se auziră niște chelălăituri furioase, în timp ce ghemul agresiv se învârtea cu mânie în jurul pulpelor vizitatoarei.

– Cuminte, Chow! ordonă o voce poruncitoare. Nu vă fie teamă, face mai mult zgomot decât rău, adăugă vocea, cu o nuanță de iritare.

Nathalie se dăduse înapoi în spatele pianului pentru a evita agresivitatea animalului. Văzu o siluetă de femeie aplecându-se asupra câinelui care primi o palmă dură peste bot și începu să scoată niște țipete jalnice.

Mâna severă îl aruncă la pământ, încă tremurând și nemișcat de teamă și adorație.

– La picior... și cuminte!... sau te pedepsesc, îl avertiză vocea fără blândețe.

După care, nouvenita se ridică și Nathalie, stânjenită, o putu examina pe îndelete pe cea pe care venise s-o vadă de atât de departe și al cărei nume servise de fir călăuzitor pentru a ajunge până în această casă.

– Bună ziua, domnișoară. Sunt doamna Ray Parker.

O clipă, cele două femei se priviră atent.

În locul persoanei bătrâne pe care Nathalie se aștepta s-o întâlnească – nu știa de ce și-o imaginase bătrâna – se afla o ființă frumoasă, care nu părea să fi trecut de treizeci de ani.

În fustă lungă și largă de amazoană, descoperi un trup de tânără cu forme perfecte; Nathalie nu se putu împiedica să nu admire ținuta și strălucirea minunată a tenului său. Părul de culoarea aurului venețian,

bătând în roșcat, părea în armonie cu strălucirea decorului în care trăia, atâta luminozitate și bogăție degaja... Și când întinse un scaun spre vizitatoarea uluită, gesturile sale aveau o grație studiată, foarte aristocrată.

Înainte ca Nathalie să poată rosti un cuvânt, se așeză pe un fotoliu și o privi atent în timp ce vorbea cu un aer de superioritate.

– Nu vă așteptam atât de repede, dar sunt mulțumită că ați venit astăzi: sunt realmente surmenată.

Ochii verzi, sub genele rimelate cu grijă, își ațintiră privirea arogantă asupra siluetei Nathaliei, ca pentru a-i aprecia forța și rezistența.

În mod instinctiv, Nathalie se întoarse spre portret, pentru a-i cere un ajutor, o explicație. Nu înțelegea nimic din această primire pe care n-o prevăzuse și-i era teamă că observă o ironie ascunsă.

Chipul frumos al seducătoarei ființe se întunecă de parcă se trăsesse un voal peste el. Vocea i se stinse în timp ce ochii umezi se îndreptară spre portret.

– Este soțul meu, șopti ea, cu un gest lent și plin de o nobilă tristețe. **Era**, ar fi trebuit să spun, din păcate! Tocmai l-am pierdut prematur.

Luă o batistă mică din cordon și își șterse delicat fiecare pleoapă. Această mimică o împiedică să observe mișcarea ce-i scăpase interlocutoarei sale, ca și stupoarea care i se întipări pe trăsături.

– Soțul... dumneavoastră? replică Nathalie, cu o voce gătuită și neîncrezătoare.

Amazoana dezolată înălță capul.

– Franck Ray Parker, soțul meu, avea patruzeci și unu de ani... în floarea vârstei, nu-i așa?

Se adânci într-o tristă meditație.

– Doliul dumneavoastră este recent, rosti Nathalie, care nu-și credea urechilor.

– Nu este încă o lună de când s-a produs această dramă, spuse Gwendoline înăbușindu-și un suspin. Ce nenorocire îngrozitoare! Era un om foarte plăcut, foarte seducător... dar atât de original.

Privea în depărtare ca pentru a urmări niște urme fugitive.

– Am suferit mult, declară ea, întorcând spre Nathalie o privire încețoșată. Mai rău este că fiul pe care mi l-a lăsat – moștenitorul numelui și al domeniului, preciză ridicând bărbia cu un gest brusc – este o responsabilitate grea pentru o femeie slabă. Sănătatea lui David al nostru este atât de șubredă... și este atât de răsfățat!... De altfel, pentru asta sunteți aici, adăugă ea pe un cu totul alt ton, părând că-și dă brusc seama de condiția de subalternă a acestei confidente involuntare.

Se ridică, având aceeași grație felină care-i însoțea toate mișcărilor și se îndreptă spre biroul de scris.

– Nu știu ce agenție v-a trimis, spuse deschizând sertarele și pe jumătate întoarsă spre Nathalie. Toate cele cărora m-am adresat până acum mi-au trimis niște persoane deloc interesante, în ciuda așa-ziselor certificate. Vă voi vedea la treabă. Vă voi lua de probă pentru o lună. Doresc să-mi dați mai multă satisfacție decât cele care v-au precedat...

Tonul devenise pesimist și aspru.

Se întoarse, întinzându-i Nathaliei, mută și înghețată, un teanc de fișe medicale.

– Iată ce vă va lămuri asupra stării bolnavului dumneavoastră. Din nefericire, David este destul de capricios și nu întotdeauna ușor de îngrijit. Tatăl său îl adora. Nu vreau să fie brusc, spuse cu duritate. Puteți să vă faceți ascultată folosind blândețea și priceperea. Ah!... doctorul Brooks, medicul său curant, vine în fiecare zi, la ora cinci. Veți avea o conversație cu el în această seară, în prezența mea și vă va da directive. Până atunci, sunteți liberă. Vă puteți instala.

Nathalie nu se mișcase. Buimăceala o paralizase.

Gwendoline Ray Parker n-avu timp să mai comenteze, nici să observe mutismul ciudat al acestei unice solicitante a postului de infirmieră, pentru că se bătu cu nerăbdare la ușă.

– Alo! Gwen... ești gata?

Chipul tinerei femei se schimbă instantaneu. O expresie docilă i se răspândește pe trăsăturile brusc îmblânzite până la suavitate.

– Da... da, William. Vin imediat, spuse ea.

Un zâmbet făcu să-i strălucească dantura magnifică. Zâmbetul dispăru când se adresa din nou presupusei infirmiere.

– Jane vă va conduce în camera dumneavoastră și vă va pune la curent cu obiceiurile casei, spuse pe un ton fără replică, apăsând pe un buton.

Era pe punctul de-a părăsi încăperea, cu câinele pe urmele sale, când se răzgândi:

– De fapt, nici măcar nu v-am întrebat, cum vă numiți?

Nathalie ridică ochii. I se părea că această femeie va citi dincolo de chipul său îmbujorat toată disperarea ce i se dezlănțuise în suflet.

– Mă... mă numesc Nathalie... Nathalie Lorédans, băigui ea, amintindu-și la timp numele înscris pe hârtiile sale de infirmieră, cel de domnișoară.

Doamna făcu o grimasă.

– Sunteți franțuzoaică. Aș fi putut paria, după accent. În sfârșit, vorbiți destul de bine engleza pentru ca să nu fie prea jenant. Pe diseară!

Nathalie ar fi putut face observația că vorbise atât de puțin în timpul acestei întrevederi în care interlocutoarea sa întreținuse conversația, încât era surprinzător că-i putuse aprecia cunoștințele de limbă engleză, dar era prea tulburată pentru a mai spune ceva...

N-avea decât o grabă: să fie singură, doar cu ea însăși, pentru a se concentra, a reflecta... și a plânge.

Capitolul 5

Nathalie se lăsa condusă de Jane până la camera care îi era destinată. Era aceea care fusese deja ocupată de toate îngrijitoarele copilului, care se succedaseră la Parker Lake. Tânăra femeie va afla probabil mai târziu că fuseseră în număr cu adevărat impresionant în intervalul de timp de paisprezece luni care se scursese de la sosirea la conac a Gwendolinei Ray Parker.

Dar, în acel moment, Nathalie n-avea curaj să mediteze la asta, nici să întrebe. Se simțea îngrozitor de obosită, de-a dreptul buimăcită: i se părea că primise o lovitură în cap și că această lovitură i se transmisese până în inimă.

Franck era căsătorit cu **alta**!...

Franck, tatăl legitim al unui **alt** copil!...

Franck ducea o viață dublă între această familie oficială și **o alta**, cea pe care o instalase în mod clandestin în vila din Saint-Cloud și spre care se părea că se îndreptau preferințele sale secrete!...

Aceasta era înspăimântătoarea dilemă care se afla în fața minții înnebunite a Nathalie.

Primul șoc depășit, la o examinare mai la rece a situației, avu efectul unei monstruoșități la care nu se putuse aștepta. Că Franck, atât de drept,

în aparență atât de sincer, Franck care o iubise – îi dăduse nenumărate dovezi ale acestei iubiri – uneltise această bigamie, că se făcuse vinovat de această greșeală criminală – știa că legea asimila acest fapt cu o crimă și că religia îl reprobă ca pe unul dintre cele mai abjecte păcate – i se părea imposibil. Era aici un mister, un mister pe care voia să-l lămurească cu orice preț.

Afecțiunea pe care i-o purta lui Franck, stima și recunoștința pe care i le datora, o împiedicau să accepte evidența.

Când rămase singură, se prăbuși pe divanul acoperit cu pânză din bumbac imprimată și când se întrebă de ce nu reacționase imediat, strigându-i adevărul acelei femei obraznice – acea femeie care afișa doliul unei văduve ce trebuia să fie rezervat Nathaliei! – înțelese că atitudinea sa fusese pur și simplu de apărare.

Tăcând, ascultase de o forță tainică ce o sfătuisese să-și menajeze armele. Acele arme pe care i le furnizase întâmplarea.

Coincidența care o adusese în acest loc – călătoria imprudentă și cât se poate de vulnerabilă – era un atu în jocul său. O simțise în mod spontan și aducea mulțumiri cerului pentru reflexul de prudență care-i închisese gura.

Cu cât se gândea mai bine, cu cât își amintea toate amănunțele întrevederii sale cu doamna de la Parker Lake, cu atât mai mult era îndemnată spre neîncredere și suspiciune. Instinctul o avertiza că la această străină frumoasă cu ochi de pisică, totul era prefăcătorie.

Chiar durerea îi era inventată. Nathalie, care simțea ea însăși adevărata suferință pentru moartea lui Franck, nu se putea înșela.

Totuși, Gwendoline era aici, regină și stăpână a tot ce se vedea, adoptată de familia lui Franck.

Și exista un copil... Franck nu-i vorbise niciodată despre el. Tot ceea ce aflate despre el se revolta împotriva faptului că, în aparență, își abandonase acest copil: sumele plătite și care o intrigaseră pe tânăra femeie, erau probabil tributul pe care-l dădea pentru liniștea sa.

Dar oare aceasta era tot ce făcea un tată grijuliu față de îndatoririle sale, mai ales că era vorba despre un copil bolnav?

Gwendoline mințise afirmând cu ostentație că Franck „adora” acel copil. Până la proba contrarie, Nathalie știa că el nu-l văzuse niciodată. Ea era la curent cu toate deplasările soțului său: nu se întorsese niciodată în Anglia de trei ani, putea s-o jure. Numai dacă își ascunsese foarte bine călătoriile!...

Asta nu semăna cu caracterul lui Franck. Ca să n-o neliniștească, îi putuse ascunde meseria sa periculoasă: dar n-ar fi jucat niciodată o asemenea comedie josnică.

La capătul acestor reflecții chinuitoare, hotărârea Nathaliei era luată: mai înainte de orice, trebuia să profite de sejurul său clandestin în această locuință pentru a obține informațiile necesare și mai ales pentru a-l cunoaște pe acest fiu al lui Franck, apărut în mod atât de neașteptat.

După vârsta copilului și comportamentul său, după cuvintele pe care le va putea aduna de ici și de colo sub acest acoperiș, unde un noroc deosebit o făcuse să pătrundă – ca un fel de ajutor miraculos în această uimitoare împrejurare – după **celelalte** personaje care gravitau în jurul doamnei de la Parker Lake și despre care, acum, nu știa totul, va reuși să-și facă o idee mai clară despre unele lucruri și poate să înțeleagă această situație bizară și despre motivul care-i dictase lui Franck acea comportare de neconceput.

Și apoi, până la urmă, era și Anicet.

Anicet era în mod incontestabil fiul lui Franck. Avea și el niște drepturi, pe care mama sa se pregătea să i le apere – chiar dacă n-ar fi fost decât dreptul de a se mândri cu numele tatălui său și de a-i cinsti memoria.

Când Nathalie fu astfel hotărâtă, fu cuprinsă de o mare liniște, care urmă descumpănirii sale.

Ieși din apatie și își luă revanșa deschizându-și valiza pentru a se instala în acest adăpost provizoriu în care o aruncaseră niște împrejurări ciudate.

Doar atunci privi în jurul său. Decorul nu era neplăcut: camera era înfrumusețată cu mobile de nuc de culoare deschisă, clasic englezești. Peste cărămizile mici roșii, lustruite cu grijă, se afla un covor. O baie alăturată, avea o cabină de duș confortabilă.

Încăperea ocupa unul din turnulețele care dădeau spre ulmii înalți din parc, în spatele casei.

Nathalie se duse și-și lipi fruntea gânditoare de geam. De unde se afla, observă înșiruirea de ferestre mari înconjurate de viță sălbatică. Soarele se juca pe verdele deschis al frunzelor, pe geamurile lustruite și pe balustradele din fier forjat.

În spatele obloanele lăsate, trăiau toți acei necunoscuți care constituiau pentru Nathalie elementele unei probleme neliniștitoare.

Și ea se hotărâse să pună la loc toate acele bucăți din puzzle.

O cută de încăpățănare se întipărise pe fruntea sa palidă când își părăsi postul de observație pentru a face un duș reconfortant.

Apa era călduță și-i făcu bine. În acest conac necunoscut, ritmul casnic părea să funcționeze perfect, ca un ansamblu cu roțile bine unse.

Revigorată, după ce-și făcă toaleta, trecu în revistă garderoba. Evident, nu prevăzuse un sejur lung și nu se echipase în consecință; va trebui să facă unele cumpărături dacă va rămâne în acest loc un anumit interval de timp. Costumul de îngrijitoare a copilului îi va da din fericire un element de fond care-i va simplifica ținuta.

În timp ce-și schimba taiorul cu o rochie din stofă de lână neagră foarte sobră – așteptând o ocazie potrivită pentru a pretexta o întârziere a bagajelor sale pentru a explica de ce era nevoită să îmbrace o bluză abă – imaginea lui William Ray Parker îi trecu prin minte.

O clipă, amintirea asemănării sale cu Franck o mișcă. Se întrebă dacă, pentru ea, va fi prieten sau dușman.

După câteva secunde de meditație pe acest subiect, și-l alungă pe William din minte. Acest bărbat avea probabil motive comune cu Gwendoline. Pentru a te convinge, era suficient de văzut graba pe care o pusese, de-abia venit din călătorie, de-a o lua pe roscata amazoană la o romantică plimbare călare.

Cu siguranță, nu se putea bizui decât pe ea însăși. Dar dorința arzătoare pe care o avea de a-l reabilita pe Franck în proprii ei ochi și mai ales, de a-i transmite fiului său imaginea nobilă pe care trebuia s-o păstreze despre el, o va susține.

În această dispoziție era când auzi bâzâitul telefonului interior. Hotărât lucru, această locuință istorică, beneficia de tot modernismul unui hotel de lux.

Vocea Janei răsună în aparat, clară și impersonală ca întreaga sa personalitate stilată. O informă pe „domnișoară” ca prânzul îi va fi servit în oficiu și că tacâmul îi era pregătit.

Spre marea sa uimire, Nathalie, care nu mâncase de aseară și care se mulțumise dimineață cu surogatul de ceai pe care i-l servise chelnerul de la bar, în tren, simți că-i era foame.

În definitiv, dacă trebuie să rămână aici un anumit timp, făcea mai bine să se adapteze imediat ritmului vieții obișnuite.

– Cobor, acceptă ea, înainte de-a se pudra pe pleoapele inflamate și de a șterge de pe chipul său urmele patetice ale tulburării.

Capitolul 6

Bătrânul domn se întoarce din plimbarea necesară sănătății sale. În fiecare dimineață, pentru a nu-și pierde bunele obiceiuri din tinerețea sa sportivă, parcurgea în pas de gimnastică mai mulți kilometri în jurul Parker Lake-ului. Asta îi aducea octagenarului o prospețime pe care cei mai tineri decât el o invidiau.

Trecu pe la grajduri. De când avusese acel accident de călărie care-i lăsase un picior înțepenit și o deplasare ireparabilă a unui mușchi al coapsei, nu mai încăleca. Aceasta era pentru el o enormă renunțare. Dar nu se interesa mai puțin de cai.

Baronetul sir Arnold Ray Parker fusese unul dintre călăreții cei mai celebri ai epocii sale. În India, unde îndeplinise de-a lungul unei cariere onorabile și cu strălucire funcția de reprezentant al Coroanei, fusese celebru pentru modul său elegant de-a se ține în sa. Eleonor, care-l însoțise în cursele sale ecvestre, își pierdea respirația urmărindu-l, deși fusese cu mult mai tânără și avusese toate calitățile unei amazoane desăvârșite.

Vai!... acel timp era departe... Eleonor devenea din zi în zi o umbră tot mai palidă în memoria soțului său, iar fercheșul călăreț, era astăzi pentru anturajul său „bătrânul domn“.

Sir Arnold intră în hol și porni să urce scara. În apropierea unei anumite uși de pe culoar, încetini pasul. Ezită o clipă, dacă să intre la nepotul său, pentru scurta vizită indispensabilă. Așa ar fi fost corect. Dar trecu mai departe, cu o privire pe furis, ca un vinovat. Nu, hotărât lucru, nu se va obișnui niciodată cu ideea că acest copil rău, bolnăvicios și tânăr, putea fi urmașul unor Ray Parker!...

Se duse cu gândul la statura lui Franck, ultima dată când îl văzuse – întâlnirea fusese destul de caldă pentru a și-o aminti, nu fără tristețe – la înfățișarea sa athletică, la forța sa îndrăzneată. Cum putuse oare acest băiat, atât de bine înzestrat să zămislească un asemenea avorton?...

Deși își dădea osteneala să-și stăpânească firea în fața fiului lui Franck – ultimul Ray Parker – nu se putea împiedica să nu se simtă umilit de fiecare dată când se gândea la el.

În același timp, o surdă mânie îi sporea împotrivirea față de primul născut din neamul său, care ar fi trebuit să fie cea mai strălucită ramură din linia sa de rudenie și care nu reușise să aducă pentru ai săi decât tristețe, rușine și resentimente.

Eleonor, cu acea slăbiciune pe care o aveau **toate**, pretindea că era mai ales vina lui sir Arnold pentru comportarea fiului lor. Autoritarismul său tranșant, felul său de-a fi aspru și poruncitor și acea tiranie pe care-i plăcea s-o exercite, atât asupra celor apropiați cât și asupra subordonaților săi, îndepărtase acea fire bănuitoare și independentă.

Hm!... hm!... scuză de mamă, căutată întotdeauna pentru fiul risipitor, pe care-l iubește în pofida greșelilor sale.

Sir Arnold nu fusese complet convins. Totuși, când venise pe lume William, doisprezece ani după primul născut, baronetul își dăduse osteneala să folosească alte metode. Slavă Domnului, aceste metode nu reușiseră prea rău. William era unul dintre cei mai străluciți ofițeri ai marinei britanice.

Acest mezin, era demn să continue tradițiile și să poarte cu cinste blazonul familiei Ray Parker. De ce trebuia oare să existe acest urmaș sters al lui Franck, pentru a ocupa un loc care, deși îi revenea de drept, nu va fi câtuși de puțin remarcabil prin acest biet mic infirm!...

În acest loc al cugetărilor sale intime, bătrânul domn fu oprit de o apariție neașteptată: o persoană tânără apără dinspre scară și venea spre el. Era îmbrăcată numai cu o rochie neagră ușoară care făcea și mai subțire silueta ei plâpândă. Încântat, bătrânul domn consideră că avea un aer plin de grație și distincție.

Ea îl salută în trecere și sir Arnold, care-i răspunse la salut cu multă politețe, observă că avea chipul mic și palid, niște ochi albaștri foarte blânzi și puțin triști.

„Ochi ce te fac să te gândești la florile din jurul pădurii“, spuse doar pentru el bătrânul domn, pe care primăvara îl făcea poetic.

N-o mai văzuse niciodată în casă și o urmări o clipă cu o privire intrigată.

Când pătrunse în camera sa, se mai gândea încă la ea. Bătrânul John, care-i fusese ordonanță în India și care de atunci îl slujea cu un devotament de câine credincios, era ocupat în baie, să pregătească dușul pe care baronetul nu uita niciodată să-l facă, la întoarcerea din excursiile sale pe jos.

– Hm!... Johnny... mormăi bătrânul domn așezându-si bastonul greu, cu cap de șarpe de care nu se mai despărțise de la accident, ce știi despre o nou-venită la conac?

Cei doi bărbați păstrasera din legăturile lor din armată o anumită familiaritate și nu rar se întâmpla ca sir Arnold să alfe prin valetul său micile bârfe ale celor ce-l înconjurau.

De la moartea Eleonorei, survenită în timpul războiului – sârmana Eleonor fusese ucisă în bombardamentul din Coventry unde își făcea datoria ca oricare alta, în ciuda vârstei și sănătății sale șubrede – nici o femeie nu mai existase la Parker Lake, până la venirea destul de recentă a Gwendolinei. Frâiele casei rămăseseră în mâinile Janei, femeia de încredere care se afla în serviciul familiei Ray Parker de la nașterea lui Franck. Dar Jane era irascibilă. Bătrânul domn nu se încumetase cătuși de puțin s-o întrebe despre faptele și mișcările administratorului său, dar nu se jenase să fie ținut la curent, pe ascuns, de fidelul său John.

– Presupun că este vorba despre noua îngrijitoare a domnului David, domnule.

– Oh! oh!... înțeleg...

Bătrânul domn făcu o mutră decepționată. Ar fi acceptat cu plăcere ideea unei invitate de seamă cu care și-ar fi putut petrece serile solitare.

De la moartea soției sale, mai ales de când se retrăsese la domeniu, fugind din Londra unde viața nu mai era ușoară, sir Arnold se simțea deseori singur.

William naviga o parte a anului. Când apăruse Gwendoline – se gândise o clipă că această prezență feminină îl va ajuta să suporte orele de bătrân singur.

Dar Gwendoline îi inspira un fel de teamă absurdă. Îi impunea respect și totuși se temea de ea. Îi admira calitățile, o plângea că era astfel legată de căpătaul acestui copil infirm, după dezamăgirile conjugale care nu-i atinseseră sentimentul de respect și de dragoste pe care-l purta soțul său, dar toate astea nu stabiliseră, între nora sa și el, acel curent de simpatie pe care dorise să-l întâlnească.

Își reproșa această comportare și se gândea uneori că acea calitate a sa de străină era cauza neînțelegerii existente între ei și a stânjenelii pe care o simțea în prezența ei.

Era oare, în mod inconștient pur și simplu jenat de toate greșelile lui Franck față de această ființă superioară?

Bătrânul domn se așează în fotoliul său și John trase cu convingere de cizmele recalcitrante.

Oftă gândindu-se la noua infirmieră:

– Iată încă una care va sta puțin pe aici!...

Gâfâind de efort, John consimți:

– Mi-e teamă... într-adevăr... să nu se dezguste de ... de...

– De toanele și primirile neprietenoase ale nepoțelului meu.

– Oh! domnule... aș spune de... ciudățeniile...

Sir Arnold râse încet, fără bucurie. Îl bătu cu mâna prietenește pe umăr pe servitor.

– Ciudățenie este un fericit eufemism, John, prietene. Spune mai bine că David este complet imposibil. Însăși mama sa n-o scoate la capăt.

Pentru a fi drepti, baronetul îi adresează în minte un gând compătimitor nurorii sale.

Biata micuță, n-avea deloc mai mult noroc cu fiul decât cu tatăl!...

John încheiase în triumf lupta dusă de unul singur cu perechea de cizme a stăpânului. Își dădu respectuos cu părerea:

– Nu credeți, domnule, că influența acestei Madeline are un oarecare amestec în caracterul puțin cam dificil al domnului David?

Baronetul ridică sprânceana dreaptă.

– Doică?... S-ar putea. Dar, pe de altă parte, se pare că este devotată copilului încă de la naștere. N-ar trebui să fim inumani, John.

Tonul lui sir Arnold nu era sentențios.

– Aveți dreptate, domnule, consimți credinciosul John.

După care, zgomotul dușului întrerupsese acest schimb de păreri între baronet și devotatul său confident.

... Nathalie termină rapid prânzul în oficiu, servit de taciturna Jane, în timp ce bucătăreasa venită imediat arunca priviri cercetătoare prin gemuleț spre persoana nou venită.

Ea rânji la urechea femeii de serviciu:

– Încă o pasăre migratoare.

Dar Janei nu-i plăcea să dea loc la bârfe și își păstră pentru ea impresiile.

Tânăra femeie urcă din nou în camera sa. Avea toată după-amiaza în față, înainte de venirea doctorului anunțată de Gwendoline, dar nefiind încă instalată în funcție, îi era greu să treacă prin camere în căutarea unor informații de care era atât de avidă.

Scrise un scurt mesaj prietenilor săi pentru a-i anunța că sosise cu bine la capătul călătoriei și că prevedea un sejur mai lung decât scontase, în casa în care tocmai ajunsese. Amână pentru mai târziu sarcina de a le explica surpriza uluitoare pe care o avusese la sosirea sa și toate anomaliile pe care le descoperise în situația tulburătoare cu care avea de luptat.

După care așteptă, cu o anumită enervare, ora pe care i-o fixase Gwendoline pentru a o prezenta copilului a cărei îngrijitoare va deveni.

Aștepta mult de la această întâlnire și încordarea îi sporea pe măsură ce orele treceau încet. Copilul lui Franck! Nici în momentul de față nu se putea supune unei asemenea realități.

Spre sfârșitul după-amiezii, Gwendoline îi trimise vorbă să coboare pentru a se întâlni cu doctorul Brooks. Acesta era un bărbat jovial care se apropia de cincizeci de ani. Părul ondulat era cărunț la tâmplă.

Era în mod vizibil sedus de frumusețea și farmecul clientei sale. Nathalie nu se putu stăpâni să nu remarce eforturile pe care le făcea Gwendoline pentru a atrage simpatia medicului. Vocea i se făcuse microasă și era întreruptă uneori de intonații de înduioșătoare melancolie.

Doctorul Brooks de-abia o privi pe noua infirmieră. Se mulțumi să-i pună o întrebare banală asupra antecedentelor sale profesionale. Când ea numi spitalul în care își făcuse stagiul, păru mulțumit.

Comentă pe scurt notele înscrise pe fișele medicale pe care Nathalie le studiasse deja, vorbi despre maladia Pott, despre paralizia infantilă, apoi oftă.

– Totul a fost încercat pentru acest copil nefericit, dar nu putem săvârși miracole. Totuși, cu ajutorul unor masaje și al unor exerciții făcute cu strictețe, zilnic, s-ar putea obține o ameliorare importantă. Dificultatea este că... până acum, infirmierele n-au avut multă autoritate asupra bolnavului nostru. Evident, este puțin cam... răsfățat...

Îi zâmbi Gwendolinei ca pentru a se scuza. Ea protestă cu o voce tristă:

– Ce vreți, doctore, acest copil este atât de vrednic de milă! Cum aș putea să-l supăr, sau să fiu dură cu el?

– Evident, evident, cedă medicul. Totuși, trebuie împăcate îngrijirile ce-i sunt indispensabile cu dorința de-a nu-l chinui. Sper că veți fi la înălțime, domnișoară?

– Voi face tot posibilul, doctore.

– În sfârșit, vom vedea! încheie nerăbdătoare Gwendoline, care era, în mod vizibil, destul de sceptică asupra rezultatului final. Vreți să intrați, doctore? Prefer s-o prezentați chiar dumneavoastră lui David pe noua sa infirmieră. Pe mine mă va face cu ou și cu oțet.

O măsură pe Nathalie din cap până în picioare:

– Are oroare de chipuri noi. Din nefericire, am fost mereu siliți să-i schimbăm îngrijitoarea.

Împinse o ușă care ascundea primele trepte ale unei scări înguste. În spatele ei, micul grup sui scara.

– David, dragul meu, a venit doctorul! strigă vesel Gwendoline cu o voce curios de rece, pătrunzând în încăpere.

Nathalie se afla într-o cameră de aceleași proporții cu cea pe care o ocupa ea, într-o altă aripă a conacului. Vederea era evident aceeași.

În spatele siluetei întunecate a medicului care o escorta pe Gwendoline, Nathalie cuprinsă de emoție, înaintă spre patul unde zăcea copilul necunoscut care i se spusese că era copilul lui Franck.

Își îndreptă privirea avidă asupra infirmului. Dacă n-ar fi văzut scrisă pe fișele pe care le consultase vârsta lui David – șapte ani – n-ar fi putut-o aprecia. Nu era nici o prospețime, nici o gingășie de copil pe această figură neplăcută și rea, cu oase ascuțite, pomelii proeminenți și ochii fără o culoare definită și adânciți în orbite.

În aceste trăsături asimetrice, în tenul întunecat, în expresia încăpățânată și precoce tristă, căuta în zadar cea mai vagă, cea mai trecătoare asemănare.

Evident, asta nu însemna nimic. Dar, oricum era un contrast izbitor între această ființă amărâtă și Franck atletul și chiar între acest copil bolnav și viguroasa și semeața Gwendoline.

Brusc, Nathalie se gândi la Anicet, adorabilul ei Anicet, cu obraji netezi și roz, proaspăt ca o floare, exact tipul de bebeluș englez, drăgălaș și plăcut.

O milă i se revărsă în suflet, o milă pentru această mamă lipsită de ceea ce este atât de drag unei inimi de mamă: farmecul mereu nou al celor mici.

În același timp o suspiciune se fixă în mintea Nathalie: cum să-l bănuiască pe Franck în stare să-l abandoneze pe acest copil cu tarele sale, infirmitatea sa fizică, debilitatea sa deosebită și radicală, numai devotamentului mamei sale? Că-i lăsase acestuia în exclusivitate sarcina materială și morală, cu excepția celei pecuniare?

Ar fi putut s-o creadă despre oricare altul, în afară de Franck, ar fi admis și recunoscut în asta lășitatea unui bărbat umilit de odrasla sa și care încerca să se sustragă acestei umilințe, dar Franck n-ar fi comis niciodată un act atât de josnic. Era absolut sigură și liniștită în această privință. Ideea se înrădăcinase în ea, cu o forță sporită: era o monstruoasă greșeală, o impostură exasperantă.

– Iat-o pe noua ta infirmieră, spuse doctorul, strângând mâinile micului său bolnav. Îți va fi o companie plăcută. Nu-i așa domnișoară... domnișoară?...

Întoarse spre tână femeie un chip interogativ.

– Lorédans, completă Nathalie care fu pe punctul de-a se pierde.

Un râs batjocoritor îi fu ecou... un strigăt animalic și discordant al infirmului care lovea în mod neplăcut perna și care o surprinse, ieșind din acest piept plâpând.

– Ca celelalte... la fel de imposibilă ca celelalte!...

Aruncă un cuvânt grosolan și deplasat care o făcu pe Gwendoline să tresară ca și când ar fi primit o găleată cu gunoi.

– Oh! oh! David! gemu ea. David, exagerezi, băiatul meu. Când mă gândesc la toată grija pe care am avut-o să-ți insuflu manierele rangului tău...

O altă frază necuviincioasă izbucni din acea gură de șapte ani și exprimă fără ocol importanța pe care o dădea David „manierelor rangului său“.

Acum, o maimuțarea pe mama sa, imitând tonul ei trist.

– Mamă... mamă... n-ai obosit să le vezi pe toate abandonând, unele după altele?

Se ridică în patul său. Fața îi deveni dușmănoasă, ochii îi aruncau fulgere de furie.

– Nu le vreau pe cumetrele tale!... Să se ducă la dracu! Și asta de aici să se ducă repede, până când nu-i arunc în cap tot ce am în jurul meu!

Aruncă o privire primejdioasă spre noptiera pe care se aflau niște flacoane cu medicamente și o sticlă cu apă minerală.

Revoltată de ceea ce vedea, Gwendoline izbucni:

– David, dar ești un diavol! Stăpânește-te! Îți dai seama de impresia pe care o faci?

– Puțin îmi pasă! Lăsați-mă! Nu vreau pe nimeni aici... pe nimeni... nici doctorul... nici această femeie proastă... nici pe tine!

În acest moment, o formă care trecuse neobservată de Nathalie, ascunsă cum era în pervazul înalt al ferestrei, se avântă spre pat.

– Da, da, micul meu drag. Vor pleca toți. Vei rămâne cu doica ta...

Cu fața plină de mânie și boneta deranjată, ea se îndreptă, ținând piept micului grup pe care această altercație îl uluise:

– Nu vedeți că i-ați provocat o criză? Zău, doctore, este oare de bun-simț?

– Dar, draga mea Madeline...

Femeia îl privi cu o mânie tăcută, care în alte împrejurări ar fi fost comică.

– Nu sunt draga dumneavoastră Madeline. Vreau să-mi lăsați micuțul în pace. Este o rușine să necăjiți un bolnav sărman cum faceți dumneavoastră.

Acumă o privire înverșunată spre Nathalie, apoi o luă deoparte pe Gwendoline.

– Știți bine că n-o va accepta pe asta mai mult decât pe celelalte. La ce bun o luați de la început? Asta nu va face decât să-i agraveze starea și să-i dea febră. Eu n-am nevoie de infirmiere. Știu să-l îngrijesc singură!...

Ochii ursuzi erau plini de dușmănie față de stăpâna sa.

– Bine, spuse aceasta din urmă, înțepată. Cred că pentru seara asta nu ne mai rămâne decât să plecăm...

Ieși fără să se întoarcă, urmată de Nathalie. Doctorul le urmă îndeaproape cu o clătinare neputincioasă din cap.

Îndată ce fură pe culoar și doctorul închise ușa după retragerea lipsită de glorie, Gwendoline înălță capul și spuse cu asprime:

– Ei bine! cauza este stabilită... Cred că este inutil să se insiste mai mult.

Doctorul se uită pe furiș în direcția Nathaliei, impasibilă.

– Este evident că astfel de scene sunt regretabile... Totuși, consider că este cazul unui tratament pe care servitoarea dumneavoastră nu va fi în stare să-l aplice.

Gwendoline desfăcu mâinile într-un gest teatral de neputință.

– Ce vreți, doctore, sunt condamnată să fiu pentru totdeauna victima acestui copil. Cine credeți că se expune unor asemenea ieșiri? Și n-ați văzut ce este mai rău: când este dezlănțuit, aruncă tot ce i-a fost lăsat la îndemână.

Nathalie interveni cu vocea sa blândă:

– Cred că s-ar putea minimaliza efectele... caracterului puțin violent al lui David. Deoarece pentru asta am venit, aș vrea să încerc...

Gwendoline o privi cu neîncredere, în timp ce fața doctorului Brooks exprima speranța.

– Acceptați să rămâneți? exclamă Gwendoline.

– Am avut de-a face cu copii dificili în cariera mea, explică Nathalie liniștită. Am scos-o la capăt cu răbdare. Reacția lui David nu este o raritate. Trebuie să-i potolim această neîncredere preconcepută pe care se pare că o are față de toate infirmierele. Pot să încerc acest lucru.

Doctorul Brooks o cerceta pe Nathalie cu mai multă atenție și un interes subit. În definitiv, poate această tânără femeie calmă și blândă, dar care părea fermă sub aparența sa liniște, va reuși acolo unde altele au dat greș.

– Ei bine! făcu el ușurat, aveți mână liberă, domnișoară. Încercați să obțineți încrederea tânărului nostru sălbatic... și vă vom datora foarte mult.

– Nu vom rămâne datori, declară Gwendoline cu un zâmbet promițător care o făcu pe Nathalie să roșească.

Dar nu se afla aici pentru a se formaliza de reflecțiile mai mult sau mai puțin deplasate ale enigmaticei doamne Ray Parker.

Își dorea să rămână în acel loc și va reuși. Esențialul era să rămână aici destul de mult timp pentru a reuși să pătrundă într-o zi misterul tulburător care, pentru că punea întrebări despre lucruri atât de grave pentru ea, îi stăpânea inima.

*
*   *

Nathalie o lăsa pe Gwendoline să se îndepărteze, urmată de doctor. În picioare în mijocul coridorului, rămase o clipă în loc să se gândească. Trebuia să depășească dezgustul care o crispase toată. Gândul la Franck o întări, îi permise să-și învingă indispoziția: pentru el lupta, pentru a-i păstra intactă memoria, pentru a nu face să se dărâme altarul pe care-l urcase în inima sa de soție.

Se zbătea împotriva evidenței pe care vroiau să i-o impună, împotriva imaginii cinice și de disprețuit a unui Franck laș și ipocrit, jucând un joc dublu și fugind de responsabilitățile lui. Respingea cu toate puterile acel chip nou și mincinos al lui Franck, pe care încercau s-o facă să-l accepte de la intrarea sa în această casă.

Brusc, se hotărî să intre în camera pe care tocmai o părăsise.

Nu ciocăniise și Madeline, care era aplecată peste patul tânărului furios oferindu-i cu generozitate încurajări și cuvinte tandre, tresări la intrarea sa. Se așază în fața celei care sosise cu un aer înverșunat.

– Iar dumneavoastră?

Brusc, David începu din nou să strige de furie.

– Spune-i să plece!... Dă-o afară!... Arunc-o afară!...

Femeia înainta amenințătoare spre Nathalie, care se pregătea să se sprijine în coate la picioarele patului.

– Ați auzit? Vreți să ieșiți?

Foarte calmă, Nathalie scutură din cap.

– Slujba mea mă obligă să rămân în această cameră. Îmi pare rău dacă prezența mea vă indispuce.

– Încă n-ați înțeles că el n-are nevoie de dumneavoastră? bombăni vocea mânioasă.

– Ar face mai bine să mă accepte, zâmbi Nathalie. Asta va ajuta.

– Nu! strigă timbrul exasperant al băiețelului. Nu vă vreau. Afară!... afară!...

Adăugă o insultă necuviincioasă și se răsturnă pe perne, gâfâind, cu gura strâmbă, gata să se convulsioneze.

Doica se alarmă:

– David, dragul meu, te implor! Nu-ți face rău. O voi alunga.

Înaintă spre Nathalie cu o față dușmănoasă și hotărâtă.

– Nu vedeți ce faceți? gâfâi ea, cu dinții strânși. Asta este datoria dumneavoastră de infirmieră? Trebuie oare să vă împing afară cu mâinile mele?

O amenință de la câțiva metri pe infirmieră cu pumnii încheștați. David sughita, prăbușit pe spate, cu mica sa figură de maimuță agitată de ticuri. Nathalie luă parte la acest spectacol de manifestări impresionante și nu se emoționă peste măsură. Se pusese la adăpost de cealaltă parte a patului, uitându-se la Madeline cu o privire calmă.

– Haideți, spuse ea, la ce bun această zarvă? Nu-i face bine copilului, de acord. Dar credeți oare că-i va fi mai bine să refuze tratamentul și să fie lăsat fără îngrijirea pe care o pretinde starea sa?

– N-are nevoie de îngrijirea **dumneavoastră**! Prezența dumneavoastră îl exasperează. Știu eu ce-i trebuie și-l voi calma.

– Dacă nu vă simțea atât de slabă, gata imediat să-i acceptați capriciile, nu s-ar fi expus unui asemenea circ care, de acord cu dumneavoastră, îl enervează cumplit. Lăsați-mă s-o fac eu, vreți?

La adăpost de Madeline, puse stăpânire pe mâinile lui David. El făcu eforturi disperate spre a și le smulge, dar ea le ținea ferm între ale sale.

– Ei bine! David, vrei să mă asculți? Nu mai ești un copilăș, ești la vârstă la care înțelegi. Nu-mi face nici o plăcere să te necăjesc.

Dintr-o smucitură, el își trase mâinile și luă un flacon; cu un zâmbet de satisfacție de om rău, i-l aruncă în cap. Dar ea îl pândeă cu coada ochiului. Prinse proiectilul exact înainte de a-i atinge fața. Acum, furiosul dezlănțuit, o bombarda cu lămâile care se aflau pe mica noptieră... O farfurioară luă același drum.

Cu abilitate, Nathalie se feri de fiecare dată de proiectile. Fără să pară câtuși de puțin tulburată, începu să jongleze cu lămâile, cu un aer amuzat.

– Este un joc nou? întrebă ea veselă. Să-i dăm drumul!

Lămâile zburau de colo-colo între mâinile îndemânaticе. Folosindu-se de ele în mod succesiv ca de mingi, le trecu prin spate, le aruncă deasupra capului, apoi peste umăr.

Franck o învățase să jongleze și devenise expertă.

David își opri se strigătele și urmărea numărul pe furiș. Doica parcă uitase de prezența sa. Continuă să jongleze, ca pentru ea însăși, cu indiferență. Luă apoi farfurioara și încercă un exercițiu mai dificil, care-i reuși cu mare succes.

Acum, David se ridicase în coate. Îi făcu mașinal un semn Madelinei pentru a-i ridica pernele, în scopul de-a privi mai comod. Madeline ascultă fără să spună o vorbă. Cu gura căscată, urmărea și ea jocul mâinilor pricepute.

În sfârșit, jucătoarea prinse farfurioara și cele două lămâi, într-o ultimă figură îndrăzneță, făcu două piruete în jurul ei însăși și declară, râzând, ridicând trofee în aer în maniera prestidigitatorilor care așteaptă aplauze:

– Asta a fost tot!

Puse obiectele la loc și reveni pe pat, aruncându-i infirmului o privire discretă.

– Ai mai încercat asemenea jocuri?

El scutură din cap.

– Nu.

Tonul era arogant, dar și uimit. Faptul că-l crezuse capabil să cedeze acestei fantezii surprinzătoare, o măgulea în secret.

– Te voi învăța.

– Mai știți și altele?

– Desigur! Și jonglerii cu cărți. Și știu chiar să mânuiesc un lasou.

– Un lasou? Ca un cow-boy?

– Exact.

– Puteți face asta aici?

– De ce nu? Camera este destul de mare pentru a simboliza o fermă. Îți poți imagina o pajiște, cu râul care curge la vale și bivoliile care vin să se adape și cetele de cai sălbatici...

Captivat, el îi urmărea fiecare gest. Mica figură ingrată părea în așteptare.

– Și prizonieri indieni?

– Desigur. Chiar o indiană... o squaw care va fi surprinsă în câmpul inamic. Mădeline, poate vrei să-l interpretezi pe squaw?

– Ce înseamnă asta? bombăni Mădeline.

Și ea arăta o uluială dublată de interes. Chipul nu-și pierduse deloc din agresivitate, dar era captivată, fără voia ei, de această scenă de atracție pe care noua infirmieră era în curs de-a o juca. Privirea sa ștearsă, neliniștită, n-o părăsea pe Nathalie.

Era o femeie probabil destul de tânără, judecând după pielea sa netedă; dar total lipsită de cochetărie, fularul de culoare închisă care-i acoperea părul strâns împletit, talia fără grație și trăsăturile aprige o asemănau cu un burlan de catedrală.

Ochii mari, proeminenți, de culoarea porțelanului, se însufleteau numai la mânie. Restul timpului, întreaga sa persoană nu exprima decât o supunere bovină.

„Este probabil complet aservită stăpânei sale“, se gândi Nathalie care-și pierduse speranța de-a obține prin ea o licărire care să poată lămuri misterul ce-o înconjura pe Gwendoline și pe urmașul său vrednic de plâns.

În așteptare, micul infirm se umanizase. Nu era decât un copil, la urma urmei, un sărman copil care fusese lipsit de orice distracție, de orice joc al vârstei sale.

Fără să vrea, Nathalie se simți înduioșată. Tot ceea ce era matern în ea era impresionat în fața acestui jalnic rebut, cu atât mai mult cu cât îl compara cu Anicet, frumosul său Anicet, dar nu-și putea respinge un sentiment de apăsătoare nedreptate.

Până la cină, răbdătoare, încăpățânată și zâmbitoare, Nathalie își desfășura toate talentele pentru a-l cuceri pe colericul băiat. De el depindea să rămână un anumit timp în această casă, să nu fi făcut această călătorie în zadar și să ajungă să cunoască soluția unei probleme care o chinuia.

O dorea cu atâta ardoare încât minunea se împlini. La sfârșit, David își pierduse complet artăgul și părea să se intereseze tot mai mult de această tovarășă de joacă, ce semăna atât de puțin cu supraveghetoarele țepene și afectate care se succedaseră la căpătâiul său.

Bineînțeles, nu era încă amabil și limbajul său n-avea nimic protocolar, nici afectuos; dar în sfârșit punea întrebări, se concentra, gândea.

Dorind să păstreze această primă victorie, Nathalie se hotărî să profite de libertatea ce-i fusese acordată de-a face ce voia în această primă zi și își luă rămas bun de la tânărul bolnav.

El nu protestă, dar figura plâpândă i se lungi când îi ură noapte bună. Când era gata să treacă dincolo de prag, el o strigă:

– Celelalte veneau să mă vadă înainte să adorm.

Ea se întoarce.

– Dorești să vin?

El ezită posomorât, cu o vizibilă aversiune de a-și mărturisi dorința puternică.

– Bun! se grăbi ea, în seara asta este imposibil. Nu m-am instalat încă. Nu-mi voi relua serviciul pe lângă tine decât mâine.

Îi zâmbi:

– Voi încerca să-mi amintesc o foarte frumoasă poveste cu indieni și elefanți care-l amuza grozav pe un băiețel pe care l-am îngrijit înaintea ta.

– Oh! oh! elefanți?

Brusc, ochii îi luciră.

– Care se petrecea în junglă. Pe mâine.

– Da, dar spuneți... elefanți...

Fără să-și părăsească zâmbetul fermecător, ea deschise ușa și dispăru, încăpățânându-se să nu vadă gestul rugător al brațului său.

Pe culoar, clătină din cap, înduioșată.

„Bietul băiat, nu i s-a vorbit niciodată ca unui copil, garantez“.

Se rezemă cu spatele de zid, cu mâinile prinse de perete, deodată teribil de obosită. Toată această zi îi ceruse un enorm efort de curaj și de tensiune nervoasă.

Închise pleoapele pe jumătate. În minte îi apărură chipul lui Franck. Avu impresia că-i vede gura misterioasă și gravă că-i zâmbea.

Capitolul 7

În aceeași seară, Nathalie, care urcase în cameră pentru a-și consacra câteva momente toaletei sale, porni spre oficiu pentru a lua cina, când se întâlni cu Jane, ce venea s-o anunțe că tacâmul său era pus în sufragerie.

– Dar nu sunt îmbrăcată pentru asta! se scuză Nathalie aruncând o privire dezorientată spre rochia simplă, neagră care, împreună cu taiorul, reprezenta toată garderoba sa.

– Doamna a spus că nu aveți de ce să vă preocupați de amănunte, făcu Jane indiferentă. Ați putea veni chiar în uniformă.

Cu inima puțin agitată, Nathalie își făcu așadar prima apariție în „cercul familiei“ și fu prezentată bătrânului domn. Știu că urmare a intervenției sale avea probabil onoarea care i se făcea. Bătrânul domn își exprimase dorința să vadă așezată la masa sa pe infirmiera nepotului.

– Multe femei tinere care aleg meseria de îngrijitoare, explicase el cu un ton pedant, aparțin unor familii excelente. Cea pe care am zărit-o mi-a făcut impresia a fi discretă și bine crescută.

– Sunt de aceeași părere, aprobă William cu indiferența sa discretă. Să nu fim prea legați de uzanțele unui protocol desuet.

Numai Gwendoline nu aprobase familiaritatea cu care era întâmpinată această nou-venită, dar nu comenta niciodată părerile stăpânului de la Parker Lake, sau ale fiului său.

La rândul său, Nathalie, s-ar fi lipsit să fie astfel supusă curiozității gazdelor sale. Vederea bătrânului domn o tulbură.

Tatăl lui Franck!... Și l-ar fi imaginat mai ursuz fără acest acces de fină curiozitate pe care-l arăta baronetul.

Franck nu-i vorbise niciodată Nathaliei despre părinții săi. Se mulțumise să discute într-o zi cu ea, referitor la fiul lor, metoda autorității.

– Această lege care face din capul familiei un fel de despot, care a putut, timp de secole, să tiranizeze generații de copii, este ilogică și odioasă. Să jignești un copil, sub pretextul că nu este conform „stăpânului“ care binevoise să-i dea viață, este un privilegiu barbar. Visez să fiu pentru fiul meu un prieten și un confident.

– Este ceea ce-și doresc cei mai mulți dintre tații din zilele noastre, aprobase Nathalie, care acceptase asta din toată inima.

Ea își pierduse părinții devreme. Asta îi făcuse copilăria posomorâtă și păstra nostalgia celulei familiale pe care o văzuse grupată cu căldură în jurul unora din micile sale prietene.

Dar bănuia că Franck nu avea o amintire foarte fericită despre copilăria sa.

Însă felul de-a fi al bătrânului domn cu fiul său William, zâmbitoarea și ironica lui bonomie, puneau în derută ideile Nathaliei față de această problemă.

Cina se desfășura fără incidente importante. Jane servea, îmbrăcată într-o rochie sobră gri cu guler și manșete scrobite. Mănușile din ață erau impecabile.

Un desert din fructe acoperite cu o cremă groasă dulce, urmă pulpei de miel cu fasole.

Bătrânul domn era înzestrat cu o poftă de mâncare sănătoasă. William mânca indiferent, cu un aer distant, cu niște atenții vizibile

pentru Gwendoline care se întorcea permanent spre el, simulând aerul unei fetițe atente, solicitând lecții de la un profesor venerat.

Asta șocă simțul realității Nathaliei, care nu se putu împiedica să nu-și amintească alte expresii ale doamnei care nu se potriveau cu acest comportament infantil.

Treptat, Nathalie fu cuprinsă de un ciudat sentiment de irealitate. Această sală imensă, luminată de lustre strălucitoare, masa lungă din stejar sculptat cu sfeșnice la fiecare capăt, calda tonalitate a covoarelor, petele de culoare pe care le formau vitraliile, toate acestea făceau parte din tinerețea lui Franck...

Când își aminti intimitatea vilei lor din Saint-Cloud, sobrietatea modernă a încăperilor, înțelese că tot ceea ce făcuse el mai târziu, fusese reacția împotriva vieții anterioare.

Deodată, fără să știe de ce, se simți atât de izolată, atât de străină acestei ambiante, atât de singură și pierdută, încât în ochi îi veniră lacrimi. O clipă, nu mai auzi vocea încă puternică a bătrânului domn care povestea cu dinamism amănuntele unei întâmplări amuzante din viața sa în India.

Era îngrozită la ideea de-a nu izbucni în plâns acolo, la acea masă, ca o fetiță nervoasă, fără să se poată stăpâni. Parcă vedea deja zâmbetul agresiv al Gwendolinei, aerul șocat al baronetului, ridicarea jignitoare din sprânceană a lui William. Dumnezeu! de nu s-ar hotărî cineva să-i pună întrebări înainte de-a reuși să se calmeze!

În cele din urmă se smulse din contemplarea farfuriei și ridică pe furis privirea plină de deznădejde. Vocea bătrânului domn perora încă, întreruptă prin aprobări atente și lingușitoare de nora sa.

Ochii încrețoși ai Nathaliei întâlneau privirea lui William ațintită asupra ei. Se înfioră. Privirea aceasta... avea exact aceeași expresie ca ochii lui Franck.

Nu-și dăduse încă seama niciodată că ochii celor doi frați semănau. Forma, culoarea, erau aceleași. Și în acea clipă în care ochii cenușii

uitaseră să fie distanți și aroganți pentru a se umaniza până la o simpatie înduioșată, ea le considera exact replica celorlalte și atât de tulburătoare!

Șocul o făcu să-și revină pe loc, oprindu-și lacrimile sub pleoapele încordate. Se desprinsă cu greu de acea privire ce părea că revarsă asupra ei o compasiune prietenoasă.

Se făcuse liniște, bătrânul domn terminându-si povestea și William începu să vorbească foarte repede. Nathalie înțelese că voia să evite ca atenția celorlalți comeseni să se îndrepte asupra ei.

Îi fu recunoscătoare pentru acest ajutor tacit pe care i-l dădea și, imediat ce se putu stăpâni pentru a fi destul de sigură pe ea, îndreptă spre el o privire de mulțumire.

El zâmbi imperceptibil. Zâmbetul îi dădea acea notă de căldură care-i lipsea în mod obișnuit și-l făcea mai tânăr.

„Ar trebui să zâmbească mai des, se gândi Nathalie. Asta îl schimbă foarte mult și-l face simpatic“.

Brusc, se simți reconfortată.

Tot restul mesei, fu obligată să lupte cu ea însăși pentru a nu-l privi pe tânărul bărbat. Era atrasă ca de un magnet de acei ochi care aveau puterea de a-i reda privirea dragă pierdută.

Dar ochii lui William redeveniseră reci și sarcastici; și chiar dacă îi mai întâlnise în mod întâmplător, nu mai regăsise tulburătoarea impresie care o zdruncinase.

În sfârșit, masa se termină. Nathalie se gândi să urce în camera sa imediat după aceea. Dar nu putu refuza oferta stăpânului casei care o invită să mai stea câteva clipe cu gazdele sale în salon, unde aveau obiceiul să se reunească pentru seară.

Gwendoline, încântătoare în rochia sa neagră de muselină plisată, care foșnea în jurul picioarelor ei perfecte, așază două fotolii în fața televizorului.

– Nu m-am putut obișnui niciodată cu aceste invenții noi, spuse bătrânul domn trăgând cu eleganță din țigară. De altfel, nu mi-a plăcut niciodată spectacolul cinematografic. Domnișoară, jucați cărți?

Pusese în mod direct întrebarea, examinând cu un aer amuzat mica persoană calmă și cuminte care era Nathalie, așezată pe o canapea ca un obiect pe o etajeră.

William se întoarse.

– Haide, tată, spuse el cu reproș, domnișoara este probabil obosită după călătorie și toată această zi plictisitoare. Poate vrea să se retragă?

Nathalie scutură din cap și zâmbi:

– Deloc. Voi fi încântată să-i servesc de partener lui sir Arnold.

Franck o învățase să joace cărți. Aceasta constituise pentru ei o distracție lipsită de primejdii, în timpul serilor singuratice de la vila din Saint-Cloud, când îl aștepta pe Anicet și când sollicitudinea soțului său evita ieșirile nocturne.

– Bravo! spuse bătrânul domn, entuziasmat. O tânără femeie care să joace cărți, este o excepție... care merită să fie felicitată.

Gwendoline aruncă în direcția Nathaliei o privire pătrunzătoare și o scurtă crispare deranjă armonia trăsăturilor sale.

În timp ce bătrânul domn se duse să aleagă cărțile din sertarul unei mobile, William se apropie de Nathalie. Ținea o tabacheră.

– Fumați, domnișoară?

Ea ridică ochii blânzi, albaștri.

– Mulțumesc... Nu acum.

El adăugă – și ea regăsi pentru un timp prea scurt privirea de culoarea agatei, care-i plăcea:

– Vă este puțin dor de casă, nu-i așa?

Vorbise în franțuzește, păstrând doar cuvintele englezești care desemnau dorul de țară.

– Puțin, mărturisii ea.

Ar fi vrut să-i declare că se gândea la Anicet și că avea o înspăimântătoare senzație că are mâinile goale. Dar nu era chiar genul de confidență pe care o putea face.

Strânse din buze.

– Va trece.

– Sper, îi spuse el încet. În tot cazul, sincerele mele felicitări.

– Pentru ce? întrebă ea surprinsă.

– Nu v-ați lăsat înspăimântată de impetuosul și explozivul David. Aveți mult curaj.

– Oh! spuse ea cu un zâmbet, nu este deloc teribil. Cred că l-am făcut mai sociabil.

Și-i povesti scena de după-amiază.

El râse.

– Nu... și teribila Madeline v-a lăsat s-o faceți?

– Nu i-am cerut părerea.

El i se adresa Gwendolinei a cărei privire se îndreptase de mai multe ori spre ei, în timp ce trimitea spre tavan rotocoale dese de fum din țigară.

– Spune-mi, Gwen, domnișoara nu ți-a povestit cum a reușit să-i vină de hac domnișorului tău?

– Nu, spuse nonșalant Gwendoline. Presupun că și-a făcut meseria. Începe programul, William.

În vocea suavă exista o notă de iritare.

El părăsi spătarul fotoliului de care se rezema.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti. Vin, draga mea.

La rândul său, bătrânul domn i se alătură tinerei sale partenere.

Amândoi se instalară de câte o parte a mesei de joc, sub lumina unui lampadar.

În partea salonului în care se afla televizorul, lumina se stinse. Ecranul deveni vizibil. Din umbră se auzeau voci.

„Și când te gândești că sunt în casa lui Franck, cu tatăl, fratele lui Franck, își spuse Nathalie studiind cărțile și, de asemenea, cu... **pretinsa sa soție**. În ce roman oare, am întâlnit vreodată o situație atât de extravagantă?”

Era totuși acolo, și toate eforturile din aceste ultime săptămâni care urmaseră morții tragice a soțului său, nu fuseseră orientate decât spre asta.

Sfârși prin a crede foarte tare în realitatea aventurii sale și prin a spera că această aventură îi va da cheia misterului vieții lui Franck.

*

*   *

Prima săptămână fu cea mai dură pentru Nathalie. Fusese cuprinsă de o asemenea nostalgie, de o dorință atât de puternică de a reveni la Anicet și la casa sa din Saint-Cloud, păstrătoare a amintirilor fericite, încât fu, de mai multe ori, pe punctul de a renunța la planul său și a-și anula obligațiile asumate.

În acel moment, realizează situația complicată în care se zbătea, tot ce trebuia să răscolească pentru a se lămurii, pentru a ști în ce situație se află și dacă numele pe care-l purta era cu adevărat al ei.

Era o impotură, dar rămânea de văzut de care parte era această impostură.

La gândul scandalului pe care această bombă îl va declanșa, la articolele din ziare, la comentariile din presă, la vizitele reporterilor, la toată această publicitate penibilă, ezitase.

Pentru că nimic nu va fi ctuțat în această tornadă: nici căminul ei, nici această casă atât de demnă, aproape austeră. O dezgusta să le aducă bătrânului domn și fiului său o asemenea agitație. Lucru ciudat, de la sosirea la Parker Lake, încerca o ciudată impresie de solidaritate cu acești doi bărbați, ca și cum aveau o cauză comună, mult mai mult decât cu această Gwendoline cu zâmbetul grațios.

Îi scrisese lui Daniel pentru a-l pune la curent cu noul aspect, atât de neașteptat, pe care-l luase situația sa datorită acestei misterioase Gwendoline Ray Parker, care se pretindea văduva lui Franck.

Dacă așteptase câteva zile înainte de a-i face aceste dezvăluiri, era pentru că se străduise să-i contureze imaginea exactă a ambianței în care trăia, pentru ca el să-și poată face o idee precisă și să-și poată da o părere autorizată.

„Nu te am decât pe tine, dragul meu Daniel, încheie ea, pe tine care ai fost cel mai devotat prieten al lui Franck, pentru a mă ajuta în această penibilă conjunctură. Ar trebui să pornești niște cercetări privitoare la viața lui Franck înainte de perioada în care ne-am cunoscut. În încurcătura în care mă zbat, nu am nici un detaliu precis care să-mi permită să-ți dirijez cercetările. Dar contez pe sejurul meu în această casă, unde nimeni nu bănuiește adevărata mea personalitate, pentru a descoperi o parte a misterului.

Atunci, voi ști ce-mi rămâne de făcut pentru a apăra interesele fiului meu, fără să aduc atingere memoriei tatălui său.

Ceea ce fac nu-mi place deloc. Dar pentru Franck, pentru toată fericirea pe care mi-a dat-o, am datoria să mă consacru acestei sarcini sfinte și, o voi face, fără ca nimic să mă poată opri...”

Astfel se consolida în mintea Nathaliei voința de-a descoperi cu orice preț, fie și numai prin mijloace proprii, secretul enigmei ce-o obseda.

Pentru început își impuse să-și îndeplinească în mod conștiincios rolul pe lângă David, pe care-l cucerise cu desăvârșire.

Micul infirm era lipsit de distracție. Doar cântecele doicii Madeline îi puteau alunga plictiseala obișnuită în care-și petrecea zilele. Mama sa, când venea să i se așeze la căpătâi, consultându-și fără încetare ceasul de la mână, de-abia îi vorbea: câteva fraze doar pentru a se informa despre sănătatea, despre dispoziția sa, apoi se adâncea în lectura unei reviste de modă, sau a unei alte lucrări pe care o aducea cu ea.

Totul fără nici o căldură. Așa încât copilul aștepta cu nerăbdare poveștile și jocurile în care-l antrenau fantezia îngrijitoare sale noi. Aceasta obținu fără greutate ca, pentru a le merita, să se supună cu docilitate tratamentului prescris. Doctorul se arăta încântat de primele rezultate obținute.

În această aventură, Nathalie câștigă inima neînduplecatei Madeline. Aceasta își pierduse atitudinea ostilă și urâcioasă și acum o întâmpina pe tânăra „domnișoară” cu un zâmbet fugar pe fața lată și lipsită de farmec.

Astfel, viața continua la conac, reglată de obiceiuri stricte. În fiecare dimineață, Nathalie auzea tropăitul cailor pe care Brown, șofer și rândaș la cai, îi aducea înșeuaiți pentru plimbarea de dimineață a Gwendolinei și a lui William.

Asta se petrecea ca un ritual. Amazoana intra ca o vijelie, complet echipată, în camera micului infirm, îl săruta distrată, apoi pleca nerăbdătoare să-l întâlnească pe William în parc.

Nathalie îi privea îndepărtându-se în pădure, în pasul cadentat al cailor. În mod instinctiv, așeza alături de frumoasa roșcată, în locul siluetei zvelte a lui William, pe cea mai mică și mai îndesată, echilibrată, a lui Franck. În ce perioadă îl ținuse oare în puterea sa periculoasă această ființă uneltitoare pe defunct, cum încerca s-o facă acum, luându-l cu ea pe fermecătorul și mândrul William?

O gelozie retrospectivă strângea inima Nathaliei, care își reproșa acest sentiment ca pe o insultă adusă soțului său. Până la dovada sigură a delictului său, trebuia să creadă în el cu toate puterile să nu lase nici o îndoială să i se strecoare în suflet. Numai asta îi va da forța de a-și duce sarcina până la capăt.

După ce cuplul de călăreți dispărea la orizont, era rândul bătrânului domn pornind pe jos pe drumul dintre stejari și tei. Bustul îi rămăsese foarte drept și mersul sigur, cu tot dezechilibrul ușor de pe piciorul înțepenit.

Părăsită de stăpâni, casa rămânea pe mâinile personalului de serviciu care își vedea de treburi. În primele zile, obligațiile muncii sale o făcuseră pe infirmieră să parcurgă toate încăperile folosite în acest loc pe care Nathalie îl numea în secret: „casa lui Franck“. Căută să adune de acolo amintiri din tinerețea dispărutului, să-și facă o idee despre genul de viață pe care primul născut al familiei Ray Parker o dusesse sub acest acoperiș.

Dar singurul portret al lui Franck existent la conac era cel pe care-l descoperise în prima zi, indoliat, cu o bandă din crep, pe pianul din salonul de muzică – portret la care mâinile pricepute ale Gwendolinei schimbau florile cu pioșenie, în mod regulat.

O idee o rodea pe Nathalie încă de la sosirea sa la Parker Lake: ce făcuseră oare cu corpul lui Franck? Unde se aflau rămășițele pământești ale soțului său?

În vinerea care urmă venirii sale, îl văzu, după gustare, pe bătrânul John aducând în hol un braț de stânjenei mov înfășurați cu grijă.

În loc să întârzie cum făcea de obicei, la discuții cu gazdele de la Parker Lake, Gwendoline urcă în camera sa.

În locul ei, Nathalie servi cafeaua și lichiorurile lui sir Arnold și fiului său.

Curând, Gwendoline coborî din nou. Era îmbrăcată într-o rochie neagră de jerseu și cu o adorabilă pălărie mică al cărui voal din crep îi cădea ușor de-a lungul umerilor.

Nathalie primi o lovitură. Ea era văduva lui Franck și avea dreptul să-și poarte doliul cu ostentație și să meargă în pelerinaj la mormântul său... Un val de amărăciune îi cuprinse inima.

Bineînțeles, William se descotorosi repede de ceașca sa de cafea.

– Te însoțesc, Gwen.

Nathalie nu se mai îndoaia de scopul ieșirii Gwendolinei.

Acesta luă jerba. O strânse cu grație la piept. Scăpând din învelitoarea lor, corolele mov pe obraji albi făceau totul să strălucească.

În tot acest negru, părul roșcat strălucea ca o eșarfă de foc.

„Vrăjitoarea!“ spuse Nathalie în sine ei.

Gwendoline se duse spre bătrânul domn și se aplecă să-i atingă cu gura obrazul îmbătrânit. Apoi se întoarse spre William cu un zâmbet care conținea exact nuanța de melancolie necesară împrejurării.

– Să mergem, William, oftă ea. Ești atât de minunat în aceste împrejurări grele.

Degetele Nathalie se crispară pe toarta ceștii.

„Fățarnica!... Vicleana!...” îi trânti ea tristei Gwendoline cu regretul de a nu-i putea adresa cu voce tare epitetele pe care le formulase în gând, pentru a-și ușura revolta.

William se îndreptă spre ea pentru a-și lua rămas bun, îi întâlni chipul răvășit și o privi insistent, uluit.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnișoară? întrebă el cu amabilitate.

Din nou privirea lui Franck, tulburătoare, veni să sporească emoția Nathaliei.

– Nu, mulțumesc, spuse ea întorcându-se – și vocea îi era schimbată.

Se grăbi să-și bea cafeaua pentru a scăpa de atenția tânărului bărbat.

El o examina cu îndoială.

– Vii, William? întrebă Gwendoline din ușa în care se încadraseră ca o imagine de pe o carte poștală.

– Vă rog, șopti Nathalie, să nu întârziați.

Nu-i privi plecând, dar când auzi motorul mașinii care demara, fu brusc cuprinsă de o furie care îi uscă gura. Se ridică în grabă, gata să răstoarne mica masă cu lichioruri care era în fața ei.

Bătrânul domn, care-i urmărise toate mișcările cu o anumită curiozitate, i se adresa pe un ton binevoitor și vesel:

– Ei bine, domnișoară, v-ați obișnuit la noi?

Incapabilă să vorbească, ea acceptă cu un semn din cap. Emoția o copleșea.

El îi observă tulburarea, dar nu spuse nimic despre asta.

– Hm!... este natural să regretați puțin țara, familia, prietenii. Poate ați lăsat acolo un logodnic?

– Nu, făcu ea crispată încă, ferindu-și fața.

Nu-și putu împiedica lacrimile ce-i veniră în ochi să-i curgă pe obraji. El avu un aer consternat.

– Iertați-mă dacă v-am supărat fără să vreau, nu sunt decât un bătrân puțin stângaci.

Îi zâmbi stingherit, cu o jenă vizibilă și regretul de-a nu o putea consola mai bine.

– Ba nu, făcu ea stergându-și repede pleoapele. Eu sunt proastă. Puțină nostalgie...

– Hm!... înțeleg... dorul de casă... Frumoasă țară, Franța, nu-i așa? Coasta de Azur... Biarritz... veselul Paris... Dumneavoastră din ce regiune veniți?

– Din împrejurimile Parisului, spuse Nathalie.

– Ah! da...

El își scoase pipa din buzunarul hainei.

– Îmi permiteți?

– Vă rog, consimți ea cu amabilitate.

Veni să-i aducă foc în timp ce el repeta:

– Paris... frumoasă capitală...

Trase din pipă gânditor și urmări cu privirea fumul.

– Nora mea vine din Frankfurt.

Tânăra femeie făcu o mișcare.

– Din Frankfurt? Dar nu este englezoaică?

Ea nu se gândi să arunce chibritul stins pe care îl ținea încă între degete și care, adineaori era gata s-o ardă.

O grimasă de dezaprobare trecu peste chipul bătrân autoritar:

– Englezoaică?... Nemțoaică, după cum vă spun, nemțoaică autentică...

Nathalie percepu nota de resentiment din vocea puțin tremurătoare.

Rămase fără replică. Vestea o surprindea mai mult decât voia să lase să se vadă.

Bătrânul domn continua să fumeze. Se părea că terminase cu această frază provizia de confidențe.

Dar asta n-o descuraja pe Nathalie, în care acest început de conversație aprinsese o speranță de-a afla amănunte susceptibile s-o lămurească. Recupără mingea cu prudență:

– În orice caz, formulă ea, doamna Ray Parker s-a integrat complet vieții englezești, pe care o duce aici. După atâția ani.

– Da de unde! Doamna Gwendoline Ray Parker nu este la conac decât de la... să vedem... Crăciunul trecut... Asta înseamnă, așadar... nici măcar un an și jumătate, replică bătrânul parcă vorbindu-și lui însuși.

Își lovi pipa de marginea scrumierei. Spunea cu voce tare ce gândea. Această persoană tânără era o prezență înțelegătoare și discretă. Se întrebă ce știa oare despre furtunile interne care zdruncinaseră căminul familiei Ray Parker, ce bârfe putuse afla la oficiu.

O studia cu o privire atentă.

– În meseria dumneavoastră, ați fost probabil deseori amestecată în povești de familie... știți... „cadavrul din dulap“... Fiecare casă are cel puțin unul... Vreau să spun, îi explică, văzând-o că ațintește asupra lui niște ochi rotunzi, puțin speriați, că sunteți cu siguranță la curent cu vorbele care circulă în mod inevitabil despre intimitatea oamenilor care vă angajează.

– Eu nu mă ocup de aceste lucruri, se înfurie Nathalie roșind. Prima calitate a unei îngrijitoare chemată să-și facă meseria pe lângă o clientelă particulară este discreția.

Roșise fără să vrea rostind această afirmație care, în ceea ce o privea, nu era tocmai exactă.

Bătrânul domn continua s-o privească insistent.

– Nu vi s-a vorbit despre tatăl lui David? insistă el sceptic.

Ea își întoarce privirea stânjenită.

– Știu de la mama sa, că a murit de curând...

– Și în mod absurd! trânti vocea tunătoare cu o furie bruscă. Absurd!... reluă el bombănind. Nu se poate califica altfel!

O asprime ascunse expresia în mod obișnuit binevoitoare a trăsăturilor sale.

Nathalie întrezări bărbatul autoritar și categoric ce trebuia să fi fost înainte ca bătrânețea să-i tempereze acel caracter de oțel.

– Totul este absurd în comportamentul acestui băiat, totul și, dintotdeauna!...

– Sir Arnold, observă Nathalie cu blândețe, pentru că nu se putu împiedica să nu vorbească, el a murit...

El se mânie:

– Și ce-i cu asta? Moartea i-a fost și mai stupidă decât viața, asta este părerea mea. De ce să i se ierte toate greșelile unei ființe, sub pretext că a murit? Asta nu schimbă cu nimic decepțiile și dezamăgirile pe care le-a adus.

Vorbea cu un profund și amar resentiment, parcă incapabil să-și rețină tristețea care se adunase în inima sa bătrână și pe care probabil o tot cernea de-a lungul orelor de singurătate.

Cu siguranță, cu câțiva ani mai înainte, baronetul demn și rece nu și-ar fi încredințat astfel secretele unei infirmiere oarecare, recent sosită sub acoperișul său. Dar vârsta își spunea cuvântul. Uneori capul îi tremura puțin. Nathalie presupuse că ranchiuna pe care o simțea față de fiul său mai mare devenise o idee fixă.

Ea lăsa tăcerea să instaureze un calm aparent. Baronetul trăgea încă din pipă, furios.

– Este mult timp de când nu l-ați mai văzut? îl întrebă pe un ton mai prietenos.

– Franck n-a mai pus piciorul pe domeniu de mai bine de zece ani, replică el morocănos.

Un val de bucurie potopi inima Nathaliei.

Așadar, avea confirmarea că de paisprezece luni de când Gwendoline locuia la Parker Lake, Franck nu venise niciodată s-o vadă pe cea care-și spunea cu nerușinare soția sa și cu atât mai puțin pe fiul ce i se punea în seamă.

Asta nu-i lămuria pe deplin îndoiala, dar demonstra că nu avusese nici o legătură cu vrăjitoarea cu părul roșcat. Știa el oare că se afla la conacul familiei? În fond, banii îi fuseseră trimiși prin intermediul agentului de schimb. El putea să nu știe unde locuia acum.

– Îmi place să cred, spuse ea pe un ton pe care încercare să-l facă lipsit de orice curiozitate sau pasiune, că erați în corespondență cu... fiul dumneavoastră.

El își scoase pipa din gură. Vocea i se făcu dură:

– N-am știut nimic despre fiul meu ani la rând. N-am știut despre... purtarea sa incalificabilă decât de la soția sa... când, pentru a-i acoperi lipsurile, a trebuit să-i deschid această casă... nepotului meu.

Clătina din cap. Figura bătrână care lupta pentru a-și păstra demnitatea semeață se întuneacă. Durerea ieși la suprafață ca o maree ce se revărsa.

– Este greu, șopti el cu o voce care se frânse, să constați că ai drept fiu un nenorocit și un laș și să fii obligat, la vârsta mea, să-ți asumi sarcinile de care a fugit el.

Nathalie era tulburată. Ar fi vrut să alerge spre bătrânul domn atât de vrednic de milă și să-i înconjoare umerii cu blândețe. Ar fi vrut să-i strige: „Nu, Franck nu era așa cum credeți! Există între amândoi o teribilă neînțelegere!”

Ea rosti cu o voce căreia nu-i putu diminua ardoarea pasională:

– De ce judecați după aparențe, domnule? De ce nu încercați să înțelegeți, să căutați motivele care au putut să vă scape?

Bătrânul domn își aținti asupra chipului mic, emoționat și neliniștit, ochii nepăsători. Reușise să-și stăpânească tulburarea și să-și regăsească severitatea.

– Ce scuză i se poate găsi unui individ care, după ce s-a căsătorit în modul cel mai stupid, împotriva voinței familiei sale și având din această căsătorie – ca o pedeapsă a cerului – un avorton nenorocit, părăsește cele două ființe tristei sale sorti, pentru a duce o viață de dezmăț și de cabotin?

– O viață de dezmăț?... repetă Nathalie.

– Nora mea știe mai multe, spuse cu tristețe sir Arnold. Fiul meu trăia cu o femeie destrăbălată și cheltuia cu ea tot ce câștiga. Și în tot acest timp, soția și fiul său erau în cea mai înjositoare mizerie.

„Și pensia pe care le-o dădea?” fu pe punctul să strige Nathalie, plină de mânie în fața unei asemenea comentări a vieții lor.

Totuși, se stăpâni. În inima ei rănită se dezlănțuise furtuna. Prin urmare, așa o vedeau ei? Asta era oare imaginea pe care Gwendoline reușise să le-o impună?

Roși la gândul a ce putea să-și închipuie William despre „femeia destrăbălată“ care profitase de pe urma fratelui său în ultimii lui ani de viață.

În același timp, se îngrozi la ideea că i-ar putea descoperi adevărata identitate, că le forțase ușa printr-un subterfugiu și le trădase încrederea cu care fusese primită.

Dacă n-ar fi avut sentimentul tot mai sigur că Gwendoline procedase la o uneltire încăpățânată și abilă pentru a prezenta lucrurile din partea care s-o favorizeze, ar fi plecat imediat, nepăsătoare la ceea ce s-ar fi întâmplat după aceea, când ar fi cerut prin tribunal să-i separe și să facă lumină în toată această tristă poveste.

Baronetul se ridică brusc. Bastonul îi răsună pe dale, când părăsi holul, pentru a se duce să-și risipească afară emoția acestei conversații și agitația pe care i-o declanșase.

Nathalie se afundă în fotoliul său.

„Dumnezeule... Franck!... murmură ea printre hohote de plâns, ajută-mă... Eu nu mai știu... nu mai știu...”

Capitolul 8

În acea seară, la cină, Gwendoline arboră o față lipsită de viață, un aer îndepărtat și trist. Luase atitudinea potrivită văduvei întoarse din pelerinajul făcut la mormântul soțului său și care păstrase în întreaga sa ființă amprenta tristă lăsată de această vizită funebră.

Căinele o însoțea, cu nasul în rochia ei, scoțând schelălăituri ușoare și tânguitoare.

– S-ar spune că-mi înțelege durerea, spuse Gwendoline, pe un ton afectat, cu o privire ce aștepta simpatie.

– Hm!... hm!... mormăi bătrânul domn, animalele sunt uimitoare.

William își păstră aerul absent...

În timpul mesei, conversația lâncezi între comeseni. Preocupată, Nathalie nu participă la cuvintele schimbate. Tresări când vocea lui William i se adresa:

– David nu v-a scos prea mult din sărite, domnișoară?

– Deloc. Cu mine este foarte cuminte.

– Firește, spuse Gwendoline, pe tonul său strident, îi este mult mai ușor unei străine să-l stăpânească. Ea nu este împiedicată de dragostea de mamă...

– Nu același lucru l-ai spus referitor la îngrijitoarele care i-au precedat domnișoarei aici, făcu William remarca în mod ironic.

– Oh! William, schimbă tonul vocea fermecătoare, trebuia să vezi ce figuri ne-au fost trimise!... Sunt de acord că domnișoara este mai inteligentă pentru a se face ascultată. Dar, pentru o mamă, este greu să domine un sărman micuț defavorizat de soartă ca al meu, victimă a greșelilor tatălui său.

Își scoase batista și culese o lacrimă trecătoare, delicat, cu vârful degetului.

Sir Arnold tuși, jenat. Trăsăturile lui William deveniră de piatră. Nathalie își întoarse fața răzbunătoare.

Fierbea în sinea ei și stăpânirea pe care era obligată să și-o impună pentru a nu-și arăta nervozitatea îi producea o tensiune de nesuportat.

Cina fiind terminată – niciodată nu i se păruse mai lungă și mai plicticoasă – pretextă o migrenă pentru a nu-și urma gazdele în salon. Se simțea incapabilă de efortul necesar.

Se duse să respire puțin în parc. Noaptea de primăvară era caldă și plăcută, sporind nostalgia tinerei femei, care simțea și mai puternic povara singurătății sale.

Se gândea la Franck. Se odihnea nu departe de ea, în pământul strămoșilor săi, care-l primise pe furiș, ca pe un paria, iar ea n-avea nici măcar dreptul de-a se duce să-i ducă tributul amintirii, ea care îi respecta memoria.

Gemu:

– Dragul meu Franck! Ce trist personaj sunt pe cale să facă din tine!

În deznădejdea sa, îi reproșa chiar și lui William că lua parte la plângerile din anturajul său. Dar William era singurul care, până acum, rămăsese rezervat și-și ascunsese propriile gânduri.

Gwendoline nu pierdea ocazia să lase să-i scape fraze înțepătoare la adresa defunctului; bătrânul domn se lăsase pradă confidențelor; singurul, din această locuință ciudată, care-și păstrase demnitatea, era William.

– Nu vă este frig, domnișoară? se auzi vocea Janei în spatele Nathaliei.

Femeia de serviciu forma o umbră subțire și cenușie în dosul băncii pe care se așezase Nathalie. Venise fără zgomot. Această atenție a unei subalterne încălzi inima exilate.

Răspunse cu amabilitate:

– Mulțumesc, Jane. Este destul de plăcut, nu-i așa?

– Destul de plăcut, desigur, domnișoară.

Ea nu plecă. Părea că vrea să angajeze o conversație... și asta o miră puțin pe Nathalie din partea unei persoane pe care o considerase atât de distantă și foarte pătrunsă de importanța sa.

Într-un alt moment, ar fi căutat, fără îndoială să încurajeze vorbăria Janei... dar, acum, auzise destule confidențe de la toată lumea. Să răscolească în tot acest abis misterios și întunecat în care se odihnea toată viața trecută o lui Franck, i se părea în acea seară o profanare.

Se ridică.

– Cred că mă voi întoarce. Trebuie să trec pe la micul meu bolnav înainte de a mă duce la culcare.

Răsună râsul Janei, puțin aspru.

– Ați obligat întreaga casă să vă admire îmblânzind această pisică sălbatică. Nimeni altcineva nu a reușit încă asta.

Mersea în mod intenționat alături de infirmieră.

Nathalie își stăpâni un zâmbet. Meseria sa... Erau trei ani de când n-o mai practicase. Ce ar fi spus oare ceremonioasa Jane, dacă ar fi știut că această etichetă nu-i servise Nathalie decât ca modalitate de-a se introduce în acest loc, în mod fraudulos.

– Îmi plac copiii, spuse ea simplu.

Și se gândi imediat la frumosul ei Anicet.

Jane ridică din umeri.

– Copiii, da... Dar acesta este mai degrabă un diavol păzit de acea vrăjitoare cu accent atât de neplăcut...

– Despre cine vorbești? se informă Nathalie cu severitate.

– Despre Madeline.

Cu o mișcare a bărbiei, Jane indică etajul superior unde o rază de lumină se strecura, punând în evidență ferestrele împodobite cu ghirlande de frunze întunecare.

– Veghează acolo ca un dog... Se consideră dezonorată să coboare la oficiu sau la bucătărie. Nu vorbește niciodată cu nimeni decât pentru a reclama.

– Cu ce te deranjează? făcu Nathalie observația.

– Nu este suficient să o ai de servit pe pretențioasa sa stăpână și pe copilul acela capricios și prost crescut. Trebuie să mai servești și servitoarea.

– Dumnezeu, Jane, cred că ești puțin nedreaptă, spuse Nathalie. Înțeleg că protestezi împotriva surplusului de muncă adus de prezența unui copil bolnav... dar dacă Madeline nu și-ar fi asumat această sarcină, ai fi muncit și mai mult...

– Dar acum, sunteți dumneavoastră aici.

– Eu nu sunt aici decât pentru îngrijirile medicale. Rămân toate celelalte. David de-abia o suportă pe mama sa... și aceasta din urmă încearcă niște sentimente atât de neplăcute lângă el, încât apreciază să poată fi înlocuită de un ajutor devotat.

– Oh! Cât despre ea, ar fi în special bună să comande și să-și manifeste afectarea.

Nathalie încercă să grăbească pasul. Avea groază de bârfe și-i plăcea să aplece urechea la ceea ce menajera avea, în mod vizibil, intenția să-i comunice. Dar aceasta o reținea de braț.

– Ascultați, spuse ea cu o voce mânioasă, sunt mai mult de patruzeci de ani de când sunt în serviciul familiei. Aveam unsprezece ani când am intrat aici ca ajutor de bucătăreasă a răposatei mele mame. Mi-am urmat stăpânii în India... I-am văzut născându-se... în sfârșit, pe cei doi fii... Ei bine! dacă va trebui să rămân la discreția doamnei Gwendoline, mă voi pensiona imediat! În primul rând, adăugă ea pe un ton înăbușit, nu-mi

place câtuși de puțin cum vorbește despre domnul Franck. Nu este adevărat, domnișoară, n-a fost un individ fără scrupule, puteți să mă credeți...

Brațul Nathaliei scăpă din strânsoarea Janei.

Tânăra femeie se opri. Nu voia ca interlocutoarea sa să vadă toată emoția pe care ultimile sale cuvinte i-o produsese.

„Oh! Jane! Jubila imina sa, ce mult bine îmi faci!

Ar si sărutat-o pe servitoare pentru cuvintele pe care le rostise.

Stăpânindu-și tremurul vocii, se limită la a întreba:

– L-ai iubit mult, pe domnul Franck?

– Dacă l-am iubit? spuse Jane, înflăcărată. Micuțul meu!...

Zâmbetul Janei străluci pe fața severă. O clipă, fu complet luminată. Și apoi, buzele începură să-i tremure. Un vâl de cumplită tristețe îi acoperi trăsăturile.

– L-am adus aici ca pe un hoț, șopti ea. A fost înmormântat seara, fără ca nimeni să fie anunțat. Nu-l văzusem de ani de zile... și n-am găsit decât un sicriu.

Plângea, tăcută și demnă și această durere sinceră, soră cu a sa, o impresiona pe tânăra femeie. Luă mâinile slabe și uscățive ale femeii în ale sale.

– Jane, spuse ea cu seriozitate, dacă vei merge să te rogi la mormântul său, te-aș însoți, vrei?

Jane își sterse ochii.

– Mulțumesc, domnișoară... vreau. Eu, cel puțin, când mă duc la sărmanul și dragul băiat, nu-i reproșez nimic. Odihnească-se în pace... Nu ca cealaltă... care nu pierde nici o ocazie să amintească de „faptele lui rele“. Ei bine, bombăni ea, există oare vreo femeie care să nu-și poată ierta soțul când a murit?

– Poate a suferit prea mult din cauza lui? sugeră Nathalie care își reproșă că exprima o bănuială atât de puțin conformă cu convingerile sale intime.

Tonul Janei deveni sarcastic și în același timp artăgos.

– Ea? O egoistă de felul ăsta? S-o credeți dumneavoastră!... Nu s-a gândit niciodată decât la bani și la poziție!... Așa cum am bănuț, nu-i pasă, dacă se vede instalată aici, ca stăpână!... Biata doamnă Arnold n-a fost în toate mințile când a acceptat asta. Când domnul Franck a vorbit despre căsătorie, înainte de război, casa întreagă a protestat. Ia gândiți-vă: o călăreață de circ să devină moștenitoare la Parker Lake!

Ca o umbră tăcută în noapte, Nathalie asculta. Nu îndrăznea să riște nici o vorbă, nici o exclamație care ar fi putut întrerupe cursul acestor confidențe care-i dezvăluiau treptat unele aspecte ale problemei.

Cele două femei nu-și continuaseră retragerea în direcția terasei. Jane înaintase încet spre alee. Nathalie o urmase.

O călăreață de circ!...

Nathalie înainta pe bâjbăite după acea voce din umbra în care se pierdea pentru ea trecutul lui Franck.

– Franck nu era un copil rău, oftă Jane, dar a existat întotdeauna între el și tatăl său un teribil conflict. Sir Arnold este autoritar. Altădată era și mai mult. Sărmana doamnă, era atât de blândă și docilă, un înger! Dar micuțul se năpustea ca un tăuraș furios. Ah! el avea caracter...

O notă de admirație naivă se auzi în accentul său.

– Îmaginați-vă că la doisprezece ani, într-o zi când a avut o discuție cu tatăl său, a fugit și s-a îmbarcat ca elev marinar... El, fiul guvernatorului!... Nu a mai fost văzut decât după un an. Timp de șase luni, a fost căutat pretutindeni. Doamna era moartă de îngrijorare. Se vorbea despre o răpire, despre un accident mortal... Toată poliția din India a avut mult de lucru. Și apoi, au venit vești de la el, dintr-un mic post la Marea Roșie... La întoarcere, sir Arnold l-a închis într-un colegiu.

El nu putea să se simtă prizonier, a fugit de trei ori. În cele din urmă, a venit războiul. Acolo era cu adevărat în mediul său. Dar chiar înainte de război, a făcut o căsătorie nechibzuită și părinții n-au mai vrut să-l vadă. Nu s-a întors aici decât în momentul morții sărmane doamne. A fost singura dată când l-am revăzut... și, imediat după funeralii, sir Arnold i-a închis ușa.

– Era tot... cu **ea**? întrebă vocea puțin chinută a Nathaliei.

– Se părea că nu prea mergea căsătoria... Le-ați văzut avortonul. Nu are nimic din **noi**, afirmă Jane cu dispreț.

Nathalie nu se gândi să zâmbească la acest mod de-a se afilia familiei. Ea încerca să găsească, printre cuvintele Janei, puțin din acel adevăr care se ascundea.

– Cum se face, observă ea, că sir Arnold, care s-a împotrivit cu înverșunare acestei căsătorii, i-a primit pe nora și pe nepotul său?

Jane clătină din cap cu un zâmbet trist.

– Oh! a știut ea cum să facă asta... Este o șireată, știți și dumneavoastră... Mai întâi, a căutat să-l înduioșeze pe sir Arnold demonstrându-i că soțul său o părăsise cu copilul și că se află într-o situație precară... Apoi, când a văzut că nu mergea, a amenințat că se adresează judecătorului din comitat, pretinzându-i să i se acorde o pensie. N-ar fi obținut câștig de cauză, știți bine, dar perspectiva unui asemenea scandal în această regiune în care sir Arnold este cunoscut ca un om respectabil, l-a făcut să se mai gândească. Lui îi este teamă de împotriviri... și s-a hotărât să-și asume el însuși sarcina de care Franck se părea că se lepădase.

Șopti:

– Se pare că Franck trăia cu o alta, o aventurieră, și că datorită ei se angajase în meseria periculoasă pe care o exersa... Știți cum a murit? Firește, toată lumea din regiune este la curent, în pofida tăcerii păstrate de familie. De două luni de când s-a întâmplat nenorocirea, sir Arnold a închis ușa tuturor vechilor săi prieteni. Nu că s-ar fi primit prea mult de când doamna Ray Parker – îmi vine greu să-i dau acest nume – a sosit. Dar, în sfârșit, era totuși puțină animație în casă... De la dramă, nu mai primim pe nimeni...

Terasa se luminează o clipă. Cele două femei întoarseră capul. Două siluete se zăreau în ușă, înaintând, în timp ce ușa se închise în urma lor și întunericul le ascunse.

– Domnul William și doamna, spuse Jane amenințător. Ea a mai avut și norocul ca această perioadă de doliu să corespundă cu vacanța

domnului William. Dacă tânărul nostru domn n-ar fi fost aici, n-ar fi avut pe nimeni pentru care să facă pe grozava. Este una dintre acele văduve cărora negrul le vine bine, înțelegeți ce vreau să spun? Încheie ea cu dușmănie.

– Dar, exclamă Nathalie pe un ton înăbușit.

Cele două umbre făcură câțiva pași. Nathalie le distingea cu greu, silueta înaltă și subțire a lui William alături de cealaltă, puțin mai scundă.

De aici, se zăreau punctele roșii ale țigărilor. Doliul său spectaculos n-o făcuse pe Gwendoline să renunțe la obiceiurile de fumătoare.

Vocea tristă, tânguitoare, ajunsese la ele.

– Ce noapte!... spuse ea melodios. Te simți în mod curios ușor toropit într-o asemenea noapte, nu ți se pare, Willy?

– Mi se pare că este puțin răcoare și riști să răcești, replică cealaltă voce, distinct. Ai face mai bine să intri în casă.

Umbra mlădioasă și ușoară se apropie de prima. Râsul încet și găgurit al Gwendolinei încordă nervii Nathaliei.

– Ești atât de drăguț, William, că te preocupi de sănătatea mea! Este atât de nou pentru mine!

Un oftat se auzi în liniște, un oftat lung tremurat, ca un sunet de harpă.

– Franck nu s-a interesat niciodată de asta... Mă simțeam atât de nenorocită, atât de părăsită...

– Să ne îndepărtăm! șopti autoritar Nathalie, dispărând în umbra copacilor.

N-ar fi putut suporta mai mult fără să se trădeze.

Dar acolo, pe terasă, cei doi amatori de clar de lună intrară în casă și ușa se închise.

– Ați văzut asta? se enervă Jane, ajungând-o din urmă pe însoțitoarea sa care grăbise pasul spre interiorul parcului. Ați auzit-o? Nu-i va părea rău dacă-l va îmbrobodi pe tânărul nostru domn. El este tutorele nepotului său și, în cazul în care copilul nu trăiește, așa cum cred că se va întâmpla până la urmă, mezinul va fi încă o partidă avantajoasă pentru doamnă. Este lacomă de bani, vă spun eu...

„O voi demasca înainte“, se gândi Nathalie cu o furie neputincioasă.

*
*   *

Când Nathalie îi spuse micului său bolnav că va lipsi a doua zi, deoarece era ziua în care ieșea, băiatul fu cuprins de una din vechile lui crize de furie.

Tânăra femeie rezistă, voind să nu-l lase s-o domine prin capriciile sale. Dar în zadar îi promise că-i va aduce un joc cu căluți și o carte despre indieni; copilul spumega, furios, lovind cu amândouă mâinile crispate cearșafurile în dezordine.

Nathalie se hotărî să-l părăsească imediat și, încetând cu stăruințele, coborî indiferentă la furtuna care urmă retragerii sale.

Câteva minute mai târziu, mama, indignată, veni s-o plictisească în salonul în care ea aștepta ora cinei, pregătind raportul zilnic pentru doctor.

– Într-adevăr, domnișoară, nu înțeleg cum lăsați bolnavul să ajungă într-o asemenea stare...

– Dar, doamnă, n-am nici un amestec în asta!... David s-a supărat pentru că l-am anunțat că voi lipsi mâine.

– Ei bine! nu veți lipsi și gata. Sănătatea fiului meu merită să vă sacrificați puțin din timpul dumneavoastră, spuse Gwendoline, pe un ton fără replică.

– Iertați-mă, replică Nathalie calmă, este ziua mea în care ies și am nevoie de ea pentru a-mi rezolva diverse treburi. Îmi pare rău dacă asta provoacă perturbări, dar oricum, mă voi întoarce pentru tratament.

– Nici nu se pune problema, insistă Gwendoline cu o încăpățănare enervantă. Nu este vorba despre tratament. David pretinde că se va plictisi dacă nu sunteți aici pentru a-i povesti istoriile dumneavoastră cu bandiți. Faptul că-l interesează, îi mai dă o șansă. Trebuie să-i faceți pe plac.

William, care tocmai intrase în timpul acestor cuvinte, luă în mod hotărât partea tinerei infirmiere.

– Mi se pare că devii cam pretențioasă, Gwen, spuse el cu un zâmbet a cărui amabilitate nu excludea ironia. Prea o acaparezi pe domnișoara, de-a lungul unei săptămâni întregi, pentru a te tocmi astfel pentru bieteile ore libere la care are dreptul.

Gwendoline se întoarse spre cumnatul său. Obrajii i se înroșiră ușor.

– Dar, William, este vorba despre David! Este important ca micuțul să-și păstreze calmul și să nu facă scene care să-l epuizeze. Ceea ce-i cer domnișoarei este atât de puțin...

– Dumnezeu! i-o tăie Nathalie plictisită, să încercăm această discuție. Voi ieși într-o altă zi și gata.

Se gândi că va trebui să mai aștepte pentru a se duce la poștă ca să aibă vești despre Anicet. Aranjase să i se expedieze corespondența la Gold Arrow, neavând altă adresă la plecare și apoi se gândise că era mai prudent să primească la post restant scrisorile lui Daniel.

– În nici un caz, făcu vocea hotărâtă și poruncitoare a lui William. Nu este nici un motiv ca această poveste să nu se repete cu fiecare ocazie.

Ridică din sprâncene.

– Poți foarte bine să-ți petreci tu după-amiaza cu David, draga mea.

Ea evită, stânjenită.

– Tocmai trebuie să mă duc în sat.

– Nu poți amâna?

– Bineînțeles că nu. Mă duc la croitoreasă.

– Ei bine! te voi înlocui eu pe lângă tânărul nostru sălbatic. Voi încerca să fiu la fel de priceput ca domnișoara în jocurile cu lasoul.

– Oh! William, ce prieten devotat ești! Mereu gata să te sacrifici.

– Nu este un mare sacrificiu. Și mie îmi plac la nebunie jocurile cu indieni, spuse tânărul bărbat, indiferent.

Așadar liberă, Nathalie putu să ia a doua zi autobuzul care trecea pe sosea, la patru kilometri de conac.

Parcursese pe jos distanța, fericită că poate scăpa pentru câteva momente de obligațiile ce apăsau asupra ei, la Parker Lake. Autobuzul era plin, deoarece la Gold Arrow era zi de târg și ea trebui să rămână pe platformă.

Când vehiculul se apropie de sat, fu depășit de o mașină lungă gri, pe care Nathalie o remarcase imediat: era a lui William. La volan era Gwendoline.

„Îi împrumută mașina, se gândi ea, îi ține locul pe lângă fiul său în timp ce aleargă pe la croitorese și modiste. Hotărât lucru, sunt în termeni foarte buni!...

Nu știi să analizeze de unde îi venea tristețea pe care o simțea.

În sat, Nathalie își consultă lista de cumpărături. Avea nevoie de destul de multe lucruri pe care nu se gândise să și le aducă, neprevăzând că sejurul său va fi de-o anumită durată. Pe de altă parte trebuia să se doteze cu o bluză albă, pentru a-și justifica slujba de îngrijitoare.

Jane îi dăduse câteva indicații despre locurile unde putea să găsească. Piața era înconjurată de negustori ambulanți care își expuseseră mărfurile pe măsute protejate de pânze de bumbac împetrite.

Nathalie hoinări un timp, amuzându-se de pitorescul târgușorului și își făcu cumpărăturile. Aștepta un pachet de la un mare magazin din Londra și se hotărî să se ducă la gară să vadă dacă ajunsese coletul.

Era chiar în căderea de mărfuri, unde aveau loc verificările, când sosi un tren.

Automat, tânăra femeie privi prin geam ieșirea călătorilor. Nu erau mulți și apărură toți în același timp în piațetă. În acel moment, din bufetul cu răcoritoare ieși o siluetă pe care Nathalie o recunoscuse: era Gwendoline, în taiorul său negru, cu pălăria mică și absurdă pusă pe ochi. Pentru astăzi, renunțase la voalul de crep.

Gwendoline se duse spre unul dintre cei sosiți, îl luă repede de braț și-l trase spre bufetul cu răcoritoare, unde dispărură împreună.

Nathalie avusese timp să noteze mașinal înfățișarea călătorului: un bărbat în haină din stofă de lână, gras, cu un aer vulgar.

Ce legătură avea oare acest individ cu Gwendoline?

„Ce o fi făcut cu mașina?“ se întrebă Nathalie, intrigată.

Vehiculul nu era nicăieri în împrejurimi.

Puțin mai târziu, o zări în mijlocul satului, în spatele locului în care erau hrănite vitele, unde țăranii își deshămau căruțele. În tot cazul, roșcata Gwendoline nu voise să-și facă remarcată prezența în stație, lăsându-și prea mult timp mașina în haltă.

Nathalie presimți ceva dubios în această întâlnire cu aspect clandestin, dar aproape că o uitase, când întâmplarea o aduse în prezența necunoscutului.

Când intră la poștă, la terminarea șirului de comisioane, prima persoană pe care o zări, în picioare în fața ghișeului, fu exact personajul care o intrigase atât de mult.

Cu silueta deformată de vestonul din stofă de un bej provocator, cravata roșu-aprins, părul lung și gras, își cerea corespondența funcționarului însărcinat cu asta, cu un aer înfumurat și autoritar.

Bărbatul adună trei sau patru plicuri în mâna greoaie și se întoarse. În trecere, îi aruncă acelei cliente tăcute, care aștepta în spatele său o privire cercetătoare. Avea ochii negri, cu aspect umed, o gură cam lipsită de energie și un diamant pe deget.

Ea îl privi pe individ îndepărtându-se.

Pentru a se întoarce seara la conac, luă autobuzul, dar înainte de-a reintra la Parker Lake, simți brusc o dorință irezistibilă de a trece pe la cimitir.

Coborî în stația de autobuz și o luă pe un drum deosebit de plăcut, mic, sălbatic și șerpuitor, care trecea prin pădure. Toate florile de primăvară: ciuboțica-cucului, narcise galbene, dediței, floarea-broștească apăruseră din iarba uscată, sub frunzele translucide ale stejarilor. Tânăra femeie făcu un buchet, amestecând culorile cu mult bun-gust.

Îi ceruse explicații șoferului de autobuz despre modul de-a ajunge la cimitir. Înarmată cu mulțimea de flori culese, pătrunse în împrejurimea care ajungea la mica biserică pustie.

Cimitirul era la fel ca toate cimitirele umile de țară. Vizitatoarei nu-i fu greu să găsească mormântul ce aparținea familiei Parker, care domina

prin impozantul său mausoleu mormintele învecinate. O inscripție foarte recentă indica faptul că Franck Ray Parker, la vârsta de patruzeci și unu de ani, își întâlnise strămoșii sub dalele de marmură.

O emoție de nedescris puse stăpânire pe ea când căzu în genunchi la picioarele monumentului. Așadar, aici își terminase dragul ei soț călătoria... Fusesse adus aici, împotriva voinței sale. Bieți morți fără apărare, sărmani morți dezarmați care erau folosiți pentru ranchiuna celor vii!

Își rezemă fruntea de lespede rece. Îi vorbea dispărutului, blând, cu gura închisă, din cauza lacrimilor ce o înăbușeau.

– Franck, dragul meu absent, numai eu te-am cunoscut așa cum erai. Numai eu știu că n-ai fost nici rău, nici vicios și că inima ta era generoasă și caldă.

Își afundă în mâini chipul scăldat de lacrimi și, timp de câteva clipe, putu să uite tot ce era în afară de tristețea ei, lăsându-se pradă durerii, incapabilă să depășească această slăbiciune ce-o cuprinsese.

Se pregătea să se ridice, când văzu o umbră întinzându-se pe pământ. O cercetă o clipă, înfiorându-se, apoi ridică ochii.

Dintr-o săritură, fu în picioare.

– Oh! scuzați-mă...

Era extrem de încurcată: în fața ei se afla William și o privea cu o intensă surpriză. Nu-l auzise apropiindu-se. Mersul îi fusese înăbușit de grosimea gazonului care acoperea consistent cărarea.

Se priviră o clipă, muți, la fel de stânjeniți și unul și celălalt. El vizibil derutat și Nathalie pradă unui sentiment foarte puternic de vinovăție.

Ea simți prima că trebuia să vorbească, să se explice, să găsească un motiv oarecare pentru prezența sa neașteptată în acel loc.

– Am... adus niște flori, spuse ea cu un zâmbet tremurător.

Arătă buchetul desfăcut care-și împrăștia corolele lângă stânjeneii deja ofiliți ai Gwendolinei.

– Văd, răspunse el, fără să înceteze s-o cerceteze cu o privire rece.

Și, după un timp:

– Păreți foarte impresionată, domnișoară.

– Așa s-ar zice... am... am venit din cauza Janei.

Începu să vorbească volubil:

– Da, mi s-a părut că Jane regretă mult și este tristă pentru moartea stăpânului său... și am adus niște flori din partea sa.

Își reproșă atât de puternic. Va înceta oare s-o privească cercetător în acel mod, de parcă o bănuia de nu știu ce faptă rea?

El întinse mâna, atingându-i obrazul.

– Tot din partea ei sunt și... aceste lacrimi?

Ea izbucni:

– Oh!... Ei bine, vă găsesc odioși pe toți în felul de-a fi. De când sunt la dumneavoastră, am auzit fără încetare învinovățiri aruncate... nefericitului care se odihnește aici... și asta în termeni cei mai jignitori. Asta m-a șocat, m-a scandalizat! Ce a făcut oare, acest mort, pentru a fi urmărit de animozitatea dumneavoastră chiar și în mormânt?

Vorbise cu o voce înflăcărată, îngrozită la ideea că se trădase prin emoția sa, agravându-și situația.

De ce oare continua el s-o observe, cu ochii aceia de nepătruns, plini de taine și care semănau atât de mult cu cei ai lui Franck?

– Sunteți foarte nervoasă, spuse el brusc. Vreți să vă însoțesc la întoarcerea la conac?

Își tamponă pleoapele:

– Desigur.

El se aplecă, adună florile ce fuseseră împrăștiate și le așeză într-un fel în care să nu poată fi luate de vânt. Apoi strânse stânjeneii ofiliți și, fără s-o privească, se duse să-i arunce într-un coș, la câțiva metri.

Când i se alătură, ea își mușcă buzele, pieptul fiindu-i încă agitat de suspine stăpânite. Ce gândea el oare? Presimțise oare ceva din adevăr?

El o împinse ușor de umăr.

– Veniți.

Vocea îi era fermă și blândă. Ea îl urmă. Era cuprinsă de o disperare neagră. Ar fi vrut să plângă la pieptul său. Ar fi vrut să-i dezvăluie ce

durere sfâșietoare însemna pentru ea această plecare. Îl lăsa pe Franck, sărmanul ei mort, părăsit sub pământul rece. Se simțea complet pierdută de deznădejde.

Făcu un efort pentru a-și stăpâni hohotele dureroase ce-i veneau.

În acel moment, ca pentru a o distra de la suferința sa, el vorbi:

– Greșiți crezând că am vreo animozitate împotriva fratelui meu. L-am cunoscut foarte puțin. A părăsit casa când nu eram decât un copil... Nu l-am revăzut niciodată, până când s-a întors în momentul morții mamei noastre. L-am regretat mult.

– Tatăl dumneavoastră îi păstrează o ranchiună statornică, replică ea fără să se poată stăpâni, poate pentru a-și explica atitudinea. Mi-a făcut confidențe într-o zi. Consider că resentimentul său nu poate fi stăpânit nici măcar în fața unei străine, cum sunt eu pentru dumneavoastră toți.

– Tata este în vârstă. Trebuie să-l iertați și să-l înțelegeți. Activitățile fratelui meu i-au influențat cariera și căsătoria. A fost subiectul unor veșnice discuții între părinții mei. Acum, din nou... dat fiind încurcăturile pe care le-a lăsat, tata a trebuit să renunțe la obiceiurile, relațiile și liniștea bătrâneții sale...

Nathalie asculta, atinsă în amorul propriu de aceste cuvinte raționale și drepte. Ce-ar fi spus oare, tatăl și fiul, dacă ar fi știut în ce măsură situația era mai complicată, mai îngrijorătoare și cum sabia lui Damocles, amenințarea unui scandal ajungând la întrebările tulburătoare și grave ale bigamiei, plana asupra onorabilului lor cămin?

William continuă, fără să pară că observă tăcerea preocupată a Nathalie:

– Mi-ar fi plăcut să-mi cunosc fratele. Întotdeauna mi-a lipsit prezența sa. Vedeți, poate pentru că soarta datora asta părinților mei, care condamnaseră dispoziția bizară a lui Franck, eu am fost un copil ascultător și calm, am învățat devreme să mă stăpânesc, să mă înclin în fața conveniențelor, pe scurt să mă adaptez întotdeauna la ceea ce în ochii tatălui meu reprezenta însăși tipul de englez, rece, „flegmatic“, stăpân pe sine. Totuși, din această cauză fără îndoială... poate și pentru

că mama în sine a să îi acorde o preferință specială și vorbea despre el pe un anumit ton, fiul risipitor, băiatul rău, avea o atracție, o seducție pe care n-au avut-o niciodată prietenii cuminți de vârsta mea. Aventurile lui Franck au reprezentat în viața mea un fel de legendă... cu siguranță, de temut, dar teribil de captivantă. De altfel, era suficient să fie pus în situații extraordinare, ieșite din obișnuit, ca să strălucească. În război, s-a afirmat foarte bine. A dat dovadă de excepționale calități de curaj, îndrăzneală, rezistență fizică și eroism.

Înfiorată, Nathalie asculta vocea lui William rostind cuvinte care erau ca un balsam pentru inima sa rănită.

„A făcut toate astea?... Oh! mai spune!... Eu știu atât de puține lucruri despre el. Era atât de serios, atât de ascuns, atât de reticent față de tot ce-l privea!...”

Fără Daniel, ar fi aflat vreodată faptele lui de parașutist, dărzenia și actele sale de devotament fratern?

– Evident, încheie William, nu prea era făcut pentru o viață foarte obișnuită. Dovada, meseria pe care și-a ales-o când n-a mai luptat... S-a luptat cu pericolul. A continuat să sfideze, în alte bătălii, viața și invicibila adversară, moartea!

– Poate avea motive să-și aleagă această cale? sugerează timbrul înăbușit al Nathaliei.

Nu o dată se întrebaseră de ce continuase această meserie periculoasă.

– Poate... admise William, care adăugă serios: oricum, este regretabil că și-a pierdut viața într-o aventură atât de puțin glorioasă. Merita mai mult decât aceste exhibiții... Îmi imaginez că ar fi putut face lucruri mari dacă aptitudinile i-ar fi fost dirijate mai bine.

– Nu asta spune și soția sa, aruncă Nathalie, agresivă.

William făcu un gest evaziv.

– Și ea a fost victimă a nepăsării lui Franck, rănită în așteptările sale cele mai legitime. Este omeneste să-i arate asprime.

– Pentru că nu l-a iubit! izbucni Nathalie cu vehemență, incapabilă să reducă la tăcere tot ce o împingea din sine a ei la revoltă și suferință. Când

iubești o ființă, nu cauți s-o învinovățești, o aperi fie și împotriva ei însăși! Eu, șopti ea tremurând, dacă mi s-ar fi părut că n-am înțeles, dacă îmi rămânea vreo îndoială asupra modului său de-a fi față de mine, aş fi căutat cu disperare să-l dezvinovătesc! Asta este dragostea...

Din nou, privirea lui William se aținti asupra Nathaliei. Cu siguranță găsea ciudată această înflăcărare deplasată. Își dădu seama că nu se mai controla și i se făcu frică.

Deodată, el murmură cu un zâmbet.

– Pasiunea franceză...

Și era ceva în ochii săi prietenoși care încălzi inima îndurerată a însoțitoarei sale.

Ea dădu din cap și zâmbi la rândul său, cu un biet surâs trist.

– Da, mă considerați probabil exaltată că mă înflăcărez pentru lucruri care, de fapt, nu mă privesc. Dar așa sunt făcută, să mă ambalez pentru cauzele care îmi par juste. Vreți să mă iertați?

– Vă rog, fără astfel de cuvinte, între noi, domnișoară... Domnișoară...?

Nu-i cunoștea numele mic și o privea cu un aer amabil, de parcă solicita o ofrandă.

– Nathalie.

– Nathalie...

Ea se înfioră. Avusese vocea lui Franck, aceeași blândețe în rostirea celor trei silabe ale acestui nume.

– Tăceți! îl rugă ea cu un gest ce vroia parcă să alunge o fantomă.

– Vă cer iertare, făcu el, înșelându-se asupra semnificației gestului său. Nu voi mai uita să spun „domnișoară“, adăugă în mod ceremonios.

Ea îl privi cu atenție, dezolată că-l jignise tocmai când îi făcuse atât de mult bine și când simțea în mod confuz că-i putea fi un aliat.

– Nu, nu asta am vrut să spun... Dar am fost surprinsă. Este mult timp de când nimeni nu mi-a mai spus pe nume. Eu sunt o „domnișoară“ anonimă.

Zâmbetul său timid se ivi cald și fermecător.

– Mi-ar face plăcere să nu fiu pentru dumneavoastră o „domnișoară” anonimă.

– Mulțumesc, Nathalie.

Își strânseseră mâinile cu căldură. Părea că William vroia să pună în această strângere de mână puțin mai mult decât însemna, deoarece privirea i se aținti asupra chipului ușor colorat al însoțitoarei sale cu un fel de insistență.

Tulburată, privirea ochilor albaștri se îndepărtă de cea a ochilor cenușii. Nathalie își simți secretul tremurându-i pe buze. Trebuia să reziste acelei dorințe de sinceritate care o răscolea. Prea multe lucruri grave sunt în joc și nu este destul de sigură de reacțiile pe care acest tânăr drept le-ar putea avea în fața situației complicate în care se afla ea. Îi era teamă de raționamentul său, teamă să vadă născându-se bănuiala în adâncul ochilor luminoși care-i aminteau de cei ai lui Franck.

... Afară, găsiră atelajul. Foarte bucuros să-și revadă stăpânul, calul roib care păștea, întoarse nechezând capul spre cei ce soseau.

– Te recunoaște, remarcă Nathalie, mângâind animalul.

– Suntem prieteni vechi, zău. La fiecare dintre vacanțele mele, îl regăsesc pe Roy cu plăcere. Nu-i așa, bătrâne?

Calul primi docil mângâierile stăpânului, întinzând capul dezmiardător.

Degetele Nathaliei le atinseră din neatenție pe cele ale lui William. Și le retrase, încurcată.

– Oh! iartă-mă...

El o privi zâmbind.

– Călărești? o întreabă.

– Din păcate, nu...

Se gândi la tinerețea sa strâmtorată și mediocră. Nu, cu siguranță, n-ar fi avut nici timpul, nici mijloacele de a-și permite un antrenament de călărie. Asta era favorabil pentru Gwendoline, care se ținea regește în șa.

Se gândi cu tristețe câte calități îi lipseau pentru a ajunge să fie la fel de seducătoare ca această ființă frumoasă.

În timp ce conducătorul dezlega căpăstrul lui Roy, ea se instalează pe banchetă. Se simțea în mod inexplicabil fericită de aceste clipe de intimidare cu tânărul William Parker. Se gândi la prima zi în care au venit împreună de la gară, atunci când nu știa legătura lui cu Franck. Deja o intrigase. Simțise în mod confuz dorința de-a avea un prieten care să-i semene.

Îi plăcea tinerețea și acea curățenie ce se degaja din toată ființa sa, acea prospețime de om ce trăiește în aer liber, acea sinceritate care se ivea din toate gesturile sale.

Cu un pocnet din limbă, William îl încurajă pe Roy care pleacă grăbind pasul, într-o cadență regulată și rapidă. William întoarse privirea caldă spre Nathalie.

– Nu te plictisești la Parker Lake? o întreabă el amabil. Viața aici nu este foarte veselă pentru o persoană tânără.

– Nu-mi displace... Decorul este atât de frumos!...

– Îți place, într-adevăr, această regiune?

O notă de satisfacție vibra în vocea lui calmă.

– Credeam că doar un englez îi poate aprecia monotonia, ceturile. În ceea ce mă privește, regăsesc întotdeauna cu plăcere colțul nostru.

Măinile îi țineau moale hățurile. Nathalie le privi ca fascinată. Erau mâini solide și puternice, mâini de marinar.

– Ai o meserie extraordinară... spuse ea de-a dreptul.

O licărire trecu prin privirea cenușie, ca reflectarea unui orizont îndepărtat.

– Este o meserie care nu permite nici cea mai mică inițiativă personală, cel puțin în eșaloanele inferioare și eu nu sunt decât un aspirant, îi replică pe un ton visător. Se poate defini prin două cuvinte: să servești.

Seriozitatea sa o tulbură pe Nathalie. Atât de tânăr și deja pătruns de responsabilitățile unui bărbat!...

Continuă, vorbindu-și fără îndoială lui însuși.

– Este un lucru care nu i-ar fi convenit niciodată fratelui meu Franck.

Ea se zăpăci toată la reflecția sa. Nu se aștepta ca numele lui Franck să fie astfel din nou aruncat în cadrul întrevederii lor și, se întrebă dacă pusese în aceste cuvinte niște intenții secrete.

Totuși, avea un aer atât de nevinovat.

Când ajunseră la bariera care închidea intrarea parcului, un claxon răsună nerăbdător în spatele lor.

William coborâse să împingă bariera. Mașina gri trecu în trombă: Gwendoline era la volan și le aruncă o privire rapidă. Nathalie i se păru că vede o grimasă care strâmbă neplăcut gura arogantă a soferitei.

– Gwen! strigă în vânt vocea cordială a lui William.

Gwen agită mâna cu un gest ușor.

– Este foarte grăbită, spuse tânărul, reluându-și liniștit locul lângă însoțitoarea sa.

Nathalie nu-și putu reține o remarcă:

– Poate doamnei Gwendoline nu-i place că „unchiul William“ o aduce în trăsură pe infirmiera fiului său.

– Nu mai suntem pe vremea feudalilor, replică vesel William. Și dacă „unchiului William“ îi place s-o găsească fermecătoare pe infirmiera Nathalie, nu văd ce ar putea obiecta Gwendoline? Numai în cazul în care Nathalie vede un inconvenient?

Nu, Nathalie nu vedea nici un inconvenient. Ochii senini întorși spre însoțitorul său, o spuneau convingător.

– Nepotul dumitale s-a comportat bine în această după-amiază? îl întreabă ea, pentru a aduce conversația spre subiecte profesionale.

– Ne-am jucat de-a Ochi-de-Șoim și Față-Palidă. Sunt foarte priceput la asta. Însă David n-a dovedit prea mult antren. Îi lipsești. S-a atașat deja mult de dumneata, spuse el, observând-o cu seriozitate.

– Mi-e milă de el, rosti Nathalie cu sinceritate.

Trăsăturile lui William își reluară expresia întunecată.

– Da... este o mare nenorocire.

Între ei se lăsă tăcerea. Pe neașteptate, William o atinse ușor pe umăr.

– Haide... nu te gânde la lucruri triste. Mai ai câteva minute de libertate și lipsă de griji, încă. Privește cât de frumos este locul, seara.

Se oprișe, trăgând de hățuri, pentru a o face să admire peisajul. O ceață ușoară învăluia decorul și lacul, în inelul său de iarbă proaspătă, părea un drum pentru zâne.

– N-am dreptate să-mi placă regiunea? spuse Nathalie, inspirând cu voluptate parfumul de trandafiri care ajungea la ei în valuri.

Se gândi la cât i-ar fi plăcut să-l vadă pe Anicet alergând pe acele alei ordonate, ca un spiriduș. Amintirea fiului său, atât de departe de ea și de această locuință care ar fi trebuit să fie a sa, îi umplu inima. Simți cum lacrimile îi izvorăsc din nou și lăsă grăbită pleoapele în jos.

El îi observă tulburarea.

– Rezeamă-te, îi spuse patern, în timp ce-l încuraja pe Roy cu o pocnitură din limbă.

Calul porni iar, fără să se grăbească. William de-abia ținea hățurile cu o mână. Celălalt braț îl lăsase să se odihnească pe spătarul banchetei. De fiecare dată când Nathalie dădea capul spre spate, simțea acest braț ferm și cald sub ceafa sa și asta îi dădea o senzație reconfortantă.

Lacrimile îi dispărură.

– Am ajuns! spuse William, oprind atelajul în fața peronului.

Nathalie privi casa cu o expresie nouă: începea să se simtă puțin acasă.

Capitolul 9

Acea plăcută impresie de siguranță și căldură dispăru îndată ce se află în fața stăpânei casei.

Gwendoline era în camera lui David când Nathalie veni să capete vești despre micul infirm.

Ținea în mâinile lungi și albe termometrul și părea că-l privește cu un aer dezaprobator. O întâmpină pe tânăra infirmieră cu un chip de gheață.

– Am vorbit cu doctorul Brooks, spuse ea cu răutate. De-abia a plecat.

Doctorul Brooks trecea de obicei prin parc și nu era de mirare că William și însoțitoarea sa nu-l întâlniseră.

– Este îngrijorat? întrebă Nathalie, cu o privire neliniștită spre patul unde băiețelul dispăruse sub pături.

– Nu peste măsură, replică ea cu asprime. Dar nu este nicidecum de acord să vă părăsiți astfel postul. Agitația care i-o produce lui David faptul că n-a mâncat toată ziua, toate acestea îi compromit în mod serios starea. Dacă nu acceptați condițiile noastre, voi fi obligată să mă lipsesc de serviciile duminale.

Îi aruncase o privire sfidătoare Nathalie și făcu o pauză ca și când intuia și aștepta pe loc reacția tinerei infirmiere. Ochii mistuitori ai Madelinei o priveau insistent pe tânăra femeie cu o expresie rugătoare.

Păru ușurată când Nathalie răspunse, cu o voce indiferentă, fără să pară cătuși de puțin șocată de tonul amenințător al doamnei Ray Parker:

– Bineînțeles, mă voi conforma instrucțiunilor doctorului. Pe viitor, nu voi mai ieși, decât în caz de absolută necesitate.

Acest răspuns nu aduse nici cel mai mic gest de aprobare din partea mamei înfuriate. Avu un zâmbet neglijent și puțin arogant, în timp ce replică pe același ton înverșunat:

– Să o faceți cu adevărat.

Adăugă cu o intenție perfidă, care păru neobservată de interlocutoarea sa:

– Am oroare de oamenii care, angajați fiind, nu știu care le este locul.

Așeză în mod fățiș termometrul pe noptieră. Verigheta din platină, încrustată cu briliante, îi străluci pe deget. Ea o mângâie cu palma, ca și când căuta astfel garanția palpabilă a puterii sale, a superiorității în această locuință.

– Ah! spuse ea arogantă, uitam. Doctorul și cu mine am hotărât ca pe viitor să mâncăm în apropierea acestei camere, în încăperea vecină, care dă spre verandă. În același timp cu Madeline. Astfel, vă veți părăsi cât mai puțin posibil bolnavul. N-ar trebui să fiți prea tentată să uitați, domnișoară, că aici sunteți o salariată, nu o invitată.

Observația n-o făcu pe Nathalie nici să clipească.

– Nu uit, doamnă.

„Hotărât lucru, se gândi, ține să mă închidă în cameră sau să mă scoată din sărite. Ce speră oare?”

Era mai hotărâtă ca niciodată să nu facă jocul ascuns al dușmanului. Fără să adauge nimic, se apropie de pat. Băiețelul stătea îmbufnat, cu capul întors spre perete.

– Nu vrei să vezi ce ți-am adus, David? spuse Nathalie pe un ton ispititor.

Posac, copilul nu catadicsi să se întoarcă.

Gwendoline ridică brațele spre cer, cu un gest teatral.

– Iată rezultatul zilei dumneavoastră de absență! David era atât de bine!...

– Își va reveni, o asigură Nathalie, mereu cu aceeași descurajantă bunăvoință.

Proasta dispoziție evidentă a mamei n-avea nici un efect asupra ei.

– Oricum, veți rămâne cu el în seara asta, decretă Gwendoline cu intonația cea mai aspră și mai neplăcută, nu vreau să vă văd jos.

– Am înțeles, doamnă.

Nathalie exagera cu politețea. Înțepată, Gwendoline îi întoarse spatele. Făcu să se trântască ușa plecând. Nathalie își stăpâni un zâmbet de triumf. Se gândi la ceea ce surprinsese la Gold Arrow, la întâlnirea frumoasei roșcate cu bărbatul cu haină din stofă de lână. Contribuise el cu ceva la dispoziția agresivă a Gwendolinei sau acreala îi venea numai de la faptul că fusese neplăcut surprinsă întâlnindu-i pe Nathalie și William, întorcându-se împreună dintr-o plimbare căreia nu-i cunoștea scopul?

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Nathalie, pentru că nu trebuia să coboare pentru cină, se duse să se schimbe de costumul de oraș cu una din bluzele de infirmieră pe care și le adusese. Voia să-i lase lui David timp să-și digere proasta dispoziție.

Când se întoarse, câteva clipe mai târziu, Gwendoline era acolo din nou, venită să-i spună noapte bună fiului său. Purta o rochie pentru cină foarte elegantă și era fardată cu grijă. Era foarte frumoasă și parfumul era și mai persistent decât de obicei.

S-ar fi spus că pornea la o cucerire. Nathalie se gândi la William. Era oare un bărbat care să se lase cucerit de farmecul sofisticat al unei asemenea sirene? Era atât de curat, atât de sincer, atât de tânăr!... Și mai surprinzător era faptul că Franck îi fusese victimă.

Este adevărat că în acea perioadă în care Franck o cunoscuse, era de asemenea foarte tânăr și fără îndoială lipsit de experiență. Acești tineri îndrăzneți care par extraordinari, sunt cel mai adesea foarte timizi și creduli cu femeile.

Asta o făcu pe Nathalie să se întrebe ce vârstă putea avea Gwendoline. Făcea parte dintre acele femei la care seducția se impune, făcându-te să uiți toate celelalte considerații. În anumite momente, era tinerețea însăși,

atât de frumoasă și drăgăstoasă, cu părul des și roșu, ochii verzi strălucitori, pielea luminoasă, gura roșie și arcuită. Ar fi putut fi aleasă de un pictor pentru a reprezenta întreaga seducție a verii, cu flori în brațe și crengi înfrunzite și, în jurul ei, acel parfum plin de vrajă.

Totuși, avea uneori în privire ceva calculat, viclean, care o îmbătrânea.

Gwendoline se juca, simulând un răsfăț de pisicuță, cu copilul. Brațele frumoase și goale făceau să strălucească aurul brățărilor. În pofida doliului pe care îl afișa, nu renunțase nici la bijuterii, nici la țigări. Nathalie remarcase cum știau mâinile ei frumoase să se joace sub ochii lui William cu portțigaretul lung din бага alb-gălbui.

În sfârșit, se auzi gongul răsunând pe culoare. Gwendoline se ridică, atât de brusc, încât David, care se rezema puțin pe ea, fu împins și căzu pe o parte, cu o ușoară exclamație de spaimă.

– Oh! iartă-mă dragul meu, spuse Gwen, nerăbdătoare, dar de ce te agăți astfel?

– Știți bine că nu poate sta drept, observă vocea groasă și plină de reproș a Madelinei.

Ea se și repezise și-l îndreptase cu blândețe pe micuț.

– Așa este, uit mereu de infirmitatea ta, sărmanul meu David! spuse mama, indiferentă.

Scoase oglinda din poșetă și își examinează fața. Se rușă, apoi, după o privire spre Nathalie – una dintre acele priviri sarcastice și încărcate de o animozitate secretă – plecă în pasul său legănat, după un „bună seara”, protector la adresa celor două femei.

După plecarea sa, atmosfera păru că se destinde. David catadicsi să se întoarcă spre infirmiera sa și să-i zâmbească. Tânăra femeie veni să-l sărute și-i întinse pachetul pe care-l adusese pentru el. Se arătă interesat și ceru foarfecele pentru a tăia sforile.

Madeline se apropie de Nathalie. O privi cu un aer umil, ca un câine cuminte ce-și privește stăpânul de la care așteaptă mângâiere și pedeapsă.

– Nu veți pleca? o întrebă cu vocea sa curios de răgușită. Veți rămâne cu micuțul?

Nathalie îi zâmbi cu bunătate.

– Încă nu se pune problema să renunț la atribuțiile mele, spuse ea pe un ton liniștitor. Cel puțin, până când doamna Ray Parker nu mă va concedia.

Pleoapele fără gene ale Madelinei clipiră peste ochii șterși și ieșiți din orbite. Fața ei posomorâtă se coloră.

– Nu vă lăsați concediată de ea! spuse, aruncând o privire pe furiș spre ușă. Dacă o incomodați, va încerca să vă facă să plecați. Nu trebuie, oh! nu, nu trebuie!...

Nathalie îi luă apărarea ridicând din umeri.

– De ce aș incomoda-o?

Madeline nu răspunse. Îl privea pe David care, jucându-se cu figurinele jocului cu căluți, mișca din buzele zbârcite, ca și când le-ar fi vorbit în șoaptă.

Intrigată, Nathalie continuă.

– Doamna Ray Parker nu are de ce să mă bănuiască. Ea m-a angajat aici. Este patroana mea și eu sunt angajata sa... Se poate lipsi de serviciile mele când va dori și eu sunt complet la dispoziția sa.

Madeline clătină din cap. Bombănea încă pe ton jos. În acea clipă, se bătu la ușă. Jane aducea tava cu cina. Era roșie și furioasă.

– Așadar, acum mâncați aici? se adresă ea infirmierei, traversând camera pentru a ajunge în cabinetul alăturat. Hotărât lucru, nu știe ce să mai găsească pentru a ne îngreuna munca.

– Îmi pare rău, Jane, spuse Nathalie cu amabilitate, dar doamna Ray Paerker consideră că este mai bine pentru David.

– Oh! nu dumneavoastră vă port pică. Dar aș servi mai degrabă douăzeci de domni ca ai noștri, decât o femeie ca ea.

Plecă, aruncând o privire ostilă spre indiferenta Madeline.

Aceasta spuse, strângând buzele uscățive:

– Nu mă place... Nu **ne** place, reluă ea privind melancolic spre patul lui David.

– Este o persoană bună, pledă Nathalie. Nu întotdeauna este de acord cu doamna Gwendoline. Înainte de sosirea voastră, ea comanda. Îi vine greu să se supună unei noi stăpane.

Madeline vorbise pe un ton afectat, privind în toate părțile cu ochii triști de pe fața neplăcută.

– Doamna se înșală, întotdeauna vom fi niște străini aici.

– Străini? Ei haide, nu este oare David nepotul lui sir Arnold, viitorul stăpân al domeniului?

Buzele Medalinei deveniră o linie subțire cenușie, pe masca palidă.

– David...

Privi pe furiș, cu tristețe, spre micul bolnav.

– Ea știe foarte bine că nu se poate bizui prea mult pe asta. Din nefericire!...

– Ce vrei să spui?

Femeia se apropie de Nathalie. Își puse un deget pe buze și se îndreptă spre cabinetul unde pe o măsuță mică rotundă era așezată tava cu cina. Acolo, sigură că nu va fi auzită de David, continuă:

– Știți bine că el este condamnat... Inima nu-i va rezista mult timp, sărmanul micuț! Doamna își făcuse proiecte. Mi-e teamă că va trebui să-și schimbe toate planurile.

Un licăr de resentiment făcu să strălucească ochii fără culoare. Nathalie așteptă cu puțină nerăbdare să se explice, dar nu părea hotărâtă să spună mai mult.

Începu să mănânce, cu privirea ațintită drept în față, preocupată și încăpățânată.

– Ești de mult timp pe lângă David? se informă Nathalie, așezându-se în fața ei.

Femeia îi aruncă o privire în trecere.

– De la nașterea sa...

– Ah!...

Nathalie încercă să nu arate interesul acut pe care-l dădea acestei conversații.

– Și dumneata ești din Frankfurt, Madeline?

– Nu. Sunt din Cehia.

Nathalie lăsa un moment de tăcere, apoi se interesă, în timp ce bătaile inimii i se accelerară:

– L-ai cunoscut... până la urmă, pe domnul Franck?

Așteptă răspunsul cu atâta neliniște, încât i se umeziră palmele.

– Nu, spuse Madeline indiferentă, nu l-am văzut niciodată.

Un val de bucurie pătrunse în inima Nathaliei. Așadar, se confirma că Franck și Gwendoline nu trăiseră împreună de la nașterea lui David.

– Înainte de-a veni aici, ați fost în Germania? întrebă ea, fără să pară că dă importanță problemei.

Madeline ridică spre ea o privire ursuză.

– Am fost în Belgia, în Elveția și apoi în Franța. De mai bine de cincisprezece luni, n-am mai părăsit această casă.

Se ridică. Duse tava pe culoar. Când se întoarse, spuse peste umărul Nathaliei, ca și când încheia de enunțat un gând care ar fi fost înfrânt în mintea sa:

– Este pentru prima dată când doamna Ray Parker se stabilește undeva! Probabil are motivele sale.

– Ce alte motive ar putea avea, în afară de dorința de-a locui în casa soțului său? răspunse indiferentă Nathalie.

Privirea femeii se aținti asupra ei cu un fel de ironie tristă.

– Căutați, spuse ea sec.

Figura i se întunecă de parcă fusese tras un voal peste ea. Nathalie înțelese că își încheiase confidențele și că astăzi nu va obține mai mult.

*

*   *

Sir Arnold și William fuseseră mirați de absența de la cină a tinerei infirmiere.

– Ordinul Facultății de medicină, replicase Gwendoline.

Adăugase pe un ton bine dispus, adresându-se în special lui William:

– Deja îți lipsește această franțuzoaică?

– Dacă îmi lipsește voi ști unde s-o găesc, ripostă William pe același ton. Presupun că n-o vei ține prizonieră?

– Slujba sa o ține prizonieră, declară Gwendoline calmă. Nu uita că am angajat-o pentru a-l îngriji pe David...

– Voi avea grijă, draga mea.

Sir Arnold protestă. Își pierduse partenera de la jocul de cărți și se lamenta. Asta provoacă un fel de tensiune între cei trei comeseni și tot farmecul desfășurat de Gwendoline nu reuși să aducă armonia obișnuită.

A doua zi, William se mulțumi s-o pândească pe Nathalie, pentru a i se alătura în timp ce cobora scara.

– În sfârșit, iată-te!... Ți-ai încheiat ziua?

– Mă duc să respir puțin aer curat în parc, spuse Nathalie. Dar nu mult timp, pentru că David are nevoie de mine.

– Ta ra ta ta, spuse William cu autoritate. Ai nevoie de relaxare și de odihnă pentru a continua să-ți îndeplinești serviciul. David este un tiran îngrozitor, care poate foarte bine să petreacă un timp fără prezența dumitale. Vino, mă voi ocupa eu de dimineață. Dar mai întâi, joci tenis?

– Desigur, spuse Nathalie.

Era gata să spună: „Soțul meu era un as în asta și el m-a antrenat“, dar se stăpâni la timp.

– Atunci, să mergem să încercăm terenul de tenis. Este o veșnicie de când n-am mai jucat. Sunt încântat că am găsit o parteneră. Așteaptă-mă aici o clipă.

Un minut mai târziu, reveni cu două rachete și o conduse pe însoțitoarea sa prin aleile din parc. Împinse o porțiță: terenul de tenis era lăsat în părăsire.

– Locul este mai degrabă abandonat, remarcă William, dar mă voi ocupa să fie repus în funcțiune. Brown se pricepe foarte bine la asta.

Pentru moment, Brown era ocupat în altă parte și pentru a-și lua revanșa, începură să grebleze și să curețe locul. Apoi schimbă câteva mingi.

Nathalie își regăsi repede forma. Îi plăcea acest sport și antrenamentul cu Franck fusese foarte susținut în ultimii trei ani.

În timp ce ea juca sprintenă și ușoară, William o observă cu insistență.

– Ai o lovitură cu racheta magistrală, remarcă el cu o evidentă admirație.

Puțin mai târziu, îi spuse:

– Știi că fratele meu Franck a fost, într-un an, campion la Wimbledon?... Oh! este mult de atunci... Eu eram în liceu.

– De unde să știi? replică ea, evitându-i privirea, pentru a nu-i citi tulburarea în ochii albaștri neliniștiți.

– Da, așa este... Voiam doar să-ți spun că era celebru pentru reverul său. Dumneata ai un rever la fel de formidabil...

– Ești foarte indulgent, murmură Nathalie care se simți roșind.

Nu mai vorbiră despre Franck, în acea seară. Jucară aproximativ două ore și când reveniră spre conac, Nathalie, ciufulită din cauza jocului, William cu chipul însuflețit, o întâlniră pe Gwendoline care-i aștepta în ușă.

– A fost o partidă minunată! exclamă William entuziasmat. Ce păcat, Gwen, că nu știi deloc tenis! Nathalie este o parteneră remarcabilă.

Gwendoline zâmbi rece.

– Încântată să aflu că domnișoara asociază acest talent celorlalte merite ale sale, îi ironiză ea pe un ton aparent amabil.

Adăugă intenționat:

– Sper că David n-a avut nevoie de ea.

– Cu siguranță, interveni William, dacă Nathalie trebuie să continue să-și îndeplinească serviciul pe lângă David, trebuie să facă din timp în timp puțin exercițiu. Mă însărcinez s-o fac să respecte regulile elementare de igienă.

Gwendoline se învârti în jurul său și intră în hol fără să spună un cuvânt.

Capitolul 10

Când Nathalie se simțea oboisită și neliniștită din cauza aventurii neașteptate în care o antrenase destinul, recitea scrisoarea lui Daniel.

Înarmat cu primele informații furnizate de Nathalie, Daniel, cu acel instinct de câine terranova care-l caracteriza, porni la luptă deschisă.

Scrisoarea era timbrată în Germania, unde se dusesese să facă cercetări referitoare la prima căsătorie a prietenului său mort.

„Am avut noroc, spunea el, să dau aici peste unul dintre bunii mei camarazi, un tânăr de valoare care se află în armata de ocupație, în serviciul de informații. Ți dai seama că, pentru o asemenea anchetă, dispune de posibilități pe care nici tu, nici eu nu le-am fi putut avea.

Este cu totul de partea noastră. Bineînțeles, a trebuit – asigurându-mă de toată discreția sa – să-i povestesc în întregime lunga și ciudata ta istorie. L-a cunoscut pe Franck în timpul războiului și nu-i trebuie mai mult ca să te ajute.

Greutățile vin din faptul că, în Germania ocupată, sunt multe orașe bombardate ale căror arhive s-au pierdut în parte. Altele nu sunt încă reconstituite. Se înaintează pe bâjbâite.

Totuși, camaradul nostru a reușit deja să afle traseul urmat de Franck aici, înainte de război. Datorită tatălui său, ocupa un loc important în diplomație. Așa cum tu și cu mine îl cunoșteam pe Franck, putem fi de acord că acest post nu era pentru el, pentru spiritul său de aventură și firea sa rătăcitoare. Pe scurt, a renunțat la situația sa, pentru a lua de soție, împotriva voinței familiei, – și asta ar fi făcut chiar și aici un scandal la acea epocă – o călăreață, vedetă a unui circ berlinez. N-ar fi existat și o căsătorie religioasă; nu știu încă din ce motive căpitanul Hebrard crede că exista o piedică serioasă pentru asta.

Oricum, el continuă să-și efectueze ancheta în mod discret. Caută în special să descopere drumul lui Franck aici, după război, ceea ce ne-ar lămuri asupra fiului despre care nimeni n-a auzit vorbindu-se.

Curaj, mica mea Nathalie. Îmi imaginez cât de nerăbdătoare și în ce stare se spirit trebuie să fii și cât dezgust simți probabil, uneori. Franck era un „tip șic“ și nimeni nu-mi va înlătura această idee. Nu accept această imagine postumă, aranjată de această ciudată și neliniștitoare doamnă Ray Parker (?), care ar vrea acum să facă s-o înghițim.

Mult curaj, pentru Anicet și pentru Franck... Poate el este cel care în mod misterios te-a dus de mână până la casa copilăriei sale, cu scopul de a-i apăra memoria în fața familiei înșelate.

Anicet este ca un pui de stejar. Seamănă tot mai mult cu tatăl său.“

Această scrisoare îi adusese Nathaliei îmbărbătarea necesară, exact în momentul în care începea să se îndoiască de ea și de misiunea sa.

... Trecuseră aproximativ douăsprezece zile de la vizita sa în sat și la cimitir, când avu loc un incident ce modifică mersul monoton al vieții zilnice de la conac.

Nathalie străbătea culoarul să se ducă la oficiu pentru a-i prepara o oranjadă micului bolnav, când îl zări, jos, în hol, pe bărbatul gras cu haină din stofă de lână pe care-l văzuse la Gold Arrow, în compania Gwendolinei.

Era instalat ca acasă, cu corpul masiv afundat într-un fotoliu Chippendale și cu un pahar de whisky în mână. Bătrânul domn era în fața lui.

Cât despre Gwendoline, ea se afla în picioare, lângă șemineu, frumoasă, discretă și indiferentă în aparență, strângând cu nonșalanță între degetele albe porttîgaretul din бага.

Părea că ascultă vag conversația.

În clipa în care Nathalie, în vârful picioarelor, străbătu porțiunea de culoar aflată deasupra micului grup, auzi vocea vizitatorului, o voce puternică, aspră și mai vulgară din cauza unui accent indiscutabil.

– Ar fi inadmisibil să fie lăsate să se piardă asemenea posibilități, când se pot vinde!... În consecință, datoria mea...

Bătrânul domn lovea cu bastonul în podea cu nerăbdare sau enervare și Nathalie nu ascultă mai mult.

Pentru a nu-și deranja gazdele, urcă din nou în camera lui David, luând-o pe scara de serviciu. Madeline era afară așteptând-o. O opri:

– Inutil să intrai. David are o vizită.

– Cine? se miră Nathalie.

– Un prieten al doamnei...

– Ah! da, făcu infirmiera care se gândi imediat la vizitator. Îl cunoști?

– Da.

Doica părea neliniștită. Fața plată, puțin mongoloidă, reflecta o îngrijorare ascunsă. Dar nu adăugă nici un comentariu.

– Ei bine, până vor termina, voi face un tur prin parc, încheie Nathalie brusc.

Coborî, în timp ce doica intră în încăpere.

În capul scării, micul cățel al Gwendolinei era legat și scâncea lamentabil. Stăpâna îl lăsa deseori astfel, ore întregi în întuneric.

Nathalie îl dezlegă. El îi sări pe fustă, schelălăind de bucurie. În cele din urmă, îl luă în brațe.

– Bătrâne, îmi ești mai simpatic decât stăpâna ta... Hai să facem un tur prin grădină. Vom fi doi prizonieri care se plimbă, profitând de un noroc neașteptat.

După-amiaza era caldă și însorită. Nori leneși treceau pe cerul pal. Poate spre seară se va dezlănțui o furtună, cu acea exactitate caracteristică acestei perioade instabile. Dar, pentru moment, lacul era încă limpede și albastru.

Bătrânul domn se plimba în jurul lacului, ca un leu în cușcă. Mersul său îi păru mai puțin sigur Nathaliei, în timp ce se îndrepta spre el. Părea că-l doare piciorul înțepenit. Când ajunse în apropierea persoanei care se plimba, aceasta îi aruncă o privire distrată și nu se opri.

Asta i se păru ciudat tinerei femei: baronetul era întotdeauna atât de politicos cu ea și-i arăta o amabilitate care o impresionase.

Îl auzi mormăind. Crezu mai întâi că avea ceva cu ea, dar își dădu repede seama că nici măcar nu-i observase prezența. Era în mod vizibil foarte preocupat. Făcea gesturi fără șir, care parcă se adresau unui interlocutor invizibil, iar aceste gesturi arătau o nervozitate neobișnuită.

Nathalie fu pe punctul să se întoarcă și să-l întrebe dacă se simte bine. Totuși, nu îndrăzni. Își spuse ca vizita personajului antipatic, prieten al Gwendolinei, contribuise probabil cu ceva la această dispoziție, dar ea nu avea de ce să se amestece în aceste lucruri. Până la proba contrarie, toate acestea n-o priveau pe domnișoara Lorédans, infirmieră angajată în casa Ray Parker.

Trecu prin fața terenului de tenis, gândindu-se la William. Camaraderia călduroasă a tânărului bărbat îi lipsea. Îi regreta absența. Plecase înainte cu două zile la Londra și ea nu îndrăznise să-l întrebe când se va întoarce. Aceste două zile i se părură interminabile. Constată că i-ar fi fost aproape imposibil să-și îndeplinească rolul în casă, dacă n-ar fi fost William acolo. Așteptarea îi devenea insuportabilă.

Se întrebă de asemenea, cât timp va mai trebui să „reziste”, înainte de-a avea alte vești de la Daniel despre ancheta sa.

Bătuse destul pasul pe loc. Dacă nu se va întâmpla curând ceva, va ajunge să izbucnească. Deoarece, pentru a scăpa din această situație echivocă, n-avea decât o singură ieșire: să pună problema celor interesați.

La gândul agitației pe care această situație o va dezlănțui, se infioră. Totuși, nu putea rămâne o veșnicie în această incertitudine. Oricât de dur ar fi adevărul, va trebui, într-o zi, să-l scoată la lumină.

Această idee îi fu întărită de o reflecție pe care i-o adresează Gwendoline, în aceeași seară.

Asta fu după plecarea vizitatorului. Nathalie își relua serviciul pe lângă David, care era mai dificil și mai supărător decât de obicei. Gwendoline își făcu apariția în camera fiului său.

O anunță cu nepăsare pe Nathalie:

– Curând, veți putea dispune de timpul dumneavoastră, domnișoară Lorédans și să căutați un alt loc. Se pune serios problema ca David să plece pentru un sejur pe timp nelimitat într-o clinică din Elveția, unde se va încerca o intervenție.

Nathalie o privi cu surpriză. Cu toate acestea, nu arăta nimic din agitația în care o aruncase această veste ce-o obliga să-și modifice planurile.

– Bine, doamnă... Când va fi asta?

– Oh! probabil peste opt zile... cel mult cincisprezece. Liniștiți-vă, aveți încă un termen de grație, declară Gwendoline, ațintindu-și asupra ei ochii verzi, obraznici.

Nathalie sesiză perfect ironia de-abia ascunsă. Dar nu adăugă nimic și își continuă calmă activitatea.

O auzi respirând cu zgomot pe Madeline în colțul său, dar prezența Gwendolinei, care își făcea nepăsătoare unghiile în refugiul ferestrei, prelungindu-și parcă plăcerea vizitei pentru a împiedica orice comunicare între cele două femei, o făcu să evite să pună cea mai mică întrebare.

Poate că această Madeline, ascunsă și taciturnă, nu-i va explica nimic; la urma urmei... poate că n-avea nimic de explicat.

Nathalie medita asupra declarației pe care tocmai i-o făcuse stăpâna de la Parker Lake. Nu se aștepta pentru nimic în lume la o hotărare atât de rapidă și asta o prinse nepregătită. Se gândi că Gwendoline vroia fără îndoială să se folosească de absența lui William pentru a se descotorosi de ea.

„În acest caz, voi aprinde pulberea! Își promise Nathalie. Rămâne de văzut.“

Totuși, nu era liniștită asupra rezultatului acestui scandal. Că acesta va avea loc în absența lui William o neliniște în taină. În el, ar fi avut, dacă nu un aliat, cel puțin un apărător cinstit, care ar fi examinat situația cu bună-credință și mintea limpede.

Ce va face oare baronetul? O va azvârli pe ușă, considerând-o o intrigantă, fără să vrea să asculte nici o explicație. Și apoi, lucrurile își vor urma cursul și tot ceea ce încercase Nathalie, în dorința de-a menaja familia lui Franck, totul ca fi inutil.

... A doua zi, Nathalie nu luase încă o hotărâre. Noaptea nu-i adusese nici vreo sugestie, nici liniște. Spera că poate se vor primi vești de la William. Dacă tânărul bărbat s-ar fi întors, i s-ar fi adresat lui și i-ar fi încredințat secretul său apăsător.

Această decizie o însenină puțin. Totuși, orele treceau, anoste. David nu se simțea bine. Febra îl făcea mai arțăgos ca niciodată și toate eforturile fanteziste la care se preta infirmiera pentru a-l distra, ramaseseră inefficiente.

După-amiaza, Nathalie auzi o mașină oprindu-se în fața peronului. Se grăbi la fereastră, cu speranța nebunească a întoarcerii pe neașteptate a lui William. Fu decepționată văzând coborând din mașină un necunoscut cu părul cărunt, ce ducea o servietă din piele.

Necunoscutul fu primit de John, care părea să-l aștepte și el îl urmă pe bătrânul servitor în casă. Nathalie trase concluzia că era așteptat de baronet.

În aceeași clipă, Gwendoline intră repede în cameră. De-abia îl privi pe David și merse spre fereastră. Se aplecă și văzu vehiculul oprit. Când se întoarse, pe trăsăturile mândre era o lumină triumfătoare.

Veni fredonând lângă patul lui David. Un zâmbet meditativ îi înflori pe gura prea roșie. Deschise distrată una din cărțile cu poze ale copilului, apoi începu să circule prin cameră, de la o mobilă la alta, fără rost, urmărită de privirea bănuitoare a Madelinei, care îi însoțea toate gesturile.

În cele din urmă, ieși așa cum venise, ca și când nu putea suporta îngrijorarea.

Puțin după aceea, Jane veni să bată la ușa lui David. Aruncă o privire cercetătoare în jur și, când fu sigură că mama lipsește, îi făcu semn Nathaliei s-o urmeze pe culoar.

Părea scoasă din sărite

– Știți cine e acolo?

– Nu, se miră infirmiera.

– Notarul. Notarul familiei.

Era în același timp furioasă și consternată.

– Și ce-i cu asta? Întrebă Nathalie, care aștepta explicații.

– Așadar, nu înțelegeți? Ea profită de lipsa domnului William. Vrea să-l facă pe domnul baronet să-i dea totul în stăpânire absolută. Îi este teamă că David nu va trăi și își ia măsuri de precauție.

– Cum ar putea face, oare, un asemenea lucru? Întrebă Nathalie, năucită. Sir Arnold cu siguranță nu se va hotărî să dea semnături compromițătoare în absența fiului său.

– El? El nu mai gândește Îl învârte ca pe un titirez. Probabil îl amenință. Este un bărbat care are o frică teribilă de tot ceea ce înseamnă scandal, bârfe. Deja a suferit toată viața că s-a aflat în centrul atenției societății din cauza „nebuniilor” domnului Franck. A devenit pentru el o adevărată fobie. Nu mai vede pe nimeni, pentru a nu da explicații despre această noră care i-a căzut din cer și despre nepot... moștenitorul!...

Își împreună mâinile cu un aer descurajat.

– Ah! suntem la ananghie!...

Jane plecă, gravă, lăsând-o pe Nathalie să mediteze asupra vesteii. Oricum, tânăra femeie nu se putu împiedica să nu simtă o îngrijorare ascunsă. Evenimentele se precipitau și mergeau prea repede după părerea sa.

Dar ce să facă, în lipsa lui William? N-avea pe nimeni în care să se încreadă, pe nimeni de la care să primească un sfat. Era singură în mijlocul unor străini, să se descurce prin mijloace proprii.

Ezitase să ia o hotărre, în timp ce Gwendoline arborase un aer de satisfacție care, fără voia ei, se intuia pe fizionomia sa relaxată.

... Dar, se întâmplă în acea noapte ca bătrânul domn să aibă un atac. După ce mâncase, căzuse cu capul pe masă, vărsându-și paharul al cărui conținut se împrăștiase sub obrazii săi și pe haine.

Cuprinsă de frică, Gwendoline scoase niște țipete care agitară toată casa. Imediat veni John, urmat repede de Brown, amândoi înspăimântați. Bătrânii servitori îl transportară pe baronet în pat, în timp ce Jane telefonă doctorului.

Brooks sosi în zece minute. Se arată destul de îngrijorat și ceru să fie anunțat imediat William.

Îngrijorată, Nathalie, alertată de femeia de serviciu rămasese într-un colț al camerei, ascultând cu neliniște diagnosticul pe care i-l spusese doctorul doamnei Ray Parker.

Bătrânul domn scăpase de data aceasta. Îi luase sânge, iar injecția pe care tocmai i-o administrase, își va face curând efectul. Dar după un asemenea atac, rămânea slab și șubred și va fi mereu la voia întâmplărilor.

Nathalie se oferi să rămână la capătâiul bătrânului peste noapte.

– Dar sunt eu aici! replică Gwendoline pe un ton tăios.

În ciuda sentimentelor evident admirative pe care doctorul Brooks le manifesta fața de frumoasa roșcată, îi refuză oferta și o acceptă pe a Nathaliei.

– Este mai bine pentru scumpul dumneavoastră socru, doamnă, ca o profesionistă pricepută să se afle la dispoziția sa. Va mai avea și alte injecții de făcut în noaptea aceasta, cu care se va însărcina domnișoara.

– Fie, acceptă Gwendoline prost dispusă.

Totuși, când doctorul plecă, mult mai târziu, reveni în cameră. Nathalie pusese niște bușteni pe foc și pregătea medicamentele pentru noapte. Jane era alături de ea.

Gwendoline se instalează ca o stăpână importantă și sigură. Ocupă fotoliul din colțul șemineului, cu picioarele frumoase încrucișate cu

nepăsare, cu părul roșu minunat ondulat, ca o flacăra peste fruntea albă. În capotul lung roșu cu mâneci strâmte, părea un duh rău.

Nathalie, care n-o văzuse decât în negru, o găsi mai „fatală” ca niciodată.

Jane plecă să se întindă în camera alăturată, cu fața aspră și ostilă.

Cele două femei rămaseră prezente, în camera în care nu se auzea decât respirația scurtă a bolnavului. Nathalie veghea lângă bătrân, atentă să șteargă broboanele de transpirație de pe fruntea ridată.

Se gândea la straniul destin care o adusese în casa lui Franck pentru a îndeplini această datorie filială și nu se putu împiedica să nu tragă concluzia că era vorba mai mult decât de o coincidență, mai mult decât de-o întâmplare, era un fel de semn al cerului, care vroia astfel s-o așeze la locul său, pe cea căreia îi revenea acest drept.

Spre ora unu, frumoasa statuie nemișcată în fotoliul său, se însufleți.

– Plec, spuse ea. Nu pot suporta să-l văd astfel. Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă.

Când silueta roșu-închis trecu pragul, Nathalie crezu că observă o ușurare în adâncul ochilor febrili ai baronetului, singurul punct de pe chipul său în care se refugiase viața.

Capitolul 11

William sosi după-amiaza. Bătrânul domn se simțea deja mai bine și se odihnea, calm, sub paza vigilentă a Nathaliei.

De noaptea, nu-l mai părăsise. Dimineata doar, îi lăsase puțin locul Janei pentru a se odihni câteva momente. Ochii îi erau încercănați și oboseala îi decolorase buzele și-i făcuse ochii mai pali.

Când William intră în cameră, porni repede spre el, dar, în spatele siluetei înalte a bărbatului, o zări pe Gwendoline și nu-și duse la bun sfârșit mișcarea începută.

– Se odihnește, șopti ea privind spre pat. A început să-și folosească membrele. Doar la vorbă mai este puțin stânjenit.

Porni să se retragă cu discreție. El o reținu cu o apăsare a degetelor pe încheietura mâinii.

– Ai fost foarte devotată. Îți mulțumesc.

Ochii îi erau calzi.

Ea de-abia zâmbi.

– Măcar de-aș fi putut face ceva.

– Ai făcut tot ce se putea face.

Gwendoline îi observă cu un zâmbet subțire pe gura roșie. Era îmbrăcată într-o rochie gri pe talie, care foșnea la fiecare mișcare.

Corsajul răscoit în față, arăta o parte a gâtului său subțire și suplu. Părul ca aurul roșu era coafat cu grijă. Era urmată de o dâră de parfum.

Pe lângă ea, Nathalie, epuizată de orele de insomnie și de îngrijorarea ascunsă, nu era decât o biată umbră mică și palidă.

Privirea lui William trecu de la una la alta, apoi reveni asupra bătrânului. Chipul slăbit se odihnea pe pernă. Mari neliniști sculptaseră trăsăturile pronunțate. Gemu în somn.

William le scoase pe cele două femei afară din cameră, în rotunda unde se aflau așezate scaune din paie.

– Te pot servi cu ceva? întrebă Nathalie. Trebuie să fii oboist.

– Mă ocup eu de asta, interveni Gwendoline pe un ton arogant și care nu admitea replică.

– Mulțumesc, spuse William. N-am nevoie de nimic.

Doamna Ray Parker se întoarse spre Nathalie cu răceală.

– Sunteți liberă, domnișoară.

Fără să spună o vorbă, infirmiera se îndreptă spre scară.

– Așteaptă! interveni William, pe un ton autoritar.

Se apropie de tânăra femeie. Vocea îi era îngrijorată. O privi cu insistență.

– Știi ce i-a provocat această criză tatălui meu?

Nathalie scutură din cap.

– Nu știu. Totuși, cred că ai putea-o întreba mai cu folos pe... doamna Ray Parker.

Primi fără să se clintească privirea de gheață a frumoasei roșcate și apoi plecă.

Se auzi zgomotul ușor al pașilor ei, în timp ce cobora treptele scării.

Ochii îngândurați ai lui William reveniră asupra cumnatei sale, plini de întrebări

Gwendoline râse nervos.

– Această fată este absurdă. Nu știu de ce nu mă poate suferi. Desigur...

Vocea îi căpătă o intonație sarcastică:

– Toate aceste tinere persoane, pe care meseria le introduce în cămine, visează întotdeauna, mai mult sau mai puțin, să ia locul stăpânei casei. Nici asta nu face excepție de la regulă.

Privirea lui William o cercetă. Atmosfera din încăpere se schimbă brusc. Zâmbetul îi dispăru de pe gura indiferentă, ca și licărirea zeflemitoare din ochii schimbători.

– Este ceva care l-a putut enerva pe sir Arnold? Întrebă cu hotărâre tânărul bărbat.

Expresia Gwendolinei deveni ciudat de mirată.

– Nu cred, spuse ea, dacă mă gândesc... numai dacă n-a fost... enervat de vizita notarului.

William ridică o sprânceană.

– Vizita notarului?

Măinile Gwendolinei se ridicară, într-un gest de negare.

– Oh! el este cel care a vrut neapărat să-l facă să vină, pentru a-l consulta. Firește, eu aș fi preferat să te aștepte, William. Dar era atât de grăbit să se lămurească!...

Privirea lui William o studia încă. Vedeă oare corpul frumos și suplu, părul ca flacăra, tenul ca laptele, sau ghicea scorpia din spatele trăsăturilor încântătoare?

Nu se putea bănuî nimic pe figura sa de nepătruns.

– Să se lămurească în ce problemă? Întrebă el.

O clipă, pupilele verzi se umbriră, apoi chipul redeveni proaspăt și fermecător. Ea râse.

– Imaginează-ți că am primit o vizită...

Se juca acum cu degetele și, din timp în timp, privea pe sub sprâncene, ștregărește.

– Da, impresarul lui Franck... Am rămas în legătură cu el de la... de la nenorocire...

Figura îi deveni extrem de tristă.

– Știi, William, par indiferentă și senină, dar sufăr și mă frământ. Știi că David nu se simte deloc bine?

– Asta nu este o noutate, spuse William.

Ea clătină din cap, oftând.

– Medicul nu-mi dă prea multe speranțe...

Maxilarul încheștat al lui William, se relaxă. Deveni aproape prietenos.

– Îmi pare rău, Gwen, știi asta... Aș dori mult să-l văd pe David vindecat... Dar ce legătură poate avea asta cu starea tatălui meu?

Gwendoline deschise foarte mari frumoșii ochi verzi.

– Nu-ți dai seama, nu?

Se apropie de el, își puse amândouă mâinile pe reverele hainei sale și-l privi cu înflăcărare.

– Oh! Will, am atâta nevoie să nu te înșeli! Am atâta nevoie de tine!... Este atât de trist, o femeie singură, în viață... atât de dezarmată... și mă simt atât de frustrată. Știi că n-am fost niciodată fericită. I-am sacrificat totul lui Franck, până și cariera mea...

El nu se îndepărtă, dar fața parcă i se acoperise cu o mască.

– Unde vrei să ajungi de fapt, Gwen?

– Ei bine! Will, nu este oare firesc pentru o femeie singură și fără apărare să se gândească la viitor?

El continua s-o privească atent, așteptând să se explice.

– Pentru moment, n-am de ce să mă preocup de ceva, spuse ea cu o voce tânguitoare. Oh! William, tatăl tău și cu tine, ați fost atât de adorabili... doi scumpi... s-ar crede că Franck avea o familie pe care n-o merita...

– Nu-l amesteca mereu pe Franck în conversația noastră, i-o tăie el puțin nerăbdător. A murit, nu-i așa?

– Exact... A murit și m-a lăsat amărâtă și fără nici un ban. Te-ai gândit, William, că în ziua în care – vai! trebuie să iau în considerație această eventualitate, oftă ea, adunându-și cu eleganță o lacrimă pe vârful degetului – în ziua în care David nu va mai fi, eu voi ajunge aici o străină... O străină la Parker Lake!... Da, voi fi aici mai puțin decât... o servitoare...

– Dar nu asta este intenția noastră... protestă el.

Ea înălță mâinile rugător.

– Oh! William, nu voi accepta niciodată pomană!...

Pe chipul frumos se întipărise o tristete amară.

– Nu, dar... trebuie să mă gândesc să muncesc.

Se făcu liniște. William medita asupra acestei declarații. Gwendoline își aprinse încet o țigară.

– Și viitoarea ta muncă ar avea legătură cu vizita acestui impresar? se informă William.

Ea strânse țigara între buzele roșii. Se retrase, dădu capul pe spate și suflă un nor de fum.

– Ei bine! Ai ghicit, Will.

– Cum asta?

Ea râse ușor.

– Rupaerts a avut o idee strălucită. Vrea să monteze un număr cu mine, profitând, bineînțeles, de publicitatea care a fost făcută asupra numelui soțului meu. Înțelegi ce vreau să spun? O prezentare spectaculoasă a vedetei de circ, ce a luat de soț un nobil. După o absență, datorită faptului că soțul, prins de atmosfera circului, a devenit el însuși o vedetă de primă mână, văduva se întoarce în arenă... Rupaerts mi-a oferit mulți bani ca să realizez cu el această întoarcere spectaculoasă... Se declară sigur de succes.

Chipul lui William era palid și sever.

– Înțeleg, spuse el... Și ce i-ai răspuns?

Ea își îndreptă bustul și-l privi în față.

– Pune-te în locul meu, William. Tu nu erai aici. Nu puteam cere sfatul decât unei singure persoane care mă putea ajuta cu folos... și care avea, la fel ca mine, un cuvânt de spus în această situație. Am înlesnit o întrevvedere între Rupaerts și tatăl tău.

– Ai făcut asta? spuse William cu un calm care contrazicea furia ascunsă a tonului. Știi bine că tata nu va accepta niciodată ca numele să-i fie iar târât în toate aceste... exhibiții.

Ochii Gwendolinei se lăsară în jos spre țigară. Deodată, păru mai în vârstă.

– Bineînțeles, nu acceptă, spuse liniștită.

– Și atunci?

– Atunci?... S-a oferit să-mi asigure existența, dacă renunț la planul meu.

William ridică sprâncenele, apoi izbucni în râs.

– Ah! bun... acum înțeleg ce-i cu notarul! Dar, draga mea, de ce n-ai spus mai devreme? Este vorba de o sumă mare de bani, nu-i așa?

Vocea sa sinceră părea un vânt ce alungă miasmele.

Gwendoline se ridică, frumoasă și mândră. Îl privi de sus pe William încă așezat. Rochia cădea în jurul ei în cute aranjate.

– William Ray Parker, articulă ea cu o voce demnă și tristă, nu mă voi lăsa insultată de tine!

– Dar nu te insult, spuse el râzând încă în felul său enervant. Ferească Dumnezeu, Gwendoline!

Ea continuă, scandalizată:

– Ai aerul de-a pretinde că sunt interesată, când de fapt încerc doar să fiu destul de rezonabilă pentru a nu mă trezi în stradă, într-una din zilele ce vor veni... Oh! ești crud, William...

William se ridică la rândul său. Chipul cu trăsături distincte redeveni grav. Se apropie de ea și, cu un gest neașteptat, o prinse de bărbie:

– Ba nu, Gwen, draga mea... încerc doar să te fac să înțelegi că sunt de acord, absolut de acord cu tata, pentru... a cumpăra dreptul de-a ne păstra numele în afară de tot acest târăboi de proastă calitate. Pe de altă parte, știu că pentru sir Arnold ar fi fost ultima lovitură. Are slăbiciunea să țină la un anumit gen de reputație, la o anumită concepție despre onoarea sa de gentleman... Pentru a ne supune acestei concepții v-am deschis această casă, ție și lui David... fără să ne preocupe altceva sau numele pe care-l porți... S-ar spune, draga mea Gwendoline, că ai câștigat partida!

Îi dădu drumul, furioasă ca o pisică ieșită din minți și cu ochii verzi strălucind. Și o salută amabil, cu un gest degajat.

– Îl poți pofti pe impresarul tău să-și vadă de balivernele lui. Iartă-mă, acesta este vocabularul pe care trebuie să-l folosesc, nu-i așa? Și-i vom cere notarului nostru să vină să-ți regularizeze... situația.

Gwendoline îl privi plecând, mușcându-și buza inferioară. Chipul îi era dur.

– Imbecilul! Se încăpățânează...

Apoi, treptat, o expresie vicleană îi modifică trăsăturile. Râse nervos și, mergând spre balustradă, se rezemă în coate.

În fața ei se întindea întreg domeniul, cu lacul, pădurile și fermele sale. Și parcul, cu alei cu pietriș și copaci frumoși, marea alee cu stejari, pajiștile, caii...

De-a lungul necazurilor din viața sa de nomadă, întotdeauna visase asta: să posede... Pentru ea, rătăcitoarea care nu se putea stabili nicăieri, care fusese născută și trăise sub un cort de circ, din pânză, schimbând decorul în fiecare zi, fără amintiri, fără relații, fără patrie, fără să regăsească vreodată același peisaj măcar, cărându-și toată averea în cufere și valize... era una din ambițiile sale ascunse. Franck nu voise să i-o împlinească. Dar și-o împlinise ea, în ciuda lui, la el acasă... Ce răzbunare!

Privi în direcția cimitirului cu un zâmbet triumfător pe buze. Cu un gest scurt, aruncă țigara care împrăstie mici stelute de aur peste peluza îngrijită și se stinse...

*

*   *

Bătrânul domn își revenea încet. Nathalie petrecea multe ore lângă el, făcându-i injecțiile, dedicându-se îngrijirilor indicate. Îndeplinirea a ceea ce considera ca o misiune secretă, pe care i-ar fi încredințat-o Franck, îi făcea plăcere.

Doctorul Brooks venea în fiecare zi.

Starea lui David mergea invers decât cea a baronetului. Își pierduse pofta de mâncare și devenea tot mai puțin sociabil. Nathalie mai avea încă puterea de a-l distra și uneori de a-l amuza. Astfel, se epuizase în acest surmenaj, încât ajunsese la capătul puterilor.

Avea și un alt motiv de neliniște. Fără vești bune de la Daniel, nu știa ce să hotărască. Îi scria despre sănătatea și progresele lui Anicet, dar ancheta în legătură cu subiectul ce-i stătea pe suflet, nu progresa.

Prin Jane, Nathalie află că bătrânul domn chemase notarul din nou și că se hotărâse să-și modifice testamentul. Cu toate că era o menajeră stilată, Jane avea bunul obicei ca, uneori, să asculte în mod discret la ușă, când considera că trebuia să afle lucruri ce i se ascundeau. Astfel, surprinsese întâlnirea ce avusese loc între cei doi domni de la castel, frumoasa Gwendoline și domnul Rutherford. După noile dispoziții, Gwendoline, tutore și moștenitoare a fiului său, va fi la moartea baronetului, stăpâna pământurilor, dacă fiul său nu trăia.

– Dar William se lasă depozitat în totalitate! se revoltă tânăra femeie.

Jane nu se calmă.

– I-a fermecat pe toți! Oricum, îmi voi da demisia în momentul în care ea va comanda aici.

Această veste o cufundă pe Nathalie într-o agitație extremă. Acum, că evenimentele se desfășurau în acest mod neobișnuit, ar trebui „să calce în străchini” și să dezvăluie ceea ce știa celor doi bărbați de la Parker Lake, să le arate situația ciudată în care se afla, fără să se neliniștească de ceea ce s-ar putea întâmpla.

Nu se hotăra, deoarece își dădea seama că o asemenea descoperire i-ar putea produce baronetului o criză familială. Declanșarea unei astfel de acțiuni în acel moment, provocarea unui scandal, l-ar fi ucis cu siguranță.

Această eventualitate o îngrozea pe tânăra femeie care nu știa ce să decidă. Dacă ar fi fost singură în cauză, ar fi abandonat partida; dar mai era și Anicet. Oare nu trebuia să lupte până la capăt pentru Anicet?

Pe de altă parte, îi venea greu s-o lase să triumfe fără luptă pe această antipatică Gwendoline.

Un conflict alarmant avea loc în sufletul Nathaliei. Deznădejdea îi era agravată de faptul că plecarea lui David fusese anunțată în mod oficial și concedierea sa fusese notificată de doamna Ray Parker.

Dezorientarea Nathaliei creștea. Cum să reușească să descâlcească această încurcătură, în puținele zile ce-i mai rămăseseră de stat sub acest acoperiș? Apoi, când nu va mai fi în slujbă, va putea cel puțin să intenteze un proces, dar o dezgusta să acționeze în acest mod. Considera cauza sa legată de cea a celor doi bărbați și nehotărârea sa era imensă.

William află despre viitoarea plecare a Nathaliei, fără să facă vreo obiecție. De la întoarcerea sa, părea foarte preocupat, fie de sănătatea tatălui său, fie de noile conjuncturi pe care trebuia să le ia în considerație și, în afară de camera baronetului unde venea uneori s-o întâlnească pe tânăra infirmieră, când aceasta își executa garda, cei doi tineri nu se vedeau mai deloc.

În timpul acestor vizite, Gwendoline făcea astfel încât să fie aproape întotdeauna prezentă, cordială, atentă, risipind amabilități și zâmbete.

Uneori, Nathalie surprindea ochii cenușii ai tânărului bărbat ațintiți asupra ei și se înfiora întotdeauna, simțind cât de mult îi amintea această privire de cea a lui Franck.

... Cea care păru înnebunită de anunțul apropiatei plecări a Nathaliei, fu Madeline.

– Părăsiți conacul? îi repeta cu disperare infirmierei.

– Trebuie... Nu va mai fi nevoie de mine aici, o dată David plecat.

– Eh! ce nevoie avem să ne mutăm, iar? se lamentă Madeline. Unde vom mai nimeri, oare?

Îeși din cameră, pentru a se duce să plângă în hohote.

– Dar dacă acest tratament face minuni? obiectă Nathalie, încercând s-o consoleze.

Madeline ridică din umeri.

– Este mult timp de când nu mai am nici o speranță în nici un tratament. Adevărul este că ea vrea să ne îndepărteze de aici. A prins momentul.

– De ce? se miră Nathalie, în aparență neîncrezătoare.

Madeline o privi posomorâtă.

– Îi este teamă că vedeți prea limpede... și că aveți prea multă influență asupra bătrânului domn și mai ales asupra celui tânăr. Este capabilă de orice când îi stă ceva în drum. Ce ar putea fi mai bine decât să ne îndepărteze, pe copil și pe mine și în același timp are și mijlocul de-a se descotorosi de dumneavoastră? Un nou tratament... Cunoscut asta! Îl va urma cincisprezece zile și apoi ne vom întoarce aici, cu David la fel de bolnav ca înainte.

– Delirezi, sărmana mea Madeline.

Nathalie se încăpățâna să pară că nu dă importanță cuvintelor doicii, dar ardea de nerăbdare să afle în întregime gândurile sale.

Figura stranie a Madelinei exprima indignare și neîncredere.

– N-ai dreptul să te îndoiești de dragostea unei mame pentru copilul său.

– Asta, mamă!...

Scutură brusc din cap.

– Dacă David nu i-ar fi fost de folos, ei și ambițiilor sale, de mult timp l-ar fi părăsit. În primul rând, îi amintește o perioadă nu prea strălucită din trecutul său...

Nathalie, atentă, nu îndrăznește nici să se miște, de teamă să nu oprească acest val de confidențe pe care le datora furiei cehoaicei. Aceasta își continuă lungul monolog. Parcă uitase că avea o ascultătoare atentă. Vorbea pentru a-și ușura amărăciunea și pentru că prea cernuse aceste gânduri în singurătatea de care avea parte la conac.

– Ah! de data asta a știut ce face... Și de mine s-a folosit. Nu mă iubește mai mult decât pe fiul său. Și apoi, cum l-ar putea iubi pe David? Îl detesta pe tatăl său.

Nathalie îndrăzni, pe un ton prudent:

– Tatăl său... îl cunoști, nu-i așa?

– Firește, îl cunosc. Îl cunosc chiar foarte bine. Un bandit... un mizerabil... un om vândut diavolului. Ah! a meritat să moară cum a murit,

izbucni Madeline, în timp ce ura sa profundă o transfigură. Eu m-am atașat de micuț... El nu este vinovat, sărmanul... și plătește pentru alții, pentru faptele rele ale părinților.

Vocea blândă și clară a Nathalie se auzi, în timp ce ochii albaștri se ațintiră asupra fizionomiei tragice a cehoaicei:

– Credeam că te-am auzit spunând, Madeline, că nu l-ai văzut niciodată pe domnul Franck... domnul Franck Ray Parker?

Madeline ridică spre ea ochii posomorâți.

– Sigur că nu l-am văzut niciodată.

– Totuși, tocmai ai afirmat că îl cunoști pe tatăl lui David.

Scrutători, ochii albaștri se fixară pe acea față încremenită de orientală.

Obrajii Madelinei deveniră mai cenușii, ceea ce era modul ei de a roși. Trăsăturile îi deveniră de gheață. Lăsa brusc peria cu care tocmai curăța o fustă a Gwendolinei.

– Am spus eu asta? Nu mai știu ce spun.

Pleoapele cu gene drepte, lăsate în jos, îi dădeau aspectul unei măști impenetrabile și viclene de păpușă chinezească.

Tulburată, tânăra femeie simți că tocmai trecuse pe lângă adevăr și că Madeline deținea toată rezolvarea misterului. Dar cum oare să-i smulgă secretul acestei femei mărginite și încăpățânate?... Sub un impuls brusc, de furie sau de teamă, putea să lase să scape câteva frânturi din ceea ce știa, dar în clipa în care voiai s-o obligi să vorbească, se eschiva cu înverșunare.

N-o iubea pe Gwendoline, Nathalie căpătase această certitudine, dar îl adora pe David și nu va face nimic ce i-ar putea dăuna micuțului, se gândi ea. Așa o ținea Gwendoline și astfel făcuse probabil din ea un fel de sclav, furioasă dar stăpânită.

Nathalie fu cuprinsă de o mare descurajare. Această săptămână era ultima pe care trebuia s-o petreacă la conac și nu avansase mai mult decât în primele zile.

În oricare parte se întorcea, pentru Nathalie era numai nesiguranță și neîncredere.

La capătul puterilor, își luă o după-amiază liberă pentru a ieși, pentru a scăpa de atmosfera și de tensiunea ce domneau la conac. Nu mai putea. Avea intenția să se ducă la cimitir, la mormântul lui Franck.

O luă pe drumul pe care-l parcursese în compania tânărului William Parker. Gândurile îi erau pline de melancolie. Culese o sumedenie de flori, ca ultima dată și regăsi, cu o copleșitoare emoție, pe impozantul mausoleu înălțat printre mormintele umile ale sătenilor, numele atât de mult iubit.

În timp ce se ruga, prăbușită la picioarele mormântului, anii vieții sale cu Franck îi trecură prin memorie. El îi adusese fericire, o fericire liniștită și sigură și i-l dăduse pe Anicet.

Desigur, poate această fericire nu semăna în întregime cu visele sale de tânără fată romantică. El era puțin prea calm, puțin prea lipsit de pasiune... și Franck i se păruse întotdeauna o ființă fără istorie, un bărbat obosit de război, obosit de afaceri și care căuta doar un cămin plin de tihnă și de căldură pentru a se odihni acolo.

Acum își dădea seama că nu-l cunoscuse niciodată. Nu reușea să repună la loc peste imaginea pe care o avea ea, aceea de tânăr zburcișmat, rebel, mereu la limita vieții normale, avid de aventuri și dezordine. Pentru ea, nu-și dezvăluise decât o parte a caracterului său, aceea pe care n-o arătase număru, acel „revers“ al personalității atât de diferit de cea pe care o vedeau alții, pentru că o ținea în mare taină în sinea sa.

Și această nostalgie pe care se pare că o căra mereu după el, nu era oare pentru că, de fapt, nu-și pusese în valoare niciodată adevărata fire, cea pentru care era făcut? Mereu expus la unele constângeri pe care nu le putea suporta și cărora li se împotriva ca un pursânge ce azvârlea din picioare, nu păstrase în sinea lui obsesia unei existențe regulate, ordonate – cea a cărei iluzie și-o dăduse un anumit timp lângă Nathalie?

Numai că atunci când o întâlnise pe Nathalie, era prea târziu. Existau în viața sa prea multe lucruri de care ar fi vrut să scape, un trecut prea lovit de violență și nebunie... Obiceiul era făcut. Își continuase în mod clandestin meseria de aventurier...

Dar nu era oare cel care o adusese în mod misterios pe tânăra femeie până în această casă a copilăriei sale, pe care o iubise probabil cu înverșunarea exilatului, spre tatăl său cu care se luptase toată viața și căruia totuși îi semăna?... Nu pentru ca Nathalie să-i înțeleagă caracterul și să-i ierte complicațiile în care o antrenase, fără voia lui?

În liniștea micului cimitir pustiu, Nathalie se gândea de mult timp la toate aceste lucruri. Și când se întoarse în apusul de vis, era puțin mai liniștită.

Hotărârea sa era luată.

Nu... Nu va aduce aici scandalul și durerea. Nu va tulbura, prin dezvăluirile sale, ultimii ani care-i mai rămăseseră de trăit bătrânului domn atât de obosit. Mai târziu, când el nu va mai fi, dacă va avea mijloacele de-a o demasca pe această Gwendoline, despre care încă nu știa dacă era sau nu **adevărata** doamnă Ray Parker, atunci, pentru Anicet, va redendica drepturile paterne.

Rămânea William... William pe care poziția sa de mezin îl ținea puțin în afara acestor probleme. William era un marinar care transpusese în regularitate și datorie dispoziția de rătăcitor a fratelui său.

William era un semn de întrebare în inima frământată a Nathalie, dar nu voia să-l prindă în gândurile sale.

Capitolul 12

Nathalie nu putea dormi.

Seara, se dusesese să petreacă o clipă cu bătrânul domn, pentru a-i face injectia. O promisese cu un zâmbet tremurător și acea expresie prietenească în privire, pe care acum o avea pentru ea.

O privea cu o vizibilă plăcere mișcându-se prin încăpere, subțire și dreaptă, în bluza sa imaculată. Și când se apropiase de pat, îi spusese cu vocea încă puțin tremurătoare:

– Ochii dumneavoastră au culoarea lacului nostru primăvara, domnișoară.

Și atunci, intrase Gwendoline, foșnind toată, atât de importantă cu cerceii grei și brățările de aur pe mână, încât încăperea parcă se micșorase în jurul ei. Atmosfera se schimbase imediat.

Venise să-și bată afectuos socrul pe umăr:

– Aveți o mină extraordinară, sir Arnold. În câteva zile veți fi pe picioare, mai verde ca niciodată! Nu-i așa, William?

William consimți. Venise din sufragerie unde cinase numai cu Gwendoline. Se instalase într-un fotoliu, lângă șemineu, taciturn ca de obicei, privind flăcările care mângâiau buștenii. În ciuda anotimpului blând, se continua să se aprindă focul în camera bolnavului.

Gwendoline se duse să se așeze pe brațul fotoliului, cu o mână trecută prin spatulele tânărului bărbat, cealaltă mână atârând grațios pe genunchi.

Vocea baronetului spuse, pe un ton calm:

– Domnul Rutherford va veni mâine după-amiază pentru ultimele semnături. Cred că totul va merge astfel spre deplina dumitale satisfacție, draga mea Gwendoline?

Ochii Nathalie îi căutară în mod inconștient pe cei ai lui William. El se aplecase să pună un lemn pe foc. Nathalie avu impresia, succintă și tulburătoare, că voia să-i evite privirea.

Gwendoline exclamă:

– Oh! cât sunteți de bun, sir Arnold! De ce grijă mă scutiți!

Oftă:

– Voi putea în sfârșit să fiu puțin liniștită...

Nathalie nu ascultă mai mult. Părăsi discret încăperea.

Și acum, nu-și putea găsi somnul. O revedea pe frumoasa roșcată triumfătoare, împodobită ca o sorcovă, cu sprâncenele sale autoritare și acele umbre care dădeau o adâncime falsă ochilor verzi.

Ce gândea oare William despre toate astea? Nu obiectase nimic, lăsase mâna autoritară a Gwendolinei să se așeze pe spătarul fotoliului său, ca o luare în posesie.

La fel cum se lăsase depozitat fără să reacționeze. Cu toate acestea, iubea Parker Lake! I-o spusese Nathalie... De ce acceptase de bunăvoie să lase Parker Lake acestei străine? De ce, dacă nu pentru că el însuși fusese subjugat de farmecul frumoasei cu ochi albaștri-verzui?

Toate acestea se învârtteau în mintea obosită a Nathalie.

Fu alertată de un ușor zgomot, în noapte. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții. O auzise, seara devreme, pe Gwendoline ducându-se în camera sa și închizând obloanele.

Ascultă... Casa părea tăcută. Totuși, erau niște trosnituri spre scară, pe care simțurile ascuțite ale tinerei femei le percepură cu ușurință. Nu toată lumea dormea în casă.

Deodată, dori și ea să se scoale... Dacă cineva veghea încă la această oră, acesta nu putea fi decât William. Și de prea mult timp nu putuse avea o discuție între patru ochi cu el. Simți brusc dorința irezistibilă ca, înainte de-a pleca, să consolideze legăturile de prietenie care se înnodaseră la un moment dat între ei și la care ea avea slăbiciunea să țină.

Nu-și explica de ce William părea c-o evită de la întoarcerea sa, când mai înainte fusese atât de drăguț și fratern.

Își punea întrebarea în timp ce-și încălța papucii și își îmbrăca halatul de mătase, ultimul cadou de la Franck.

Se strecură afară din cameră și coborî în hol, fără să facă zgomot. Ușa de la ieșire era întredeschisă. Un clar de lună ireal scălda peluza și lacul.

Nathalie înaintă precaută pe peron.

– Cine este acolo? spuse o voce gravă, întrebătoare, atât de neașteptat, încât tânăra femeie tresări.

– Sunt eu, Nathalie... Oh! William, m-ai speriat.

La câțiva pași, pe alee, izbucni flacăra unui chibrit. Ea lumină scurt chipul brăzdat de riduri al lui William. Timp de o secundă, în întuneric, Nathalie i se păru că vede apărând fața lui Franck. Dar nu era decât o iluzie. El înălță capul și ea găsi ovalul distinct, fruntea lată, trăsăturile pe care era întipărită tinerețea, fără nici o cută.

Vocea lui William se înălță spre ea:

– Ar trebui să dormi la ora asta, Nathalie...

– Nu-mi este somn.

– Nici mie, spuse el, râzând ușor.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Ți-ar plăcea să faci un tur în jurul lacului? întrebă William.

– Bineînțeles. Noaptea este minunată.

Nu erau decât două voci în întuneric.

El îi întinse mâna în timp ce cobora treptele. Regăsi cu un fior de plăcere acea mână puternică și caldă.

– Ia-mă de braț. Te voi conduce.

Mergeau pe cărarea albă în lumina lunii; umbrele li se proiectau la picioare, foarte apropiate. Înconjurară casa, fără să schimbe un cuvânt. În mijlocul copacilor apăru lacul, oglindă mai întunecată.

– Vrei să te așezi? întrebă William indicându-i treptele ce formau un mic debarcader la capătul petecului de apă.

– Da, acceptă ea cu căldură.

– Atunci, ia loc pe o treaptă. Nu ți-e frig?

– Nu, este foarte plăcut.

Își strânse cutele capotului în jurul gleznelor goale.

El se așează pe o treaptă mai jos.

– O țigară?

– Mulțumesc.

– Credeam că nu fumezi, observă el, căutându-și pachetul de țigări.

Nu mai fumase de la începutul doliului. În seara aceea, simțea dorința să facă o excepție.

– Fumez rar... dar o dată nu înseamnă un obicei.

Chipul său ieși din nou din întuneric în timp ce-i întindea foc în căușul mâinilor. Ea privi acel oval atât de apropiat, căutând în zadar o asemănare cu Franck. Nu o mai găsea. Dimpotrivă, revăzu acele trăsături distincte care-i plăcuseră încă din primele zile și acel aer de sinceritate și demnitate, de **stăpânire de sine**, care-i dădea atâta încredere.

Sentimentul ciudat de siguranță pe care-l simțea întotdeauna în prezența sa, se strecură din nou în ea.

– Ai făcut o călătorie plăcută la Londra? întrebă, pentru a întrerupe tăcerea, atât de plină de lucruri tainice.

– Da, mulțumesc.

Fuma și nu părea dispus să vorbească. Dar ea venise aici pentru că avea o mulțime de lucruri să-i spună.

– Cred că vacanța duminică se termină curând, mai spuse ea, trăgând din țigară.

– În trei săptămâni...

– În acel moment, voi fi departe.

Punctul roșu din apropierea feței bărbătești păli, ca și când, brusc, el încetă să fumeze. Dar nu protestă. Această indiferență o răni.

– William! spuse ea cu voce schimbată.

El păru că ascultă, că așteaptă... Ea văzu fumul țigării urcând în întuneric.

– Da?...

Nathalie îi părea că și noaptea asculta cu el.

– Mi-e greu să părăsesc această casă... spuse, jenată parcă de mărturisirea sa.

Vorbea împotriva voinței ei, ca și când altcineva îi dicta cuvintele.

– De ce pleci, atunci?

– Știi bine că David pleacă în Elveția. Nu-i mai sunt de folos nimănui.

– Tatăl meu are încă nevoie de dumneata.

– Ea mi-a anunțat concedierea, spuse cu un resentiment brusc.

– Ea? Ah... Gwendoline. Nu este singura autoritate care contează la conac.

Răspunsurile lor se înșiruiau, scurte și categorice.

Ea replică brusc:

– Știi bine că da. Oh! William, cum poți oare avea atât de puțină voință?... izbucni, cu tristețe. Cum te poți lăsa astfel depozitat?

Vocea îi păru firavă și slabă, când ar fi vrut să-i dea un ton de reproș indignat.

William nu păru nici supărat, nici jignit. Lăsă să treacă mult timp până când o întreabă pe un ton indiferent:

– De ce-mi spui asta, Nathalie?

– Pentru că... pentru că mă preocupă tatăl dumitale, ca și dumneata... și că... îmi pare rău să văd în ce mod vă lăsați manevrați.

– Vrei să spui că suspectezi intențiile Gwendolinei?

Ea râse, fără bună dispoziție.

– Este oare posibil să nu fi observat? Dar, cu siguranță, reluă cu amărăciune, trebuie să crezi că mă amestec în ceea ce nu mă privește. Cine sunt eu, aici, pentru a îndrăzni să pledez o cauză anume?

– Dacă înțeleg bine, cauza **mea** este cea pe care o pledezi? făcu el cu un ușor râs ironic.

Această ironie îi fu de nesuportat în această clipă în care ea încerca, din toate puterile, să-l avertizeze, să-l apere.

– Pledez o cauză care mi se pare dreaptă... Mi-e groază să văd cum te supui, fără să încerci să reacționezi, uneltirilor unei... în sfârșit, unei persoane interesată să te jupoaie. Totuși mi-ai afirmat că iubești Parker Lake!

Pe neașteptate, el aruncă țigara.

– Se pare că uiți, Nathalie, spuse cu o voce rece și impersonală, că Parker Lake trebuie să aparțină de drept lui David... Ce vrei să fac dacă mama sa îl moștenește, după aceea, dacă nefericitul copil nu trăiește?

David... Fu pe punctul să-i împărtășească bănuielile, certitudinile, pe care dezvăluirile Madelinei i le semănaseră în suflet. Dar ar fi crezut-o? Părea atât de încăpățânat, atât de indiferent, atât de hotărât să nu facă nimic pentru a o împiedica pe Gwendoline să-și atingă scopul.

Ar considera dezvăluirile doicii ca pe aiurelile unei nebune. Asta ar face ca și intențiile Nathaliei să pară suspecte.

Brusc Nathaliei i se făcu frig și se înfioră. Nu-și putu împiedica lacrimile să curgă din ochi. Le lăsă să se rostogolească în tăcere pe obraji, cu teama ca el să nu le observe. Cum oare i-ar fi putut explica o atât de puternică emoție?

– Dă-mi mâna, Nathalie, îi spuse brusc. Ți-e frig.

Îi luă mâinile între ale sale. Calda apăsare a acestor palme era reconfortantă și tânăra femeie fu puternic impresionată.

– Vezi, Nathalie, așa face orice pentru a proteja liniștea și sănătatea tatălui meu, rosti el grav.

– Și eu la fel! spuse ea cu o voce înăbușită.

El nu-i comentă cuvintele, dar mâna îi strânse mai puternic degetele pe care le ținea prizoniere.

– Cu toate acestea, nu mă crede complet absurd, draga mea.

Draga mea... Se opri din tremurat. Nu auzise decât aceste cuvinte... I se părea la fel de ireal ca umbra care stătea nemișcată mai jos de ea.

Bătăile inimii i se accelerară. Nu îndrăzni să-și miște degetele. Mâna lui William urcă până la fața sa. Îi simți căldura pe obraji umezi.

– Nu plânge, îi spuse blând. Știi bine că nu ești singură, Nathalie...

Urcă treapta, se aplecă spre ea și își rezemă obrazul de obrazul său. O ținu astfel cu putere lângă el. Simți lâna puloverului său pe piele. Încercă acea caldă impresie de siguranță, pe care o simțise în trăsură când își rezemase ceafa de brațul său. Dar era ceva mai adânc, mai tulburător.

„Afecțiune... se gândi ea. Afecțiunea unui frate drag“.

Nu știa că poate exista un asemenea sentiment, acela de-a vrea să dai tot ce ai pe lume și să nu dorești nimic altceva decât această prezență reconfortantă.

Nu voia să se miște, nici să vorbească, nici măcar să gândească. Îi era teamă de gândurile sale...

El se ridică primul.

– Vino, spuse brusc. Este timpul să ne întoarcem.

O conduse spre casă. Cât dură drumul de întoarcere, nu schimbară nici o vorbă. O ținea încă de mână și ea se lăsă dusă ca un copil cuminte și liniștit.

Când fură pe peron, el îi deschise ușa.

– Acum, du-te sus și noapte bună, Nathalie.

Se întoarse cu fața spre el. Deși era înălțată pe treapta pragului, el era atât de înalt, încât de-abia îi ajungea până la umăr.

O cuprinse în brațe și o strânse din nou lângă el.

– Nathalie, îi șopti foarte încet și cu o voce în care se simțea o imensă afecțiune, nu te necăji. Această casă vrea să te păstreze... Ne-ai devenit atât de dragă, Nathalie...

Apoi o sărută cu putere și o lăsă, complet năucită, închizând ușa după ea.

Urcă scara pe bâjbâite, cu inima bătând năvalnic și mintea atât de dezorientată, încât nu știa să analizeze de ce fel era emoția care o sfâșia – bucurie sau durere.

Capitolul 13

Notarul sosi cu secretarul său pe la ora două și jumătate. Fu imediat introdus în bibliotecă, unde trebuia să aibă loc semnarea.

Nathalie era în camera sa, începând pregătirile de plecare. Nu voia să se gândească la ceea ce se întâmplase noaptea trecută în parc. Nu voia să analizeze în profunzime și ideea de-a se afla în fața lui William o umplu de neliniște.

Și el o evitase, în mod vizibil, deoarece nu-l văzuse toată dimineața. Nu știa dacă nu se întorsese pentru prânz.

Puțin după sosirea notarului, sună telefonul interior. Era Jane, care o ruga pe domnișoara să coboare în bibliotecă.

– Domnii doresc să fiți la dispoziția lui sir Arnold, în cazul în care va avea nevoie de îngrijirile dumneavoastră.

Nathalie se gândi că perspectiva acestei reuniuni îl agitase probabil pe bătrânul domn, având repercusiuni neplăcute asupra stării sale și, în sinea sa, o blestemă pe Gwendoline, răspunzătoare de această agitație.

Coboři așadar, afișând o aparentă indiferență, în timp ce în sinea sa era numai haos și revoltă.

Domnul Rutherford era singur cu secretarul său, așezat în fața biroului. Își cerceta dosarul, în timp ce secretarul așeza pe masă actele originale și registrul.

La intrarea Nathaliei se ridicară, având un aer întrebător, dar bluza sa de infirmieră îi lămuri asupra rolului pe care-l avea în casă și se înclină, prezentându-se.

Nathalie schimbă cu el o strângere de mână, apoi spuse, puțin nesigură:

– Este nevoie să rămân în această încăpere?

Notarul arătă scaunele care fuseseră aranjate în jurul biroului, într-un mod destul de solemn.

– Presupun că așa s-a prevăzut. Sir Arnold va coborî, ca și doamna Ray Parker.

Gwendoline apăru aproape imediat. Înainte de a intra, Nathalie auzise râsănând triumfător tocurile înalte pe treptele scărilor.

Purta o rochie potrivită cu situația, o rochie lungă demodată, închisă în nasturi până la gât. Era imaginea completă a văduvei, fără bijuterii. Chiar și portțigaretul părăsise gura machiată. Privirea îi era profundă, întunecată și gravă.

Notarul se ridică deosebit de politicos și sărută cu respect mâna pe care i-o întinse moale.

– Bună ziua, dragă maestre. Domnii nu sunt încă aici? spuse melodios, pe un ton trist, care se potrivea.

– Nu vor întârzia, o asigură notarul.

Fu lipsită de prefăcătorie numai când observă prezența Nathaliei, care stătea discret în colțul în care își împinsese scaunul.

– Ei bine? exclamă ea cu sprâncenele ridicate, examinând-o pe tânăra femeie cu un aer mirat și arogant.

Notarul explică:

– Sir Arnold a rugat-o pe domnișoara să fie prezentă. Nu se simte foarte bine și se teme să nu aibă nevoie de serviciile sale.

– N-ați putea să așteptați în camera alăturată, domnișoară? declară Gwendoline. Nu aveți nimic de-a face cu această discuție protocolară.

Nathalie se pregătea să se supună, când domnul Rutherford interveni:

– Sir Arnold mi-a atras atenția că dorește s-o aibă pe infirmiera sa lângă el. Gwendoline ridică ochii spre cer.

– Infirmiera sa! Mai degrabă, **fosta**, rectifică ea cu un zâmbet subțire, infirmieră a fiului meu. Nu știu de ce i-a devenit indispensabilă lui sir Arnold. Sau cel puțin așa crede, sărmanul bătrân.

Făcu un ușor gest din umeri, se duse spre un fotoliu și se instală, aranjându-și cu grijă cutele rochiei în jurul picioarelor impecabile.

În încăperea domni o clipă tăcerea. Stânjenit, notarul pândea zgomotele de afară, în timp ce răsfoia hârtoagele, pentru a-și face de lucru. Secretarul se chinuia cu mina îndărătnică a creionului său. Gwendoline căscă discret.

În sfârșit, se auzi în anticameră un zgomot de pași grăbiți. Nathalie așteptă în zadar ciocănitul bastonului lui sir Arnold.

Ușa se deschise. Intră William. Nu era singur. Îl însoțea un necunoscut.

– Iertați-mă, n-am putut ajunge mai devreme, spuse William cu vocea sa calmă și politicoasă.

Nathalie scoase o exclamație. Cel care tocmai intrase, însoțindu-l pe William, nu era un necunoscut pentru ea.

Îl privi cu ochii măriți de uimire și cu o întrebare chinuitoare pe chip. El o zări în colțul său și-i zâmbi:

– Nathalie!...

Se duse grăbit spre ea, în timp ce, incapabilă să lupte împotriva emoției, aceasta i se aruncă în brațe.

– Daniel!...

O îmbrățișă fără să se preocupe de persoanele prezente, apoi îi șopti la ureche:

– Totul va fi bine.

Ea îl privi atent, în același timp neliniștită, stupefiată și impresionată, încât de-abia percepu sensul cuvintelor sale liniștitoare.

– Anicet? îi șopti ea cu o voce surdă.

El îi făcu cu ochiul ca un copil poznaș, în timp ce o cuprinse prieteneste pe după umeri.

– Nu-ți face griji, totul merge bine, ți-am spus.

– Dar...

În timpul acestei conversații între patru ochi, William schimbase o strângere de mână cu notarul.

Îi zâmbi Gwendolinei care-l privea atent pe noul venit cu un aer neîncrezător.

– Vrei să-mi spui cine este acest domn? articulă frumoasa roșcată, măsurându-l pe Daniel din cap până în picioare.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Daniel Recouly.

Gwendoline întinse mâna, cu un gest de regină.

– Încântată...

Zâmbetul ei dispăru rapid.

– Cred că prezența domnului nu este indicată la această reuniune de familie? îl întreabă pe William, ridicând din sprâncene.

– Ba, dimpotrivă, draga mea, este foarte indicată.

– În ce calitate?

William îi aruncă cea mai fermecătoare privire a sa.

– În... în calitate de prieten bun al lui Franck.

Machiajul păru să cadă brusc de pe fața întunecată a Gwendolinei.

– Un prieten al lui Franck... Ce glumă este asta? Eu nu-l cunosc pe domnul Pilotul se înclină, foarte amabil.

– Nici eu n-am avut onoarea să vă cunosc, doamnă.

Gwendoline înghiți în sec, cu efort.

– Oricum, nu văd ce va face aici, spuse ea cu o neașteptată furie.

William zâmbi:

– Vei vedea, draga mea, imediat, că toate persoanele care sunt aici, au serioase motive să fie.

Mâna Gwendolinei căuta batista la talie. O duse la gură și o mușcă.

– Nu-l mai așteptăm decât pe sir Arnold, observă, reușind să se stăpânească.

– Tatăl meu va veni puțin mai târziu, declară William.

Și se adresa notarului:

– Dacă am începe, dragă maestre?

– Desigur, desigur...

Notarul își șterse lentilele fără rame ale ochelarilor, trase spre el dosarul, apoi o privi pe Gwendoline.

Tăcerea deveni și mai apăsătoare.

Pe un ton profesional, notarul începu:

– În calitatea dumneavoastră de văduvă a domnului Franck Ray Parker...

– Iertare! se interpuse vocea clară și bine timbrată a lui Daniel care se ridicase ușor de pe scaun ridicând degetul arătător, ca un elev ce solicită atenția profesorului.

Notarul se opri, uluit.

– Vă rog?

– Ați spus... **văduva domnului Franck Ray Parker?**

– Dar... da.

Gwendoline se întoarse. Îi aruncă autorului acestei întreruperi neașteptate o ochiadă dușmănoasă.

– Vă cer iertare, dar este o greșeală, șopti Daniel cu aerul cel mai nevinovat. Până la proba contrarie, eu nu cunosc decât o văduvă a prietenului meu Franck... și aceasta nu este doamna.

Gwendoline se ridică brusc. Chipul său încântător era răvășit de furie.

– Ah! așa! de cine-și bate joc? Insinuați, domnule, că ar exista cineva care mi-ar uzurpa titlul?

Fără să se lase impresionat de focul din ochii verzi strălucitori, Daniel replică amabil:

– Nu insinuez... deși nu neg deloc, de fapt, că aici este o șarlatanie. Ceea ce afirm este că nu sunteți văduva lui Franck Ray Parker.

– Nu sunt eu... Și cine pretinde contrariul? Aș vrea să mă puneți de față cu această nerușinată...

– Sunteți, doamnă. Doamna Franck Ray Parker este aici.

O desemnă cu indiferență pe Nathalie, care se ridicase la rândul său, palidă și foarte emoționată.

Gwendoline întoarse spre ea fața convulsionată.

– Dumneata? spuse ea, cu un râs insultător. Ah! înțeleg... Vocea avea inflexiuni suierătoare. Te-ai introdus aici prin înșelătorie... Dumneata ești mica târfă care mi-a luat bărbatul.

Ochii albaștri ai Nathaliei se întunecară.

– N-am luat absolut nimic, spuse ea cu demnitate. Franck m-a luat de soție, la primărie și la biserică, după cum se cuvine. Eu sunt soția sa.

Cu obrajii îmbujorați acum, dar păstrându-și tot calmul, acceptă lupta și ochii mândri nu părăseau fața ostilă a adversarei sale.

Vocea sarcastică a Gwendolinei răsună, ca o lovitură de bici.

– Soția sa! Ce tupeu!... Îndrăznești să pretinzi o asemenea minciună!... Și fără îndoială, pentru că ești soția sa... „după cum se cuvine“ te-ai insinuat aici ca o hoată... pentru a uzurpa o funcție și un titlu care nu-ți aparțin?

– Voiam să aflu adevărul fără să produc vreo dramă, declară Nathalie, strecurând spre William o privire nefericită.

Acesta asculta, indiferent, în picioare în spatele scaunului său, cu ochii ațintiți la cea care vorbea.

Gwendoline păru că-și regăsise siguranța.

– Adevărul!... Adevărul este că ești o aventurieră și că minți pretinzând că Franck te-a luat de soție. Nu putea, n-avea dreptul.

Daniel interveni:

– A făcut-o și dovezile sunt aici, adăugă scoțând din buzunarul pardesiului un plic. Iată certificatul de căsătorie civilă și certificatul de căsătorie religioasă.

Măinile notarului luară hârtiile ce i se întindeau și începu să le examineze cu meticulozitate.

Ceva străluci în ochii verzi îndreptați spre el în timpul acestui examen.

– Așadar, era bigam! interveni Gwendoline.

– Oh!... Oh!... Oh!... exclamă notarul cu un aer îngrozit.

Fizionomia Nathaliei împietrise.

Vocea liniștită, puțin căutată a lui Daniel reluă și el își îndreptă atenția spre frumoasa roșcată:

– Uitați, doamnă, că singura persoană care ar putea fi acuzată de bigamie aici... sunteți dumneavoastră.

– Eu? se sufocă Gwendoline.

Sub fard, obrajii se decolorară. Îi apărură cearcăne. Parcă toată tinerețea o părăsi brusc.

Daniel îi aruncă unul dintre cele mai seducătoare zâmbete.

– Dumneavoastră! Oh! calmați-vă... nu mai este o acuzație care să poată avea pentru dumneavoastră consecințe supărătoare. Acum, nu mai purtați această povară. Când v-ați căsătorit – cu toate aparențele de legitimitate – cu prietenul meu Franck Ray Parker, fostul dumneavoastră soț trăia încă.

– Mințiți!...

Cu toate acestea, tonul era mai puțin agresiv, se strecurase o răgușeală.

– Ba nu. Și o știți bine. Soțul dumneavoastră, condamnat de Gestapo – erau frumoasele vremuri în care Hitler și Gestapoul făceau ravagii încă – ispășea nu știu ce pedeapsă. Ați reușit printr-o înșelătorie să păcăliți autoritățile. În acea perioadă tulbure, era destul de ușor să-ți procuri hârtii falsificate. Pe scurt, v-ați căsătorit absolut legal cu Franck. Numai că, autoritățile ecleziastice se arătasera mai curioase și mai puțin superficiale decât ofițerul stării civile și n-ați putut să vă sfințiți unirea prin sfânta taină a căsătoriei. Atunci, i-ați spus lui Franck o minciună în plus: că vreți să vă căsătoriți în Italia, la Roma. Și Franck, naiv, n-a găsit asta ciudat... Numai că între timp și înainte să apucați să treceți Apeninii, s-a întors soțul dumneavoastră. Atunci, Franck și-a dat seama de duplicitatea dumneavoastră și de prostia lui. Din dragoste pentru dumneavoastră, se certase definitiv cu familia sa, își distrusese cariera, se compromisese. Dar a început războiul. N-a avut timp să amâne, nici măcar să regularizeze această situație anormală, a trebuit să plece.

Gwendoline ascultase această expunere, făcută pe tonul rece și indiferent al unui magistrat ce prezenta o afacere, cu o față de gheață. Treptat, păru că-și recapătă stăpânirea de sine.

– Da, mărturisesc, este adevărat... Poliția dumneavoastră și-a făcut bine treaba, domnule. Cu câteva greșeli, totuși. Când m-am căsătorit cu Franck, îl credeam mort pe soțul meu. În acea perioadă, nu ni se spunea mare lucru despre ce se întâmpla în lagăre. Firește, când a fost eliberat, ne-a pus pe Franck și pe mine într-o teribilă dilemă. Dar soțul meu a murit, chiar în primele luni. Și fapta de bigamie nu mai exista. După ostilități, Franck s-a întors. M-a iubit întotdeauna, spuse ea, cu o privire rea spre Nathalie. Dovada... David!... susură cu răutate. Pentru că – gura arogantă i se strâmbă într-un zâmbet viclean – nu puteți nega că David este fiul lui Franck! Îi poartă numele, la starea civilă. Stau mărturie aceste acte autentice.

– Iertare, interveni Nathalie cu o voce fără inflexiuni și puțin tremurătoare, Madeline, doica sa, afirmă că David nu este fiul lui Franck. Ea l-a cunoscut pe adevăratul său tată.

Gwendoline se încordă ca un șarpe gata să muște.

– Ia te uită! ia te uită! replică, ațintind asupra rivalei sale o privire plină de-o profundă ironie, ai adunat bârfele de la oficiu? Desigur, ești cea mai în măsură pentru asta!... Ei bine! te înșeli, fetițo, dacă îți imaginezi că mă învingi cu așa-zisele dezvăluiri ale acestei nebune. Madeline nu știe ce vorbește. Fiul meu era născut când am lua-o în serviciu. Așadar, nu poate ști nimic despre nașterea sa. Singurul lucru sigur, este că David figurează în registre sub numele tatălui său, care de altfel l-a recunoscut, luând asupra sa cheltuielile de întreținere.

Nathalie se simți pătrunsă de un frig ca de gheață. Îl privi pe Daniel cu disperare.

– Tt... tt... tt... făcu pilotul cu acel aer bine dispus care-l luase de-a lungul dramaticei sale dezbateri, să nu deviem. Așa cum ați subliniat adineaori, doamnă, am într-adevăr tot dosarul acestei probleme. Nu lipsește nici un amănunt.

Făcu cu ochiul în direcția Nathaliei.

– Datorită căpitanului Hebrard, ale cărui funcții în serviciul de informații au putut funcționa în avantajul nostru. Ori, adevărul este puțin

diferit de ceea ce spuneți dumneavoastră. Este exact că Franck, atunci când s-a întors în Germania, după război, cu trupele aliate din care făcea parte a căutat să dea de urma fostei sale soții. Voia mai ales să anuleze această căsătorie nechibzuită pe care nu avusese timp s-o declare nulă și care făcea încă din el soțul unei bigame. Dar, în acest interval de timp, soțul dumneavoastră murise. Brusc, situația se rezolvase de la sine, cu condiția să nu se revină asupra trecutului. Numai că, Franck, nu acceptase acest trecut. Se lămurise în ceea ce vă privește și voia libertatea cu orice preț. Ar fi fost necesar un proces de lungă durată, cu atât mai mult cu cât arhivele din mica țară unde v-ați căsătorit, dispăruseră. După prăbușire, acolo era un haos. Franck v-a găsit până la urmă într-un lagăr de reeducare.

Gwendoline schiță o mișcare, dar gestul imperativ al lui Daniel îi impuse tăcere.

– N-ați avut noroc, mărturisesc. La încetarea ostilităților, având nu știu ce de împărțit cu compatrioții dumneavoastră în legătură cu o poveste de escrocherie, ați fost închisă într-un lagăr nazist. Acolo l-ați cunoscut pe tatăl copilului dumneavoastră.

Gwendoline ridică disprețuitoare din umeri, dar mâinile îi tremurau.

– Ce roman! declară ea, arogantă. Ce dovezi ați putea aduce?

– Oh! nenumărate. Începând cu mărturiile tovarășilor de detenție. Poate chiar cu cea a acestei Madeline care, după ce a trăit cu dumneavoastră, în ciuda originii sale... Trebuie să fie un suflet bun... cu toate că, la fel cu celelate, fusese probabil scandalizată să vă vadă acordându-vă favorurile acelei brute, comandant al lagărului...

Buza frumoasei roșcate se răsfrânse, puțin crispată, descoperind dinții albi. Ridică din nou din umeri, aruncând în jur o privire sfidătoare.

Fără să fie impresionat, Daniel își continuă expunerea.

– Pentru asta, la intrarea aliaților, ați fost transferată dintr-un lagăr nazist în unul de denazificare. Acolo v-a regăsit Franck. I-ați povestit nu știu ce istorie emoționantă, în care erați evident, victima. Copilul era acolo. Era plătând și pipernicit, condamnat dinainte, nenorocitul. L-ați

înduioșat pe Franck. Copilul fusese înscris pe numele lui, pentru că pe actele dumneavoastră oficiale, încă îl mai purtați. Franck a acceptat să nu facă un proces de negare a paternității, cu condiția să consimțiți la anularea falsei căsătorii în care îl antrenaserăți. Acesta a fost obiectul unui târg între amândoi. Și chiar a fost de acord să vă plătească o pensie. Numai că, în acea perioadă, el n-avea bani. Se întorsese din război plin de glorie, dar lipsit de bani. Îl știți îndrăzneț și curajos. L-ați pus în legătură cu un impresar care i-a propus acel număr de circ ce-l scotea pe moment din încurcătură... De-abia când ați știut, tot prin impresar, că exista o femeie în viața lui, că ducea cu ea o existență retrasă și că nu voia să se întoarcă niciodată la ai lui, ați profitat cu viclenie de situație... El nu vă mai putea fi de nici un folos. Performanțele sale pe pistă îi prevedeau un accident fatal. Atunci ați intrat în joc... Oh! n-aveți un suflet prea frumos, doamnă. Și, într-o bună zi, având toate calculele făcute în capul mic, frumos și îndrăzneț, dispunând de toate informațiile posibile, v-ați jucat ultima carte. Ați revendicat pentru fiul dumneavoastră locul de moștenitor la Parker Lake. Ce riscați oare? Fiul dumneavoastră nu era în mod legal, un Ray Parker?... Și dacă acest copil murea – încă un final, pe care scontați! Remarc, în trecere, că aveți o anumită înrudire cu animalele viclene, cu pielea groasă care se află în spatele zăbrelelor la circ – ei bine! vă rămânea, fie să-l îmbrobodiți pe tânărul casei, fie să-l înspăimântați în asemenea măsură pe tată, prin amenințarea cu un scandal, încât să fie dispus să vă accepte pretențiile. Ați comis o singură greșală, aceea de-a face să dispară corpul pretinsului dumneavoastră soț. Este adevărat că asta vă garanta poziția aici, în această casă. Numai că n-ați ținut seama de soția lui Franck, cea adevărată. Și nici de prietenia pe care Franck a știut s-o inspire. Iată, scumpă doamnă, de ce am făcut această anchetă. Toate dovezile sunt aici.

Flutură în aer un raport destul de gros pe care tocmai îl scosese cu rapiditate din unul din buzunarele sale largi, asemenea unui scamator îndemânatic. I se adresa Nathaliei. Tonul i se schimbă, devenind mai prietenos, aproape afectuos.

– Când l-am avut în mână, draga mea, am înțeles că pentru a pune toate lucrurile la punct, era mai bine să mă adresez direct celor interesați și să le explic eu însumi situația. De aceea am luat legătura cu... domnul Ray Parker junior – zâmbi cordial spre William, al cărui chip reflecta o emoție trecătoare – și l-am făcut să vină de urgență la Londra, pentru a avea împreună o conversație lămuritoare. Ea a fost preliminară reuniunii de astăzi. În rest, a fost suficient să strâng dovezile care ne lipseau. Am terminat, spuse cu un aer modest, întorcându-se spre notar, cu o mimică de scuză.

Gwendoline îl privea. Rânji – și brusc, toată vulgaritatea sa se dezvălui celor prezenți, ca și când ar fi înlăturat o carapace de respectabilitate.

– Ce reprezintă pentru dumneavoastră această mironosiță, încât ați făcut în favoarea sa această frumoasă meserie de spion?

Daniel se ridică ușor de pe scaun și schiță un mic salut care, în alte împrejurări, ar fi fost comic.

– Eu sunt, scumpă doamnă, cel mai bun prieten al soțului și nașul fiului său.

Gwendoline rămase o clipă nemișcată, ca de piatră, cu brațele căzute de-a lungul corpului. Întoarse încet capul spre William. El se apropiase de ușă și o deschisese foarte larg, cu un gest semnificativ. Și rămăsese în prag, drept, țeapăn, cu ochii cenușii ca de gheață ațintiți asupra ei.

În acel moment, ea înjură în nemțește, o înjurătură care mirosea a loc rău famat și, punând mâna pe un vas de flori din apropiere, îl aruncă în perete cu toată puterea, înainte de-a se grăbi să iasă.

– Fermecător caracter! concluzionă Daniel, cu un zâmbet indiferent.

*

*   *

Mașina gri se afla în fața peronului. Era încărcată cu valizele lui Daniel și cu cele ale Nathalie.

Daniel tocmai își lua rămas bun de la bătrânul domn care stătea pe scară, rezemat în baston.

– Tot ceea ce ați făcut pentru noi! declară bătrânul domn, cu un tremur în voce.

– Eu? Dar eu n-am făcut decât să copiez raportul căpitanului Hebrard...

Sub pleoapele ridicate, ochii baronetului se umeziră. Deschise brațele cu un gest stângaci și impresionant, deoarece nu avea obiceiul unor asemenea demonstrații.

– Lăsați-mă să vă îmbrățișez... ca... și cum... mi-aș îmbrățișa fiul... fiul meu Franck, șopti el, stăpânindu-și un suspin.

... Daniel se stabilise pentru două zile în casa prietenului său Franck și aceste două zile fuseseră suficiente pentru a lichida definitiv situația și a înlătura din vechea locuință amintirea diabolică a fumoasei roșcate.

Gwendoline plecase cu arme și bagaje, două ore după ce fusese demascată. Baronetul se hotărâse să continue să-i plătească micului David pensia la care consimțise Franck și cheltuielile sanatoriului unde Madeline îl dusesse pe micul infirm.

Cât despre mama abuzivă, se va agăța ea pe undeva.

... Și acum, conacul își aștepta adevăratul stăpân, pe acel frumos Anicet care avea ochii albaștri ai Nathaliei și toate trăsăturile familiei Ray Parker.

Cu o bucurie melancolică în adâncul ochilor, Nathalie îl îmbrățișă pe bătrân. El bâigui:

– Întoarce-te repede, fata mea. Este atâta nevoie de tine în casa asta!...

– Haide, tată, las-o să plece. Pierdem trenul.

Sir Arnold își privi atent fiul, cu îngrijorare.

– Ești sigur că se va întoarce?

Nathalie înălță capul spre William. Privirile li se întâlneau, se contopiră pentru o clipă... Ochii cenușii ai lui Franck... dar altfel, mai puțin triști, cu mai multă încredere în viață și mai multă siguranță! Ochii liniștiți ai unui bărbat făcut pentru o singură dragoste, pentru o singură fericire!...

– Bineînțeles, spuse el, înconjurându-i protector cu brațul umerii firavi, se va întoarce. Nu-i așa, Nathalie?

Degetele li se atinseră. Aceasta fu o promisiune... o promisiune pe care baronetul o observă și bătrâna lui inimă se umplu de căldură.

– Da, mă voi întoarce cu Anicet... și pentru totdeauna, spuse ea cu lacrimi calde ce-i străluceau în ochii albaștri.

– Și va fi de două ori fata dumitale, adăugă William, ca o confidență.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei!

Sir Arnold scoase un oftat. Sprijinit în baston, privi mașina gri dispărând la cotitura parcului.

I se păru că primește în mod misterios un mesaj grav și reconfortant în același timp: mesajul postum al lui Franck.

Gândul i se îndreptă spre fiul pe care-l regretase atât de mult, de-a lungul vieții sale decepționate și care îi trimitea pentru a-i îndulci bătrânețea și a primi iertarea sa, acest copil ce-i semăna... acest copil și această femeie tânără cu zâmbet luminos, care va aștepta în casa părintească în timpul lungilor absențe ale lui William și va conduce domeniul cu voioșie și curaj.

Ei bine, liniștea revenise. Și când tristețea va fi uitată, soarele și dragostea vor lumina din nou vechea casă.

Sfârșit